

ΑΠΑΤΡΙΣ

Φιλοκαλομέν τε γάρ μετ' εὐτελείας
καὶ φιλοσοφομέν άνευ μαλακίας
Θουκυδίδη,
Περικλέους Ἐπιτάφιος

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 18 • ΚΡΗΤΗ, ΜΑΪΟΣ 2012 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Ξαφνικά ο ουρανός έγινε
κόκκινος σαν αίμα
κι έντωσα ένα ατέλειωτο ουρλιαχτό
να διαπερνά τη φύση

αντιμνημονιακός πατριωτικός λόγος και αριστερά.

Πωλείται σωτηρία
σε τιμή ευκαιρίας

σελ. 8

εκλογές 2012; ξανά τα ίδια ή Άμεση Δημοκρατία;

Μέσα σε μια συνθήκη τρομοκρατίας-κρατίας και εκβιασμών οι ένδοξοι
ταγοί μας ετοιμάζονται να ζητήσουν λαϊκή εντολή για να μας σώσουν
από την χρεοκοπία, μια χρεοκοπία ούτως ή άλλως τετελεσμένη.

σελ. 14

οι πόδες του ονείρου

Η αντίσταση στις ακροδεξιές
δυνάμεις μπορεί να είναι
αποτελεσματική μόνο αν φαίνεται
εφικτή μια γνήσια πολιτική
εναλλακτική λύση.

σελ. 20

τι δείχνουν οι δημοσκοπήσεις?

Πρόσφατα είδαν το φως της δημοσιότητας δημοσκοπήσεις που (ανεξάρτητα από την όποια εγκυρότητά τους) εμφανίζουν ένα ενδιαφέρον ποσοστό ψηφοφόρων να εμπιστεύεται το νεο-ναζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής. Μετά την διείσδυση των νεο-ναζι στα ΜΜΕ και τις δημοτικές αρχές, η είσοδός τους στην επόμενη βουλή θεωρείται πλέον δεδομένη, πράγμα που δείχνει πως οι αντιλήψεις των νεο-ναζι αρχίζουν και βρίσκουν πλέον κοινωνικό έρεισμα. Πάντα σε περιόδους κρίσης αντίστοιχες με αυτή που διανύουμε, δημιουργείται γόνιμο έδαφος ώστε οι κάθε λογής φασιστικές οργανώσεις να προσεταιρισθούν όσους περισσότερους εξαθλιωμένους "πολίτες" είναι δυνατόν, εκμεταλλεόμενες την απελπισία και την έλλειψη πολιτικοποίησης και ταξικής συνείδησης, με την εμφάνισή τους σε ένα περιβάλλον αδιεξόδων, ανασφάλειας και με την κρατική προπαγάνδα να επικεντρώνεται στον πατριωτισμό και την εθνική συνείδηση. Η άνοδος της Χρυσής Αυγής μπορεί να ειπωθεί σαν μια ακραία μορφή αντίδρασης, σαν ενεργοποίηση των πλέον συντηρητικών αντανακλαστικών που μπορεί να εμφανιστούν στα, χαμηλότερα κυρίως, κοινωνικά στρώματα. Τι είναι όμως η Χρυσή Αυγή?

συνέχεια σελ. 22

διαβάστε

- Η κατάρρευση των μύθων. Μπάτσοι και φασίστες στην 25η Μάρτη στα Χανιά. σελ. 4
- Αδέλφια επαγρυπνείτε, οι μπάτσοι δολοφονούν. σελ. 6
- Οι ανώνυμοι δολοφονημένοι της Δημοκρατίας. σελ. 7
- Επιτέλους, βαίνουμε προς εκλογάς! σελ. 9
- ΕΛΛΑΣ Αλεξάντερπλatts: Η Ιστορία δεν επαναλαμβάνεται. Αλλά καλό είναι να την ξέρουμε. σελ. 11
- Στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, όταν ο πάτος είναι 3 πατώματα πιο πάνω. σελ. 13
- Ράιχσταγκ 2012, γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρα; σελ. 19
- Break on through! - Ξεπερνώντας την κρίση-καπιταλισμό σελ. 25

Το τελευταίο διάστημα πολύ σάλιο, μελάνι κι εγκεφαλικά κύτταρα σπαταλήθηκαν γι' αυτό το ερώτημα. Αναμφίβολα, οι εκλογές αυτές είναι ιδιαίτερες - αν μη τι άλλο, θα πρέπει να καθιερώσουμε οι πολιτικοί να μην τολμούν να εμφανίζονται καθόλου δημόσια: είναι

πράγματι υπέροχο, να μην τσαντίζεται κανείς (και να ξεσπάει ποιος ξέρει που) με τα κομματικά πανηγύρια στις πλατείες. Αν δεν βλέπεις πολύ τηλεόραση, η ψυχική ηρεμία κι η κριτική σου σκέψη είναι σε ένα βαθμό δυνατές μέσα στην όλο και πιο εκνευριστική πραγματικότητα. Το

καλύτερο θα 'ταν, πριν πάει κανείς να το ρίξει, να κλείσει το χαζοκούτι μερικές μέρες πιο πριν και ν' αφιερώσει το χρόνο αυτό στο να σκεφτεί σοβαρά τις δυνατότητες και τις επιλογές του. Ας τα βάλουμε κάτω λοιπόν.

συνέχεια σελ... 14

Άμεση Δημοκρατία σελ. 14-18

οι πολιτικοί δεν είναι προδότες

Είναι αυτοί που η μεγάλη πλειοψηφία διάλεγε τόσα χρόνια για να διαχειριστούν για μας όσα θα έπρεπε να αποφασίζουμε όλοι και όλες μαζί. Είναι αυτοί τις ποδιές των οποίων πάρα πολλοί φιλούσαν τόσα χρόνια για ένα διορισμό, μια θεσούλα, μια εξυπηρέτηση. Είναι αυτοί που προωθούν και εφαρμόζουν

εις βάρος μας όσα απαιτεί το συμφέρον της κυρίαρχης τάξης - της τάξης τους δηλαδή. Η δικαστική, εκτελεστική και εν γένει πολιτική εξουσία, ο στρατός και η εκκλησία, είναι κι αυτοί μέρος της ίδιας τάξης. Πάντα αυτό ήταν και θα είναι, μέχρι να πάρουμε την κατάσταση (οικονομική και πολιτική) στα χέρια μας. Ταξικός πόλεμος.

απεργίες πείνας για την ζωή και την αξιοπρέπεια

Σε μια περίοδο όξυνσης του κοινωνικού/ταξικού πολέμου, σε μια περίοδο που το καθεστώς χορεύει σε προεκλογικούς ρυθμούς θέλοντας να παραπλανήσει τους υπηκόους με δημοκρατικά άλλοθι, στις φυλακές-κάτεργα του ελληνικού κράτους, οι πολιτικοί κρατούμενοι μάχονται για την ζωή, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία τους. Από τις 6/4 οι Αλέξανδρος Μητρούσιας, Γιώργος Καραγιαννίδης και Κώστας Σακκάς έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας διεκδικώντας την άρση των νέων προφυλακίσεων και την άμεση απελευθέρωση της συντρόφισσάς τους, της αναρχικής Στέλλας Αντωνίου λόγω πολύ σοβαρών προβλημάτων υγείας που χρήζουν αντιμετώπισης από εξειδικευμένο ιατρικό προσωπικό και απαιτούν την άμεση απελευθέρωση της από τη συνθήκη του εγκλεισμού. Ακόμα, τα μέλη της Αναρχικής Επαναστατικής

Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Γεράσιμος Τσάκαλος και Παναγιώτης Αργυρού ξεκίνησαν στις 8/4 απεργία πείνας απαιτώντας την οριστική μεταγωγή τους στις Φυλακές του Κορυδαλλού έχοντας έρθει σε ρήξη με τους ανθρωποφύλακες της Δομοκού και συγκεκριμένα τον επικεφαλής αρχιφύλακα της Δομοκού, τον θρασύδειλο Χρήστο Κλιάρη λόγω της αξιοπρεπούς στάσης των συντρόφων να μην δέχονται σωματικό έλεγχο. Από 8/4 ξεκίνησε απεργία πείνας αλληλεγγύης στους συντρόφους του και ο Χρήστος Τσάκαλος μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, όπως και τα υπόλοιπα μέλη της οργάνωσης θα ξεκινήσουν σταδιακά με τον αναρχικό Θεόφιλο Μαυρόπουλο, την απεργία αν δεν ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις των συντρόφων τους.

σελ. 23-24

αγοράζω χρυσό

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΟΥ

είμαι παράσιτο
τοκογλύφος
μαυραγορίτης

editorial

μήπως τελικά
σ' αυτή τη χώρα όντως....

«Πώς μας κατάντησαν έτσι;» απορούσε πριν χρόνια η ποιήτρια, εκφράζοντας την αγωνία της για την κατάντια που έβλεπε να εξαπλώνεται γύρω της. Τότε, αυτά τα λόγια ηχούσαν παράταιρα, και όλοι – πλην ελαχίστων – τα αντιλαμβάνονταν ως έναν ακόμα ηλίθιο ποιητικό ρωμαντισμό. Σήμερα, κι αφήνοντας κατά μέρος τις κομπόζες, όχι απλά δικαιούμαστε, αλλά επιβάλλεται να φωνάξουμε: Πώς καταντήσαμε έτσι ρε, πώς τους αφήσαμε για να μας καταντήσουν έτσι; Τί διάολο συνέβη, επιτέλους, σ' αυτή τη χώρα όλα τούτα τα χρόνια; Ποια ύπουλη γάγγραινα σιγότρωγε τα σωθικά αυτής της κοινωνίας κι έχει φτάσει σ' αυτή την απάθεια, σ' αυτή την αποσύνθεση και σ' αυτό το ντελίριο παραλογισμού; Δεν είναι απλά το γεγονός ότι μπροστά στο μέγεθος της επίθεσης που υφίσταται, η αντίστασή της είναι τραγικά δυσανάλογη. Το πρόβλημα είναι ότι απ' την αρχή της κρίσης και δυο χρόνια μετά συνεχίζει να άγεται και να φέρεται απ' τους δημίους της χωρίς να έχει διάθεση ν' ακούσει και να πραγματευτεί κάτι το διαφορετικό απ' αυτά που της πιπίλιζαν τόσα χρόνια.

Αλλά ας μιλήσουμε κατά πρόσωπο. Είναι δυνατόν, ω νεοέλληνα ψηφοφόρε, να τους αφήνεις να σου αλλάζουν την προεκλογική ατζέντα και αντί για τα μνημόνια και τα μέτρα που βιάζοντο τον παρόν και μέλλον, να τους επιτρέπεις να σου δείχνουν ως υπαίτιους για όλα τους μετανάστες; Πώς πέφτεις πάντα τόσο εύκολα σε τέτοιες λούμπες και μετατρέπεις τους αλήτες της εξουσίας σε τιμητές; Πρόσεξε πως δεν απευθύνονται στη λογική σου για να σε πείσουν αλλά στα πιο ποταπά ένστικτά σου; Γύρω σου χαμός: φτώχεια, απελπισία, αυτοκτονίες, καταστολή και αστυνομική βία και εσύ μόνο τότε να βγαίνεις απ' την μακαριότητα της απάθειάς σου, όταν σου υποδεικνύουν αποδιοπομπαίους τράγους. Ένας συνάνθρωπός σου αυτοπυροβολήθηκε επιδεικτικά στο Σύνταγμα μας και ταρακουνηθείς λίγο και κάτσεις να σκεφτείς. Ήταν μια πολιτική πράξη αυτοθυσίας με σκοπό να σε αφυπνίσει απ' τον λήθαργο νεοέλληνα, αλλά μπα σιγά μη ξεκουνηθείς.

Έχεις καταντήσει να πορεύεσαι χωρίς πολιτισμό νεοέλληνα, ζώντας χρόνια μες στον βόρβορο του νεοπλουτισμού και της εξατομικεύσης. Έχεις χάσει τη μνήμη σου και το μόνο που έχεις στο κεφάλι σου είναι

ασχήμιες για ανωτερότητες και κουραφέ-ξαλα για αρχαία μεγαλεία. Έχεις χάσει τ' αυγά και τα πασχάλια νεοέλληνα. Όταν ανοίγεις το στόμα σου ξερνάς βρωμιές και φλυαρείς ακατάσχετα. Έφτιαξες μια ζωή χωρίς νόημα κι έχεις μάθει μόνο να μισείς και να βλέπεις παντού εχθρούς. Θυμάσαι που λιοδορούσες εκείνους τους ελάχιστους που δε βολεύονταν και ψάχνονταν; Και θυμάσαι τί απέχθεια και τί μίσος ένιωθες όταν έβγαιναν μπροστά και με θράσος σου έλεγαν ότι κολυμπάς στα σκατά; Και είναι ακριβώς αυτούς που σου υποδεικνύουν για τους νέους εχθρούς σήμερα, για να σ' έχουν έτοιμο αύριο να επιδοκιμάσεις το κνη-γητό που θα εξαπολύσουν εναντίον τους. Έτσι κατάντησες να είσαι κενός περιεχομένου νεοέλληνα και το ξέρεις! Όπως το ήξεραν από χρόνια και αυτοί που σε επέλεξαν για πειραματόζωο όλης της Ευρώπης.

Κάποιος, απ' αυτούς που απεχθάνεσαι, έχει πει πως ό,τι συνέβη μπορεί να ξανασημειεί. Γι' αυτό πρόσεχε νεοέλληνα! Το πηγάδι όπου έχεις πέσει δεν έχει πάτο. Κινδυνεύεις να γίνεις αιώνιο όνειδος. Μπορεί, όταν ψευτογκρινιάξεις, να ταυτίζεις τη Μέρκελ με τον Χίτλερ και τη Γερμανία με το τρίτο Ράιχ και να καμώνεσαι τον αντιστασιακό, όμως ο ιός του φασισμού υπάρχει και διαχέεται μέσα στην ίδια σου την κοινωνία και ο φορέας είσαι εσύ ο ίδιος. Ψάχνεις για μεγάλους ηγέτες που θα σε σώσουν και επιθυμείς «μια δικτατορία για να επιβάλει τάξη». Τάξη ενάντια σε ποιους και για ποιους νεοέλληνα; Αλλά είπαμε, έχεις ασθενή μνήμη κι έχεις φτάσει να επικροτείς τους νταβαντζήδες της ζωής σου όταν χρησιμοποιούν το εμετικό ναζιστικό λεξιλόγιο ενάντια στους μετανάστες και να αφαντάρεις τις φασιστικές συμμορίες όταν λυντσάρουν τους διαφορετικούς. Γι' αυτό πρόσεξε νεοέλληνα! Έτσι όπως πας θα αποτελέσεις ανεξίτηλο ψεγάδι, ένα παράδειγμα προς αποφυγήν στις γενιές που έρχονται. Πρόσεχε νεοέλληνα, πρόσεχε! Κανείς δε μπορεί να σε σώσει παρά μόνο ο ίδιος σου ο εαυτός. Γι' αυτό, άλλαξε νεοέλληνα, άλλαξε! Όχι όπως σου προστάζουν οι αλήτες της εξουσίας και οι εξωνημένοι της δημοσιογραφίας. Έστω και την ύστατη ώρα, στήσε αντί και κοίτα προς την άλλη πλευρά, προς αυτή που τόσα χρόνια απαξιωνες. Είναι η μόνη μας ελπίδα! Αλλιώς το ερώτημα που συμπληρώνεται παρακάτω θα απαντιέται θετικά!

....είμαστε τόσο μαλάκες, όσο μας θεωρούν;

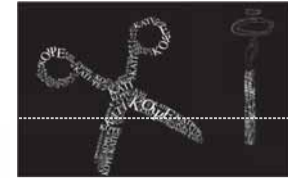
Σ.Ο. Απατρης - Ηράκλειο

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Άδωνις Γεωργιάδης στην κίτρινοφυλλάδα «Πρώτο Θέμα»

Εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας στα θύματα του μνημονίου, ανοίξαμε λογαριασμό οικονομικής ενίσχυσης στον άπορο Άδωνι Γεωργιάδη. Αριθμός λογαριασμού: Εθνικιστική Τράπεζα Ελλάδος 88-666-88

επί του
πιεστηρίου

Ένα καθεστώς που πεθαίνει δεν έχει άλλη δικαιολογία για την αυταρχική του φύση παρά μόνο τη παράλογη αποφασιστικότητα του-να παραταθεί. Εδώ και καιρό το πεδίο της νομιμότητας έχει συνδεθεί με τους πολλαπλούς καταναγκασμούς που κάνουν τη ζωή ανυπόφορη. Εξ' ου και οι τελευταίες σκληρύνσεις της κυριαρχίας: το μέσα της είναι απογυμνωμένο, δεν ωφελεί σε τίποτα να κάνουμε πως δε το βλέπουμε. Οι καιροί της πιο σκληρής καταπίεσης είναι τις πιο πολλές φορές καιροί όπου γίνεται πολύς λόγος για μεγάλα και υψηλά πράγματα. Χρειάζεται θάρρος για να μιλάς σε τέτοιους καιρούς για πράγματα τόσο χαμηλά και τόσο φτηνά, όπως το φαγητό ή στέγη, η αποξένωση μέσα σε μια βόη από ξεφωνητά ότι ο σκοπός είναι το πνεύμα της θυσίας. Ωστόσο, η επιβίωση του ανθρώπινου είδους, η κυρίαρχη πραγματικότητα της φύσης, είναι η αλληλοβοήθεια. Η επιβίωση του ανθρώπινου είδους βασίστηκε στην συνεργασία, την αλληλοϋποστήριξη, την φαντασία, το συναίσθημα και την διεύρυνση της σκέψης. Αν τα καταφέρουμε είναι σίγουρο ότι η τελειότητα θα εξακολουθεί να είναι το βαρετό προνόμιο των Θεών, όμως σ' αυτό τον όμορφο αλλά και γαμημένο κόσμο, θα ζούμε την κάθε νύχτα σαν να είναι η τελευταία και την κάθε μέρα σα να είναι η πρώτη μας.

Firewater

Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν

carpe diem

Οι 5 κανόνες της μάχης

Η πίστη. Πριν αντιμετωπίσεις μια μάχη, είναι απαραίτητο να πιστεύεις στο λόγο του αγώνα.

Οι σύντροφοι. Διάλεξε τους συμμάχους σου και μάθε να αγωνίζεσαι συλλογικά, γιατί κανείς δεν κερδίζει μόνος του έναν πόλεμο.

Ο χρόνος. Μια μάχη το χειμώνα είναι διαφορετική απ' αυτή το καλοκαίρι, ο καλός πολεμιστής, για να μπει στη μάχη, παίρνει υπόψη του την κατάλληλη στιγμή.

Ο χώρος. Δεν παλεύουμε με τον ίδιο τρόπο σε ένα στενό και σε μια πεδιάδα. Πάρε υπόψη σου αυτό που υπάρχει γύρω σου και διάλεξε τον καλύτερο τρόπο για να κινηθείς.

Η στρατηγική. Ο καλύτερος πολεμιστής είναι εκείνος που καταστρώνει τη μάχη του.

Τσουανγκ Τζου, 2500 χρόνια πριν...

...Και αν αυτά ακούγονται κάπως παρωχημένα, άτοπα ή αφηρημένα, αυτό ίσως να έγκειται στον τρόπο με τον οποίο χρόνια τώρα (δεν) αντιμετωπίζουμε (συλλογικά) πολιτικά και στρατιωτικά αυτό που λέμε κοινωνικό-ταξικό πόλεμο. Η άρνηση-αδυναμία να δημιουργήσουμε (τουλάχιστον κατά τη διάρκεια της περασμένης δεκαετίας) τη φόρμα-μορφή εκείνου του φορέα που θα επεξεργαστεί στρατηγικές, που θα εκφράσει καθαρά, που θα υλοποιήσει αποτελεσματικά και μαχητικά (όσο το δυνατόν περισσότερο) συλλογικές θέσεις-αποφάσεις είναι τελικά τα δεσμά που οι ίδιοι βάλουμε στους εαυτούς μας και μας καθιστούν αναποτελεσματικούς.

Όταν η πίστη γίνεται απογοήτευση και παράλυση. Όταν οι σύντροφοι-ες δεν βρίσκονται, δεν επικοινωνούν, δεν ραδιογγούν, δεν συμπαραστέκονται στους

ΑΠΑΤΡΙΣ

Η Απατρης είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 12.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνετε ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αλοστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: info@apatris.info

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
ιδρυτής: Fr. Marotresa
επικοινωνία: info@apatris.info

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη αρκεί να μην αγνοεί και να μην αντιτίθεται στους σκοπούς του κοινωνικού ανταγωνισμού.

“Οι συνειδητές δυνάμεις ας σηκώσουν ψηλά, σε μια μορφή που θα κοιτάζει όμως το μέλλον, τη σημαία της επανάστασης. Μιας επανάστασης που δε θα είναι περίπατος ή μια απέραντη διαδήλωση εκατομμυρίων, δε θα είναι γιορτή ή πανηγύρι. Αλλά θα ανταποκρίνεται σε μια εποχή πολιτικοοικονομικής αστάθειας (που άρχισε ουσιαστικά τον περασμένο Νοέμβριο); Αν όχι, δεν έχουμε σπάσει δύο βασικά ταμπό, αυτό της ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ και αυτό της διαχείρισης της ΕΞΟΥΣΙΑΣ. Αυτό είναι μια προϋπόθεση.

Είναι καιρός να συζητήσουμε αυτά τα ζητήματα στην ομάδα, παρέα ή συλλογικότητα μας.

Δελτίο τύπου 20.3.2012

Ανακοινώθηκε ότι η «Παγκρήτια Ανανεώσιμες Α.Ε.» κατέθεσε αίτηση στη Ρ.Α.Ε. για τη λήψη της Άδειας Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας από φωτοβολταϊκούς σταθμούς ισχύος 1000 MW με ταυτόχρονη σύνδεση του ηλεκτρικού συστήματος του νησιού με το ηπειρωτικό σύστημα της χώρας.

Οι θέσεις των σταθμών έχουν ήδη αποτυπωθεί στο χάρτη της ΡΑΕ.

Ο στόχος της «βιώσιμης ανάπτυξης» με «σεβασμό στο περιβάλλον», που διατυπώνεται στο δελτίο τύπου, επιδιώκεται να επιτευχθεί με την ισοπέδωση χιλιάδων στρεμμάτων σε περιοχές του Δικτύου Νατούρα, όπου βρίσκεται η συντριπτική πλειοψηφία των θέσεων αυτών.

Η «ενίσχυση της τοπικής οικονομίας» επιχειρείται να γίνει με τίμημα την αλλαγή των χρήσεων γης και -ως συνήθως- με εισαγόμενο εξοπλισμό, που για άλλη μια φορά δεν υπολογίζονται.

Τη «δημιουργία θέσεων εργασίας» θα υποβοηθήσει η εφεύρεση μιας νέας ειδικότητας, αυτής του καθαριστή των φωτοβολταϊκών πάνελς από τη σκόνη.

Εκτός όμως από τα παραπάνω, επιχειρείται να δημιουργηθεί ένα αίσθημα ευφορίας: **«θα έρθουμε εμείς οι ξύπνιοι, να ανταγωνιστούμε όλους τους άλλους, να βάλουμε πρώτοι το καλώδιο, να τους αποκλείσουμε, να έχουμε και τα κέρδη!»**

Μόνο που τα πράγματα δεν είναι έτσι...

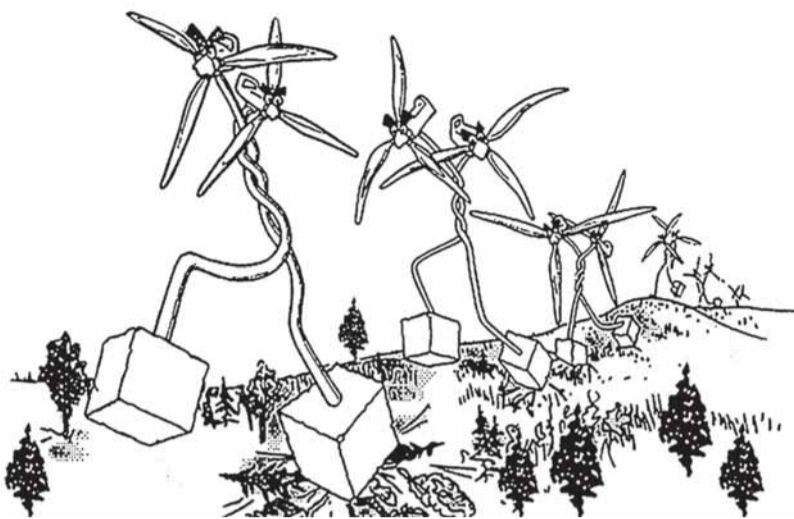
Πολλές φορές έχουμε πει ότι η νομοθεσία επιτρέπει την παράλληλη ανάπτυξη όλων των μορφών Β-ΑΠΕ χωρίς περιορισμούς.

Λίγες μέρες πριν ανακοινώθηκε η **υπαγωγή τριών έργων στο φαστ τρακ**. Απ' αυτά, δύο είναι πακέτα έργων αιολικών σταθμών σε ολόκληρη την Κρήτη, ισχύος 1000 το καθένα. Τα έργα αυτά προχωρούν «υπό την αιγίδα» της κυβερνητικής πολιτικής, με γρήγορες διαδικασίες και με πολιτική προτεραιότητα.

Παράλληλα, κάθε μέρα, ο υπουργός ΠΕΚΑ δηλώνει σε όλους τους τόνους στα ελληνικά και ξένα ΜΜΕ ότι **προχωράει το πρόγραμμα Ήλιος**. Το σχετικό νομοσχέδιο είναι ήδη στη Βουλή και θα ψηφιστεί άμεσα.

Πρόσφατα, ο υφυπουργός ΠΕΚΑ Ι. Μανιάτης, απαντώντας στον βουλευτή Ηρακλείου Φραγκίσκο Παρασύρη τόνισε ότι η πρόταση της Περιφέρειας Κρήτης «είναι μία πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση, αλλά, λόγω διατήρησης της διαφάνειας η πρόταση αυτή

■ είναι πολλά τα καλώδια...

πρέπει να απευθυνθεί στη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, **πάντα στο πλαίσιο της ισότιμης μεταχείρισης όλων των επενδυτικών προτάσεων**», υπενθυμίζοντας -σε όποιον το ξεχνάει- ότι αυτό που προωθείται σήμερα με το πιο βίαιο τρόπο είναι η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας, που το μόνο όριο που θέτει είναι η χωρίς όρια κερδοσκοπία.

Η διασύνδεση της Κρήτης δεν θα γίνει με ένα μόνο υποβρύχιο καλώδιο 1000 MW, που κάποιος θα προλάβει να το βάλει πρώτος ή θα το μοιραστούν ως βραβείο οι πρώτοι τυχεροί!

Ήδη, στη μελέτη διασύνδεσης της Κρήτης που εκπόνησε ομάδα εργασίας των ΔΕΣΜΗΕ, ΔΕΗ και ΡΑΕ (Απρίλιος 2011)[1], στο τρίτο σενάριο, που υποθέτει εγκατάσταση Β-ΑΠΕ στην Κρήτη ισχύος 2135Μ, **τα καλώδια είναι δύο**, το ένα οδηγεί στην Αττική και το άλλο στη Μεγαλόπολη, με προοπτική να δημιουργηθεί βρόγχος. «Όλως συμπτωματικά» οι δύο μεγάλες εταιρείες που εντάχθηκαν στο φαστ

τρακ, έχουν προτείνει κι έχουν δεσμευτεί για την υλοποίηση των δύο αυτών διαδρομών, μια διαδρομή η καθεμιά απ' αυτές.

Ωστόσο, αν λάβουμε υπόψη την πολιτική που θέλει την Ελλάδα και την Κρήτη εξαγωγή ενέργειας από αέρα και ήλιο, **τίποτα δεν εμποδίζει την επέκταση των παραπάνω σεναρίων**.

Εξ άλλου, σε δελτίο τύπου του το ΥΠΕΚΑ στις 4 Μαΐου 2011[2] αναφέρει ότι **«Η επιλογή, καθορισμός του μεγέθους και του τρόπου υλοποίησης της Διασύνδεσης θα γίνει σε επόμενο στάδιο, ανάλογα με την ισχύ των ΑΠΕ που θα διαπιστωθεί ότι μπορεί να εγκατασταθούν στο νησί, μετά την έκδοση των ΕΠΟ (Εγκριση Περιβαλλοντικών Όρων)»**. Ακριβώς τα ίδια επανέλαβε ο υφυπουργός Ι. Μανιάτης στις 30 Ιανουαρίου 2012, στην απάντησή του στον Φ. Παρασύρη.[3]

Επειδή λοιπόν οι εταιρείες προχωρούν ακάθεκτες και ήδη η ΔΕΗ Ανανεώσιμες έχει υποβάλλει νέες αιτήσεις που

αποτυπώνονται στο χάρτη της ΡΑΕ, **αυτή τη φορά για τη Ντία και τις Διονυσάδες**, -αλήθεια πόσο θράσος χρειάζεται για να θέλει κανείς να εγκαταστήσει ανεμογεννήτριες των 5, ύψους 170 μέτρων με πτερύγια μήκους 62 μέτρων, σε τριπλοκηρυγμένα για την προστασία τους νησιά;- επισημαίνουμε ότι δεν υπάρχει χρόνος για επανάπαυση, ούτε για εφουσηχισμό, πολύ δε περισσότερο για παραπλάνηση.

Για να μπορέσουμε να επιβάλλουμε ένα άλλο σχεδιασμό, να εμποδίσουμε τη μετατροπή της Κρήτης σε ενεργειακό εργοστάσιο και λεία ακόρεστων οικονομικών συμφερόντων αλλά και την ευκαιριακή πολιτική των εταιρειών λαϊκής βάσης που, αναζητά ένα μερίδιο στα κέρδη χωρίς να αποτρέπει την παράλληλη ανάπτυξη των έργων επιχειρηματικής βάσης, χρειάζεται συστράτευση!

Δεν θα δεχτούμε τετελεσμένες αποφάσεις για το μέλλον του τόπου μας.

Κουμάντο στο τόπο μας οφείλουμε να κάνουμε εμείς. Δεν αναγνωρίζουμε το δικαίωμα σε κανέναν να παίρνει αποφάσεις, που με πρόσχημα την οικονομική κρίση και με άλλοθι την πράσινη ανάπτυξη, εντείνουν την εξάρτηση της χώρας, διαλύουν τη φυσιογνωμία του νησιού και τις παραγωγικές του δυνάμεις και μας επιβαρύνουν με νέα δυσβάσταχτα οικονομικά βάρη.

Καλούμε το Περιφερειακό συμβούλιο και τα Δημοτικά συμβούλια να αναλογιστούν την ιστορικότητα των στιγμών, να αρνηθούν και να αποκρούσουν όλες αυτές τις δήθεν αναπτυξιακές πρωτοβουλίες. Να υπερασπιστούν τη δημόσια και ιδιωτική γη και να μην παραδώσουν ούτε μια σπιθαμή της στους επερχόμενους οικονομικούς κατακτητές.

ΠΑΓΚΡΗΤΙΟ ΔΙΚΤΥΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΑΠΕ

padyagobape@gmail.com

<https://sites.google.com/site/pagkritiodyktoagonakatabape>

<http://www.facebook.com/pagkritiodyktoagonakataavape>

Σημειώσεις

[1] www.ypeka.gr/Default.aspx?tabid=362&snid=966&language=el-GR

[2] www.ypeka.gr/Default.aspx?tabid=362&snid=966&language=el-GR

[3] www.ypeka.gr/Default.aspx?tabid=362&snid=1532&language=el-GR

■ ΟΧΙ στην νέα κατοχή μέσω ΑΠΕ

Η Ελλάδα βιώνει σήμερα μια από τις πιο σκοτεινές περιόδους της ιστορίας της. Ανεργία, πείνα, εξαθλίωση, αυτοκτονίες και γενικευμένο ξεπούλημα της γης, των φυσικών πόρων, του αρχαιολογικού και πολιτιστικού πλούτου. Είναι τα πρώτα αποτελέσματα των πολιτικών επιλογών και των μεθοδεύσεων των κυβερνήσεων, που παραχώρησαν την εθνική μας κυριαρχία στη Τρόικα και στο λόμπι των τραπεζιτών και υποθήκευσαν τις ζωές και το μέλλον εκατομμυρίων ανθρώπων!

Παράλληλα, με «δούρειο ίππο» την Πράσινη Ανάπτυξη και τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, οι πολυεθνικές και οι ντόπιοι συνεργάτες τους προχωρούν με διαδικασίες φάστ τράκ (επιτάχυνση αδειοδότησης) στη μεγαλύτερη λεηλασία γης και περιβαλλοντική καταστροφή που έγινε ποτέ στην ιστορία της Ελλάδας. Με πρόσχημα την σωτηρία του πλανήτη από την κλιματική αλλαγή, όλες σχεδόν οι κορυφογραμμές, πλαγιές, κάμποι, ακόμα και προστατευόμενες περιοχές, παραχωρούνται στους επενδυτές των αιολικών, υβριδικών, φωτοβολταϊκών και ηλιοθερμικών σταθμών. Χιλιάδες στρέμματα πολύτιμης βλάστησης, αποψιλώνονται για να καλυφθούν με εκατομμύρια κυβικά μπετόν και σίδερα. Όπου υπάρχουν επιφανειακά και υπόγεια νερά θα κατασκευασθούν αντλησιοταμιευτήρες χωρητικότητας εκατομμυρίων κυβικών, με εικαζόμενο στόχο τον έλεγχο του πολυτιμότερου κοινού αγαθού, του νερού.

Προφανώς, οι επενδυτές-κατακτητές της χώρας θεωρούν ότι μπορούν να προχωρήσουν ανεμπόδιστα στα σκανδαλώδη σχέδιά τους. Ο λαός που μεθοδεύεται σέρθηκε στην ανεργία και στην φτώχεια, εκβιάζεται κάτω από το βάρος των φόρων και των χαρατσιών να συναίνεσει σε όσους του τάζουν τα ψίχουλα της δήθεν Ανάπτυξης: θέσεις εργασίας με μισθούς πείνας.

Ας μάθουν όμως ότι, αυτόν το τόπο, την Κρήτη, που ακόμη μυρίζει φωτιά και μπαρούτι, ιδρώτα και αίμα,

δεν τον διαπραγματευόμαστε, δεν τον παραχωρούμε, δεν τον χαρίζουμε.

Είμαστε σε θέση να αξιοποιήσουμε με επιτυχία και να εξαντλήσουμε κάθε νομικό και ένδικο μέσο για τον αγώνα μας, αλλά δεν αρκούμαστε σε αυτό.

Συνεχίζουμε με αποτελεσματικότητα τη μάχη της ενημέρωσης. Κάθε χωριό, κάθε συνοικία θα γίνει εστία αντίστασης ώστε να ακυρωθούν, με κάθε τρόπο, τα σχέδια των επιδόσεων "επενδυτών" και των ντόπιων εκπροσώπων τους.

Ο αγώνας μας είναι κομμάτι του συνολικού αγώνα που δίνει ο λαός για την ανατροπή του καθεστώτος επιτήρησης και της μνημονιακής πολιτικής.

Δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα τραπεζίτη και δοτό Πρωθυπουργό, να βαφτίζει εν ονόματι του ελληνικού λαού, την ληστρική επιδρομή ΑΠΕ, ως "εθνική προτεραιότητα", ούτε στον Υπουργό ΠΕΚΑ (που θα έπρεπε να ήταν ήδη στη φυλακή κατά γενική ομολογία ακόμη και συναδέλφων του), να προδιαγράψει δικτατορικά το μέλλον της Κρήτης και της Ελλάδας! Όσες υπογραφές και να βάλουν, όσες αποφάσεις και να πάρουν, είναι άκυρες.

Γιατί κανένας δεν τους έδωσε το δικαίωμα να συναποφασίζουν με ξένα κέντρα εξουσίας για θέματα που αφορούν τον λαό, ερήμην του λαού. Γιατί αντιδημοκρατικά και παράνομα ψηφίζουν και εφαρμόζουν αντισυνταγματικά νομοθετήματα που παραβιάζουν διεθνείς συμβάσεις, ακόμα και ανθρώπινα δικαιώματα.

Έχουμε Χρέος - το μοναδικό χρέος που αναγνωρίζουμε - και βαριά κληρονομία να συνεχίσουμε τον αγώνα των προγόνων μας, που θυσιάστηκαν για να μας ελευθερώσουν.

Η Κρήτη έχει αποδείξει ιστορικά ότι ξέρει να αντιστέκεται, να πολεμά, να ανατρέπει και να νικά!

Πάνορμος 8-4-2012

Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα κατά των βιομηχανικών ΑΠΕ.

■ αντίδραση των πολιτιστικών συλλόγων Βιάννου, Κερατόκαμπου και Λουτρακίου

σχετικά με τις σχεδιαζόμενες επενδύσεις των Ολλανδών στον κόλπο του Δερμάτου

Τις τελευταίες μέρες είδαν το φως της δημοσιότητας διάφορες ειδήσεις που αφορούν τουλάχιστον γεωγραφικά, κυρίως το Δήμο Βιάννου και συγκεκριμένα το μεγαλύτερο μέρος του ελαιώνα της Δερμάτου.

Σύμφωνα λοιπόν με έγγραφα δημοσιεύματα, πραγματοποιήθηκε συνάντηση στην Περιφέρεια Κρήτης ανάμεσα στην ολλανδική εταιρεία VOPAK, τον περιφερειάρχη κ. Αρναουτάκη και το δήμαρχο Μινώα κ. Καλογεράκη.

Τη συνάντηση οργάνωσε η Περιφέρεια Κρήτης και αντικείμενο συζήτησης ήταν η κατασκευή δεξαμενών καυσίμων από την ως άνω εταιρεία σε μια έκταση 400 στρεμμάτων με ανατολικό όριο τον υδροβιότοπο του ποταμού Αναποδάρη στη Δέρματο Βιάννου.

Πέραν του απαράδεκτου γεγονότος ότι παρά το ότι η συγκεκριμένη τοποθεσία ανήκει εξ ολοκλήρου στο Δήμο Βιάννου, δεν υπήρξε ισοδύναμη συμμετοχή του στη συνάντηση αυτή θα θέλαμε να διαμηνύσουμε τα παρακάτω προς κάθε αρμόδιο που πονάει για... επενδυτικές δραστηριότητες:

1.Εκτός από την πραγματικότητα ότι η εν λόγω τοποθεσία έχει τη δυναμική της ως ένας από τους πιο παραγωγικούς και γόνιμους ελαιώνες, η περιοχή της Δερμάτου με βάση την πρόσφατη ψηφισμένη νομοθεσία (ΣΧΟΑΠ) ανήκει στις πολεοδομήσιμες περιοχές που σημαίνει ότι η αξία γης έχει ανέβει πολύ υψηλά, ώστε οι ιδιοκτήτες - κάτοικοι με την οργανωμένη κοινωνία να οραματίζονται και να σχεδιάζουν σ' αυτή διαφορετικές δραστηριότητες ποιοτικής ζωής για τα παιδιά και τα εγγόνια τους, και

όχι να τη δουν πετρελαιοντενέκε της Μεσογείου.

2.Χωρίς οικολογικές - περιβαλλοντικές τετριμμένον χαρακτηρισμό αναφορές θα θέλαμε να πληροφορηθούμε ότι η εν

λόγω τοποθεσία είναι προστατευόμενη περιοχή με κωδικό Gr4310013!

3.Οι ιδιοκτήτες των αναφερόμενων εκτάσεων αλλά και οι περισσότεροι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής παρά την αρχική τους αμηχανία λόγω έλλειψης σχετικής ενημέρωσης, αξιολογώντας τις αρνητικές και καταστροφικές συνέπειες που θα είχε για όλους μας μια τέτοια δραστηριότητα διατρανώνουν την απόφασή τους να μην επιτρέψουν τα νότια παράλια της Βιάννου να γίνουν μια απέραντη πετρελαιοκηλίδα.

Γιατί παρά τα ελκυστικά και παρελκυστικά των επενδυτών για θέσεις εργασίας και περιβαλλοντικές μελέτες θα

θέλαμε να τονίσουμε ότι τα ίδια διακήρυττε και η ΒΡ μέχρι που καταστράφηκε ο κόλπος του Μεξικού από τη πετρελαική ρύπανση.

4.Τα χαρακτηριστικά και η φύση του ιστορικού τόπου της Δερμάτου διαμορφώνουν άλλες προοπτικές οικονομικής προόδου. Επιζητούμε κίνητρα και βοήθεια από τους φορείς του κράτους και της πολιτείας ώστε οι κάτοικοι της

περιοχής να γίνουν οι ίδιοι διαχειριστές της ποιότητας, της ομορφιάς και των αγαθών του τόπου τους σεβόμενοι πάνω απ' όλα αυτήν τη γεννήτρα τους Μάνα Γη, την ζωή τους, την πολιτισμική τους υπόσταση και το μέλλον των επερχόμενων γενεών».

η κατάρρευση των μύθων μπάτσοι και φασίστες στην 25η μάρτη στα Χανιά

Η αυθόρμητη συνεργασία μπάτσων και νεοναζί, οι μαζικές προσαγωγές και η ένταση της καταστολής το βράδυ της 25ης Μαρτίου στα Χανιά θέτουν μια σειρά ζητημάτων που ούτε άγνωστα είναι ούτε πρωτόγνωρα. Η ένταση και το εύρος όμως με τα οποία τέθηκαν αναδεικνύουν χαρακτηριστικά την κατάρρευση κάποιων μύθων που επικρατούν στην πόλη.

Μύθος 1ος: Τα Χανιά είναι μια δημοκρατική πόλη που δεν μπορεί να ανεχτεί αυξανόμενη αστυνομοκρατία και κρατικές “αυθαιρεσίες” όπως συμβαίνει στην μητροπολιτική Αθήνα ή αλλού.

Και πώς συνέβη να έχουμε 62 προσαγωγές το βράδυ της 25ης Μαρτίου, ξυλοδαρμούς διαδηλωτών από μπάτσους και ασφαλίτες, μέχρι και καψώνια μέσα στο τμήμα; Η ένταση και το εύρος της καταστολής την 25η δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της αστυνομοκρατίας που εντείνεται συνεχώς στην πόλη τα τελευταία 3 χρόνια. Χωρίς να επεκταθούμε, αρκεί να θυμίσουμε τις αυξανόμενες περιπολίες των ΔΙΑΣ και τις πεζές των ΟΠΚΕ στο κέντρο το καλοκαίρι, τη δολοφονική καταδίωξη που κατέληξε στο θάνατο του Στράτου Π. τον οκτώβρη του 2010 και τους τυφλούς πυροβολισμούς αστυνομικών σε άλλη καταδίωξη στο νεκροταφείο. Σε επίπεδο κινητοποιήσεων είναι φανερή η ολοένα και πιο ασφυκτική επιτήρηση στις διαδηλώσεις, η καταστολή, το ξύλο και οι συλλήψεις σε πορείες όπως πχ αυτές στην 6η δεκέμβρη (2009, 2010) και αυτή για το θάνατο του Στράτου Π. (2010), οι διώξεις μαθητών και καθηγητών για τη ματαίωση της παρέλασης της 28ης Οκτωβρίου του 2010, οι προσαγωγές και εξακριβώσεις αγωνιστών πριν την 25η Μαρτίου, μέχρι τα εκφοβιστικά τηλεφωνήματα, τις εξακριβώσεις σε αγωνιστές μαθητές και τις επαναλαμβανόμενες συλλήψεις αγωνιστών στο Αποπηγάδι, την εισβολή σε σπίτι αγωνιστών κατοίκων ενάντια στις ανεμογεννήτριες και την τρομοκρατία της ασφάλειας.

Η όξυνση της καταστολής δεν ανακόπτεται από την ύπαρξη μιας υποτιθέμενης καθολικής δημοκρατικότητας μιας επαρχιακής πόλης. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ενδεικτικά την παρουσία της ασφάλειας ρεθύμνου έξω από εκδήλωση για τους χαλυβουργούς ή τις διώξεις αγωνιστών στο ηράκλειο, τις υψηλές χρηματικές εγγυήσεις σε διωκόμενους και τον κίνδυνο προφυλακίσεων. Απ’ την άλλη η καταστολή δεν αυξάνεται αυθαίρετα λόγω κάποιων ιδιόζουσας αυταρχικότητας του καθεστώτος, αλλά επιτελεί συγκεκριμένους στόχους. Έχει να κάνει με την υπεράσπιση των συμφερόντων των κυρίαρχων τάξεων και τη διατήρηση της τάξης από ενδεχόμενες κοινωνικές αναταραχές. Έτσι, αργά ή γρήγορα, τακτικές που μέχρι πρότινος βλέπαμε από τις οθόνες της τηλεόρασης, νομίζοντας ότι θα παραμείνουν εκεί, έρχονται και στην πόλη. Η καταστολή της 25ης ήταν αναβαθμισμένη από την άποψη ότι αφορούσε μεγάλο εύρος κόσμου και ήταν ιδιαίτερα απροκάλυπτη τόσο σε σχέση με τη βία που ασκήθηκε, όσο και σε σχέση με την αυθόρμητη συνεργασία μπάτσων και νεοναζί. Η περίοδος που αμέριμνοι μπορούσαμε να “διαμαρτυρόμαστε για τα δημοκρατικά μας δικαιώματα” έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή.

Μύθος 2ος: Οι μπάτσοι επιτίθενται μόνο όταν υπάρχει αφορμή και χτυπά τους “βίαιους” διαδηλωτές, όχι τους “ειρηνικούς”, κι αν εμείς δεν δώσουμε αφορμή όλα θα πάνε καλά.

Κι εδώ η 25η επικύρωσε κάτι που αλλού βιώνεται ως καθημερινή συνθήκη. Η καταστολή στοχεύει ευρύτερα σε όλους τους αγωνιζόμενους και δεν χρειάζεται καμία αφορμή για το χτύπημα μιας διαδήλωσης. Οι διαδηλωτές στην Αθήνα και αλλού έχουν βιώσει από πρώτο χέρι αυτήν την πραγματικότητα, που πέρα από τη στρατιωτικοποίηση της αστυνομικής επιτήρησης και την κρατική βία στις διαδηλώσεις, αντιμετωπίζουν και τη βίαιη απαγόρευση των συγκεντρώσεων στην πολύπαθη πλ. Συντάγματος. Ταυτόχρονα την 25η στα Χανιά κατέρρευσε και ο μύθος του διαχωρισμού μεταξύ “βίαιων” και “ειρηνικών” διαδηλωτών. Όσο η ταξική σύγκρουση θα οξύνεται το να κατεβαίνεις στο δρόμο, να αγωνίζεσαι και να αρθρώνεις έστω και έναν ρεφορμι

στικό λόγο σε καθιστά αυτομάτως επικίνδυνο διαδηλωτή είτε επιλέγεις να συγκρουστείς με τις δυνάμεις καταστολής, είτε στηρίζεις με την παρουσία σου αυτούς που συγκρούονται, είτε διαφωνείς με την κοινωνική αντι-βία, αλλά παραμένεις στη διαδήλωση, είτε απλά διαμαρτύρεσαι για τις αστυνομικές “αυθαιρεσίες”

Μύθος 3ος: Όσοι συγκρούονται στο δρόμο με τους φασίστες διεξάγουν έναν πόλεμο συμμοριών των δύο άκρων. Όσοι οργανώνονται για να αντιμετωπίσουν την κρατική καταστολή διεξάγουν μια αντιπατασική βεντέτα.

Όσοι αναπαράγουν τη λογική των “δύο άκρων” όχι μόνο υποβαθμίζουν τον αντιφασιστικό αγώνα σε

στα σώματα των αγωνιστών. Θα πρέπει λοιπόν έμπρακτα να είμαστε οργανωμένοι να υπερασπιστούμε τους κοινωνικούς αγώνες. Στους καιρούς που έρχονται ο κύριος ρόλος των φασιστικών συμμοριών θα είναι αφενός το χτύπημα του κοινωνικού κινήματος στο πεζοδρόμιο και αφετέρου η επάνδρωση των σύγχρονων παρακρατικών ταγμάτων εφόδου που θα συνδράμουν την κρατική καταστολή και επιτήρηση. Επομένως η μάχη με τους φασίστες δεν αφορά δύο “απολίτικες” αντιμαχόμενες πλευρές, αλλά συνολικά τους κοινωνικούς αγώνες, που μπροστά στην προσπάθειά τους να χτίσουν μια άλλη κοινωνία, θα πρέπει να περάσουν πάνω από τους φασίστες. Είναι

Ο υποψήφιος βουλευτής της Χρυσής Αυγής στα Χανιά Στέλιος Βλαμάκης που έδειξε όπλο στους διαδηλωτές, ποζάρει περιχαρής έξω από το ναζιστικό στρατόπεδο Νταχάου.

Η φωτογραφία είναι από την σελίδα του στο facebook.

δευτερεύον ζήτημα, όχι μόνο εξισώνουν τη φασιστική και κρατική βία με την κοινωνική αντι-βία, όχι μόνο συμβάλλουν αντικειμενικά στην πολιτική απομόνωση των αντιφασιστών αγωνιστών, αλλά σκάβουν τον ίδιο τους το λάκο, γιατί όταν θα βρεθούν και οι ίδιοι έκθετοι στις φασιστικές συμμορίες (αν δεν έχουν ήδη βρεθεί) και την κρατική καταστολή θα είναι ανήμποροι να τις αντιμετωπίσουν. Από τη στιγμή που η δημοκρατική διαβούλευση και ενσωμάτωση καταρρέει σαν πλαίσιο λύσης των κοινωνικών συγκρούσεων και στη θέση της μπαίνει η κρατική και παρακρατική βία, η υλική/πραγματική μάχη ανταγωνιστικών δυνάμεων καθίσταται κομβική. Η σημασία του πεζοδρομίου αναβαθμίζεται πολιτικά. Η πολιτική καταδική και η κοινωνική απομόνωση των φασιστικών αντιλήψεων (με σκοπό τον περιορισμό των χτυπημάτων τους), αλλά και η καταγγελία των αστυνομικών “αυθαιρεσιών”, όσο κι αν είναι πάντοτε αναγκαίες, δεν αρκούν. Η πολιτική σύγκρουση εκφράζεται αναπόφευκτα και στο δρόμο πάνω

μα διαμάχη που αφορά το ίδιο το περιεχόμενο της κοινωνίας. Αν θα είναι μια κοινωνία αυταρχική, ολοκληρωτική, ρατσιστική, εθνικιστική και φασιστική ή μια κοινωνία ελευθερίας, αλληλεγγύης και ισότητας. Με τον ίδιο τρόπο η οργάνωση της κοινωνικής αντι-βίας σαν αυτοάμυνα απέναντι στην κρατική καταστολή δεν έχει να κάνει με μια “αντιπατασική βεντέτα”, αλλά με την έμπρακτη πολιτική υπεράσπιση των κοινωνικών αγώνων.

Χωρίς να επεκταθούμε, το ίδιο βράδυ καταδείχθηκε η διαχρονική σχέση μεταξύ κράτους και φασισμού με την αυθόρμητη συνεργασία τους για την καταστολή των αγωνιζόμενων, τις φιλικές κουβεντούλες μεταξύ τους μέσα στο τμήμα, την ελεύθερη είσοδο του κουμποροφόρου χρυσαυγίτη Στέλιου Βλαμάκη από την πίσω πόρτα στο αστυνομικό τμήμα (χωρίς να έχει προσαχθεί), την προσαγωγή δύο φασιστών για τα μάτια του κόσμου, την παραίτηση των μπάτσων να κρυφτούν οι φασίστες μέσα σε καφετέρια μετά την επίθεση και τη

φύλαξη από μπάτσους των γραφείων της Χ.Α. το πρωί, όταν αυτοί μοίραζαν τις εμετικές φυλλάδες.

γιατί αυτή η “εκτροπή” της αστυνομικής βίας την 25η Μαρτίου;

Γιατί όμως το κράτος επέλεξε να χτυπήσει με τέτοια βιαιότητα τη βραδινή διαδήλωση; Γιατί τέτοιος πρωτόγνωρος αριθμός προσαγωγών και τρομοκρατία στο τμήμα; Πέρα από τη γενικότερη κρατική στρατηγική για μηδενική ανοχή υπάρχουν και ειδικότερες τοπικές συνθήκες. Στα Χανιά τα τελευταία τουλάχιστον 2,5 χρόνια υπάρχει έντονη κινητικότητα και πολιτικοποίηση μαθητών. Μαζί με το Δεκέμβρη του '08, κομβικό σημείο ήταν και οι 2 βδομάδες καταλήψεων του Οκτώβρη του '10, που κορυφώθηκαν με τη ματαίωση της παρέλασης της 28ης Οκτωβρίου. Οι μαθητές συγκροτούν τα δικά τους όργανα αποφάσεων, συντονίζουν τη δράση τους, παράγουν λόγο και προχωρούν σε δράσεις θέτοντας τα δικά τους ζητήματα. Εδώ και καιρό συμμετέχουν είτε καλούν σε συλλογικές κινηματικές διεργασίες, σε εργατικές διαδηλώσεις, αντιφασιστικές δράσεις κτλ, με το δικό τους λόγο. Η πολιτική κινητικότητα μέσα στα σχολεία, η ανάπτυξη πολιτικών σχέσεων μεταξύ μαθητών και ενρύτερων κινηματικών συλλογικοτήτων και η άρνησή τους να χειραγωγηθούν κομματικά, καθιστούν τους μαθητές στο στόχαστρο της καταστολής.

Απ’ την άλλη, μέσα από τις πολιτικές ζυμώσεις και δράσεις των συνελεύσεων στην πλ. Αγοράς το καλοκαίρι του '11, τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, τις συγκρουσιακές διαδηλώσεις κ.ά. άρχισαν να αναπτύσσονται πολιτικές/κοινωνικές σχέσεις μεταξύ ενός ετερόκλητου πλήθους αγωνιστών. Μιλάμε για ανένταχτους αγωνιστές, κομμάτια της βάσης αριστερών συλλογικοτήτων, αναρχικούς και ανένταχτους κομμουνιστές. Είναι μαθητές, νεολαίοι που διαβίζουν μεταξύ επισφάλειας και ανεργίας, φοιτητές, δάσκαλοι και καθηγητές, ιδιωτικοί και δημόσιοι υπάλληλοι. Χωρίς να έχουν συγκροτηθεί σε κάποιο σταθερό πολιτικό μόρφωμα ή να έχουν ζυμώσει κάποιο περιεχόμενο, άτυπα τείνουν να εναντιώνονται στα κόμματα και τη γραφειοκρατική αντίληψη του αγώνα, να απεχθάνονται τις εθνοπατριωτικές και φασιστικές κορώνες και επιλέγουν οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Είναι αυτές οι σχέσεις που εκδιπλώθηκαν και αναπτύχθηκαν περαιτέρω στην 9ήμερη κατάληψη της αντιπεριφέρειας το φλεβάρη του 2012 μέσα από πολύμορφες δράσεις και μαζικές συλλογικές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, χωρίς την ανάγκη των κομμάτων, ψηλαφίζοντας πολιτικά περιεχόμενα στον αντίποδα του εθνοπατριωτισμού. Σε παράλληλο χρόνο οι μαθητές αναπτύσσουν τη δική τους αυτόνομη δράση (καταλήψεις σχολείων, πορείες, παρεμβάσεις) και ενισχύουν τις πολιτικές σχέσεις τους με άλλα κοινωνικά κομμάτια (συμμετέχοντας στην κατάληψη της αντιπεριφέρειας).

Είναι αυτή η ανάπτυξη ενός ανταγωνιστικού και μη χειραγωγίσιμου πόλου στα Χανιά που η κρατική καταστολή θέλει να τσακίσει πριν αναπτυχθεί περαιτέρω και συγκροτηθεί. Εκεί στοχεύει η τρομοκρατία των αγωνιστών μέσα από προσαγωγές, συλλήψεις, ξύλο. Έτσι τα γεγονότα της 25ης Μαρτίου δεν ήταν παρά μια στιγμή αυτής της κρατικής κατασταλτικής επιδίωξης. Ειδικότερα οι εξακριβώσεις μαθητών και τα εκφοβιστικά τηλεφώνια στα σπίτια τους επιχειρούν να σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς που αναπτύσσουν οι αγωνιστές μαθητές με άλλα κοινωνικά και πολιτικά κομμάτια, αλλά και να ανακόψουν την πολιτική κινητικότητά τους μέσα στα σχολεία.

Και είναι στα χέρια αυτού του κόσμου να συνθέσει τις επιθυμίες του, να οργανώσει την αυτοάμυνά του, να αντιμετωπίσει μπάτσους και φασίστες. Είναι η ενίσχυση και κοινωνικοποίηση των συλλογικών διαδικασιών και δράσεων, η σύσφιξη των πολιτικών/κοινωνικών σχέσεων που ήδη αναπτύσσονται και η όξυνση των αγώνων που μπορούν να βάλουν ανάχωμα στο επιχειρούμενο κλίμα τρομοκρατίας.

■/ **βλάσσης**

■ Επισκοπή: επί σκοπόν εναντίον ποιόν;

Γα όσους δεν άκουσαν, πριν λίγο καιρό και με αφορμή τη δολοφονία μιας ηλικιωμένης γυναίκας με σκοπό τη ληστεία, στην κοντινή Επισκοπή ξέσπασε εκ μέρους της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων μια χωρίς τοπικό προηγούμενο τρομοκρατία εναντίον όλων ανεξαιρέτως των αλλοδαπών που ζούσαν

...Ρατσισμός σημαίνει να επιτίθεσαι στον άλλο γι' αυτό που είναι και όχι γι' αυτό που έκανε. Στην προκειμένη περίπτωση, τις μέρες που εκδηλώνονταν όλα τα παραπάνω, δεν υπήρχε κανένα αποδεικτικό στοιχείο πως το έγκλημα το είχε κάνει αλλοδαπός. Όχι πως αν υπήρχε (αλλά ακόμα και τώρα που συνελήφθησαν δύο

επιβάλλεται με γνώμονα τη συλλογική ευθύνη, όπως έγινε στην Επισκοπή, εφαρμόστηκε για πρώτη φορά – με τις γνωστές συνέπειες και σε τούτο τον τόπο – από τους Ναζί. Αυτό το γεγονός, πέρα από τις θρηωιδίες των τελευταίων που επαναφέρει στη μνήμη (κι από τις οποίες μπορεί να υπέφεραν και οι ίδιοι οι πρόγονοι όσων κατοίκων της Επισκοπής συμπεριφέρθηκαν τώρα με τον ίδιο βάρβαρο τρόπο...), είναι άκρως ανησυχητικό, γιατί αποκαλύπτει μια αποκρουστική διεργασία που σήμερα κερδίζει έδαφος καθημερινά: το ραγδαίο εκφασισμό της κοινωνίας.

Δεν ισχυριστήκαμε ποτέ ότι οι μετανάστες δεν κάνουν εγκλήματα. Όμως, όποια άλλη κοινωνική ομάδα και να 'ταν στη θέση τους στην περίπτωση αυτή (τσιγγάνοι, έλληνες μουσουλμάνοι, «φρικιά» κλπ), τα ίδια θα πάθαινε. Αρκεί να ήταν σε υποδεέστερη θέση σε σχέση με την κυρίαρχη ομάδα και να είχε τεχνηέντως στοχοποιηθεί από το μπλοκ εξουσίας (πολιτικός, ΜΜΕ κλπ), όπως μεθοδικά γίνεται 20 χρόνια τώρα με τους μετανάστες, για να στραφεί αλλού η προσοχή ή η οργή της «κοινής γνώμης» και όχι στους πραγματικούς αυτουργούς των προβλημάτων. Ούτε ισχυριζόμαστε πως μόνο οι κάτοικοι της Επισκοπής είναι ικανοί να κάνουν τέτοια πογκρόμ. Γιατί «εκφασισμός της κοινωνίας» μπορεί να σημαίνει την ενίσχυση ενός ψυχισμού βασισμένου στον ανορθολογισμό και κατά συνέπεια ενός τρόπου σκέψης παράλογου, δηλαδή μη σύμφωνου με την πραγματικότητα, όμως για να κερδίσει έδαφος κάτι τέτοιο, πρέπει μέσα στην πραγματικότητα αυτή να ενταθεί η ανασφάλεια, ο φόβος, η στέρηση του νοήματος και της ποιότητας ζωής. Κι αυτή η κατάσταση εξαπλώνεται σήμερα σε όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά στρώματα, που κάλλιστα κάποια στιγμή θα μπορούσαν να εκτονωθούν με τον ίδιο δισταραμμένο τρόπο ενάντια σε κάθε Άλλο, κατάλληλο για αποδιοπομπαίο τράγο.

Εδώ επισημαίνουμε ότι για να δοθούν οι σωστές απαντήσεις σε ένα πρόβλημα, πρέπει να θεθούν πρώτα σωστά οι ερωτήσεις. Ρωτάμε λοιπόν:

Ποιοί είναι οι πραγματικοί και κύριοι υπαίτιοι για την αυξανόμενη ανασφάλεια, το φόβο και τη στέρηση; είναι οι κάθε λογής «Διαφορετικοί» (που μάλιστα ζούσαν για χρόνια δίπλα μας, όπως στην Επισκοπή...) ή όσοι αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς με γνώμονα μόνο τα προνόμιά τους, και ψηφίζουν τους νόμους που από πάντα (ειδικά όμως τα δύο τελευταία χρόνια), εκτοξεύουν στα ύψη τη φτώχεια, την ανεργία και επομένως και την εγκληματικότητα;

Τώρα που διώχτηκαν οι αλλοδαποί απ' την Επισκοπή (και την κάθε επόμενη Επισκοπή) κι ο τόπος γέμισε περιπολικά, θα πάψει να υπάρχει αβεβαιότητα για το αύριο, στέρηση και έγκλημα; κι αν το τελευταίο ξανασυμβεί, από κάποιο Έλληνα την επόμενη φορά, τότε τί θα κάνουν οι ντόπιοι...αν θέλουν να 'ναι συνεπείς με τις επιλογές τους, θα πρέπει να εξαπολύσουν την ίδια βία ενάντια σε όλους εμάς ανεξαιρέτως ή και ενάντια στους ίδιους τους...εαυτούς τους, εφόσον ο δράστης αποδειχτεί πως είναι απ' το χωριό. Αποκαλύπτει αυτό τον παραλογισμό του πογκρόμ που έκαναν ή όχι;

Τέλος, τί είδους «αύριο» θέλουμε όλοι/ες μας; ένα ζοφερό σκηνικό βίας που οδηγεί τελικά στον αλληλοσπαραγμό όλων εναντίον όλων χάριν της καλοπέρας των λίγων που θα χαιρόνται, ή τον κοινό αγώνα όλων εμάς των «από κάτω» εναντίον αυτών των τελευταίων, των συνηθικών «ζωής» που μας επιβάλλουν αλλά και του κάθε ρατσισμού, για το όνειρο μιας κοινωνίας αυτάρκειας, αλληλεγγύης, ελευθερίας, ισότητας, κοινότητας και απόλαυσης;

Ποιος θα σκοτώνει για μερικά ευρώ σε μια τέτοια κοινωνία; Και ποιος δεν την επιθυμεί, εκτός από τα (ελληνικά και ξένα) αφεντικά μας;

■/ Ανέστιος

«νόμος του Λιντς: ΗΠΑ - Ελλάδα, far away - so close»

εκεί. Ξυλοδαρμοί, νυχτερινές εισβολές σε σπίτια με κουκούλες και λουστούς, απειλές και τελεσίγραφα για αποχώρηση των αλλοδαπών απ' το χωριό, έδιναν κι έπαιρναν για μέρες...

Ρουμάνοι οι οποίοι φέρονται ως δράστες) τα αίτια που έγιναν θα ήταν δικαιολογημένα - κι αυτό για πολλούς λόγους, που δεν αρκεί εδώ ο χώρος για να αναφέρουμε. Ο κυριότερος όμως είναι, πως η «τιμωρία» που

■ για μια παρέλαση που δεν έγινε ποτέ...

Η παρέλαση της 25ης Μαρτίου αποτέλεσε μία ημερομηνία πρόκληση για την επίδειξη ισχύος από το καθεστώς. Μετά από τα γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου με το πανελλαδικό κινήρι πολιτικών, η Εξουσία αυτή τη φορά επιχείρησε να πάρει τη ρεβάνς και να δείξει τα δόντια της. «Οι παρελάσεις θα γίνουν πάση θυσία και με όποιο κόστος!» Αυτό ήταν και το μήνυμα, το οποίο μεταφράστηκε σε ένα όργιο αστυνομοκρατίας σε όλη την επικράτεια, με ύπαρξη ελευθερών

σκοπευτών στις ταραχές της Αθήνας, απαγόρευση κυκλοφορίας και προσέλευσης κόσμου στις παρελάσεις, τοποθέτηση φραγμών σε μεγάλη έκταση μέσα στις πόλεις. Αλλά και με πολλές προσαγωγές (299) και συλλήψεις (40), πριν και κατά τη διάρκεια των παρελάσεων. Στη Βέροια εκτός από τις μαζικές συλλήψεις 26 συντρόφων, μπάτσοι εισέβαλαν και στο αυτόνομο στέκι Βαρουτι, ενώ στα Χανιά έγιναν 62 προσαγωγές αγωνιστών.

Στο Ηράκλειο την προηγούμενη ημέρα έγιναν προληπτικές προσαγωγές 2 συντρόφων από το πάρκο Γεωργιάδη, οι οποίες μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Το επόμενο πρωί βρήκε το κέντρο της πόλης ζωσμένο από μπάτσους και ασφαλίτες όλων των ειδών, ενώ κάγκελα ήταν τοποθετημένα σε μεγάλο μήκος της οδού Δικαιοσύνης, την πλατεία Ελευθερίας και Δασκαλογιάννη και αλλού. Παρόλα αυτά, από νωρίς άρχισαν να συγκεντρώνονται διαδηλωτές στην πλατεία Ελευθερίας είτε ατομικά, είτε με οργανωμένα μπλοκ. Κάποια στιγμή, και πριν ξεκινήσει η παρέλαση, κόσμος αυθόρμητα σπάει τον αστυνομικό κλοιό και εισβάλλει στο δρόμο, μικροσυμπλοκές ξεσπούν με μπάτσους, οι οποίοι οπισθοχωρούν βλέποντας το πλήθος να κατεβαίνει μαζικά στο δρόμο και να τους απωθεί με τα χέρια. Θα χρειασθεί η επέμβαση διμοιρίας ΜΑΤ για να εμποδίσει τους αγωνιστές να προχωρήσουν παραπέρα, και η χρήση χημικών για να διαλυθούν. Προσωρινά όμως, καθώς ο κόσμος ανασυντάσσεται αμέσως και ανακαταλαμβάνει το δρόμο, παραμένει δυναμικά εκεί και με συνθήματα απαιτεί την απομάκρυνση των μπάτσων, οι οποίοι

τελικά και αποχωρούν μετά από κάποια λεπτά. Οι διαδηλωτές πλέον μπορούν να συγκροτηθούν στα μπλοκ τους και περμιένουν για να ξεκινήσει η πορεία.

Κάπου εκεί συγκροτείται και το αναρχικό μπλοκ, με πανό που έγραφε "ΠΟΡΕΙΕΣ ΤΑΞΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ", διεκδικώντας έτσι με την παρουσία του την πραγματοποίηση της πορείας, αφού όμως πρώτα ακυρωθεί η παρέλαση. Αμέσως διάφοροι αριστεροπατριώτες επιδιώκοντας να μη χαλάσει το προφίλ τους λόγω επικείμενων εκλογών, έσπευσαν να πείσουν το μπλοκ μας να προχωρήσει, ώστε να μη ματαιωθεί η παρέλαση. Από τη μεριά μας αντίθετα παραμείναμε σταθεροί στο δρόμο, διεκδικώντας το αυτόνομο, μέχρι που τελικά ανακινήθηκε ότι η παρέλαση ακυρώνεται. Ακολούθησε, μετά από χειροκροτήματα και επευφημίες από τη μεριά μας, δυναμική πορεία στο κέντρο της πόλης.

οι παρελάσεις...

- επιβλήθηκαν στους μαθητές από το δικτάτορα Ι.Μεταξά, θαυμαστή του Χίτλερ, και έως τώρα συνεχίζουν να υψίζονται σαν ένας θεσμός που επιβάλλει την ομοιομορφία, την υποταγή στους ανωτέρους, την αλλοίωση της ιστορίας κοινωνικών και ταξικών αγώνων, το μιλιταρισμό και τον εθνικισμό.

- είναι απαράδεκτο να αποτελούν κομμάτι της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Αντίθετα, γονείς και μαθητές θα έπρεπε να διεκδικούν καλύτερες συνθήκες παιδείας και διαβίωσης, και όχι να δυσανασχετούν στο άκουσμα της ακύρωσης της παρέλασης, όπως συνέβη στο Ηράκλειο από μερικούς στις 25/3.

- μπορεί το τελευταίο διάστημα να αποτελούν άλλο ένα πεδίο έκφρασης της οργής του κόσμου απέναντι στην πολιτική εξουσία, αλλά ποτέ έως τώρα δεν αμφισβητήθηκαν στο σύνολό τους σαν διαδικασία. Απεναντίας, πολλοί αριστεροί και δεξιοί πατριώτες τις υπερασπίζονται ακόμα, άλλοι για ιδεολογικούς και άλλοι για ψηφοθηρικούς λόγους.

- αποτέλεσαν μία ακόμη ευκαιρία για το καθεστώς να αναμετρηθεί με την κοινωνία, προσπαθώντας να επιβάλει τους όρους του. Στο Ηράκλειο, η θέληση του κόσμου να αντισταθεί και να αγωνιστεί, ήταν αυτή που έσπασε την κρατική τρομοκρατία στο δρόμο. Ήταν αυτή που χάλασε τη γιορτούλα της τοπικής εξουσίας, και όχι απόφαση του αντιπεριφερειάρχη, όπως μάταια προσπαθούν να πείσουν κάποιοι "πολίτες που εναντιώνονται στα χρέη". Ήταν αυτή που ματαίωσε κρατικούς σχεδιασμούς, που ακύρωσε την παρέλαση και τη μετέτρεψε σε πορεία.

Οι παρελάσεις, είτε στρατιωτικές, είτε μαθητικές, είναι γιορτές φασιστικές και σαν τέτοιες πρέπει να καταργηθούν.

σαμποτάζ - καμιά συμμετοχή στις φιέστες του καθεστώτος, εμπρός για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση

■/ Αναρχικοί/ές, Ηράκλειο, Μάρτιος 2012

ανακοίνωση Αντίφα Ηρακλείου

Την Παρασκευή 2 Μαρτίου κατά τις 3 το μεσημέρι, ομάδα συντρόφων επιτέθηκε σε συγκεντρωμένους χρυσαυγίτες στη βιομηχανική περιοχή του Ηρακλείου μετά από σχετικές πληροφορίες. Η παρουσία τους στην πόλη μας ήταν γνωστή από τις αρχές της εβδομάδας. Οι φασίστες βρισκόντουσαν στον τηλεοπτικό σταθμό ΚΡΗΤΗ TV λόγω της ομιλίας εκεί του επικεφαλής της Χ.Α. Κρήτης. Μετά από μικροσυμπλοκή οι ναζί έτρεξαν να κρυφτούν σε συστεγαζόμενο με τον τηλ. σταθμό εστιατόριο όπου στη συνέχεια παρακολουθούσαν την πόρτα του καταστήματος να σπάζεται στην προσπάθεια των συντρόφων να εισβάλλουν μέσα, καθώς επίσης και την καταστροφή ενός δικής τους ιδιοκτησίας αυτοκινήτου. Η αντίδραση των χιτλερικών περιορίστηκε σε απειλές εκ του ασφαλούς, ενώ ταυτόχρονα έβαζαν πράγματα πίσω από την πόρτα και τηλεφωνούσαν στους μπάτσους.

Η εμφάνιση των χρυσαυγίων στις εγκαταστάσεις του ΚΡΗΤΗ TV έρχεται να προστεθεί στην προκλητική παρουσία τους στη Βιάννο πριν περίπου δύο εβδομάδες, όπου τα μέλη του νόμιμου όπως λένε κόμματος επιτέθηκαν και απείλησαν με όπλο μετανάστη.

Μετά και από αυτό το γεγονός ξεκαθαρίζουμε:

Προς τους φασίστες:

Η δημόσια ή μη παρουσία σας στο Ηράκλειο, όπως καταλάβατε και τον Ιούνιο και τώρα, δεν πρόκειται να γίνει ανεκτή. Σε οποιαδήποτε απόπειρα να εμφανιστείτε στην πόλη θα λαμβάνετε την ανάλογη απάντηση.

Προς τα ΜΜΕ γενικά και τον ΚΡΗΤΗ TV ειδικά:

Το να δίνεις βήμα στους απόγονους του Χίτλερ και να τους αναγνωρίζεις έτσι σαν άλλη μια, έστω ακραία, αλλά ηθικά νόμιμη πολιτική αντίληψη σημαίνει ότι αυτομάτως πριμοδοτείς το φασισμό. Ο καθένας πλέον αναλαμβάνει τις ευθύνες των πράξεων του.

Προς την κοινωνία του Ηρακλείου:

Επειδή στην εποχή που ζούμε θα ανθίσουν όλα τα λουλούδια και επειδή κάποια από αυτά κρύβουν δηλητηριώδη αγκάθια, η εκδίωξη των έστω και μεμονωμένων φασιστών από σχολεία, γήπεδα και γειτονιές είναι υπόθεση όλων όσων δεν συμεριζονται τα οράματα του Χίτλερ για την ανθρωπότητα.

Αυτοί που ευθύνονται για το ότι ο Πόλεμος με το φασισμό είναι τόσο μακροχρόνιος είναι αυτοί που κατά καιρούς του πρόσφεραν Ειρήνη.

■/ Αντιφασίστες Ηρακλείου

2 χρόνια κολεκτίβα λάδι στα γρανάζια του κινήματος

«Ίδου λοιπόν, Έχουμε ένα πτώμα πάνω στην πλάτη μας, αλλά δεν μπορούμε να το ξεφορτωθούμε τόσο εύκολα. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από το τέλος του πολιτισμού, από τον κλινικό του θάνατο: τέτοιος που είναι, δεν μπορεί να ενδιαφέρει μόνο τους ιστορικούς. Αυτό είναι ένα γεγονός, και εμείς πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Τα γεγονότα είναι ευμετάβλητα, αλλά η απόφαση είναι πολιτική. Ας αποφασίσουμε τον θάνατο του πολιτισμού, ας αναλάβουμε την ευθύνη για το πώς αυτό θα συμβεί: μόνο η απόφαση θα μας απαλλάξει από το πτώμα».

Ανόχι τώρα, πότε;

Ο τροχός γυρίζει, οι καιροί αλλάζουν, το μέχρι πρότινος ακλόνητο σύστημα φαίνεται να τρέμει. Πολλοί από τους υπηκόους του ξυπνούν από το μακάριο ύπνο τους και αντικρίζουν με τρόπο την πραγματικότητα. Ολόκληρη η μεσοαστική και μικροαστική τάξη δε χάνει μόνο το έδαφος κάτω από τα πόδια της, χάνει και τις αυταπάτες της, τη δυνατότητα δηλαδή να δανείζεται και να καταναλώνει. Η ανεργία αυξάνεται, οι μισθοί πέφτουν, οι φόροι πολλαπλασιάζονται και μαζί τους οι τιμές των βασικών αγαθών. Το σύστημα προσπαθεί, μέσω ψυχολογικής αλλά και απτής βίας, να διατηρήσει τον έλεγχο ώστε να μη δυσμενεύσει τους τοκογλύφους των αγορών και του ΔΝΤ, πράγμα δύσκολο και βραχυπρόθεσμο γιατί χωρίς το καρότο, το μαστίγιο είναι δυσβάσταχτο.

Ανόχι εμείς, τότε ποιοι;

Είναι ακριβώς αυτοί οι καιροί της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής κρίσης στους οποίους μας παρουσιάζονται εξαιρετικές ευκαιρίες να κάνουμε πράξη τα προτάγματα μας, να δημιουργήσουμε και να εξελίσσουμε τα δίκτυα, τις κολεκτίβες και τις κομμουνές.

«κομμουνές που θα αντικαταστήσουν τους κοινωνικούς θεσμούς: την οικογένεια, το σχολείο, το συνδικάτο, τις αθλητικές λέσχες κτλ. Κομμουνές οι οποίες, πέραν από την πολιτική δράση, δεν θα φοβηθούν να οργανωθούν για την υλική και ηθική επιβίωση όλων των μελών τους και των φτωχοδιάβολων που τις περιστοιχίζουν»

Το δίκαιο και αλληλέγγυο εμπόριο είναι ένα βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση. Το εγχείρημα «Λάδι στα γρανάζια του κινήματος», εκτός του ότι προσφέρει στους παραγωγούς μια πιο δίκαιη τιμή για τα προϊόντα τους, επιδιώκει να κάνει και ένα βήμα παραπέρα· να καταθέτει το έξτρα κέρδος σε ένα ταμείο το οποίο στηρίζει δομές που έχουν μια ανατρεπτική-εξεγερσιακή στόχευση (π.χ εναλλακτικά μέσα αντιπληροφόρησης, έντυπα, το ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων αγωνιστών, λαϊκές κουζίνες κτλ)

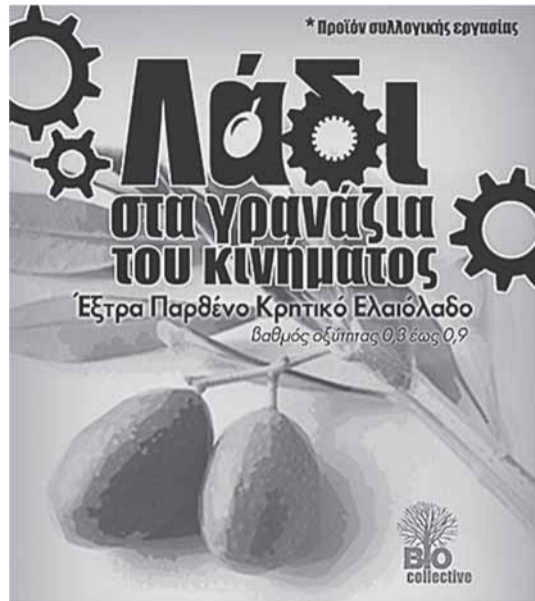
Θεωρούμε αναγκαίο να δημιουργήσουμε τις δομές που θα έρχονται σε κόντρα με την υπάρχουσα καπιταλιστική οικονομία, πρακτικά και ηθικά, οι οποίες θα μας επιτρέπουν να βιοποριζόμαστε αυτοοργανωμένα και με αξιοπρέπεια. Επίσης είναι στρατηγικά σωστό να έχουμε, στα χρόνια της οικονομικής εξαθλίωσης που έρχονται, τα μέσα που θα μας εξασφαλίζουν να είμαστε σε θέση να παρεμβαίνουμε όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά στις τρέχουσες πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις, ώστε να τοποθετήσουμε και να συνεχίσουμε τον αγώνα μας σε άλλα επίπεδα.

Ποιο είμαστε

Το Biocollective έχει βάση την Κρήτη, θέλει να γίνει ένα δίκτυο, μια ομπρέλα κάτω από την οποία θα βρίσκονται και θα εξελίσσονται διάφορα αγροτικά εγχειρήματα με σκοπό να διανέμουν αυτοοργανωμένα (δίχως εμπόρους και μεσάζοντες) σε παρόμοια εγχειρήματα τα προϊόντα τους. Βασική προϋπόθεση είναι όλα τα προϊόντα να είναι αποτέλεσμα εργασίας που σέβεται και δεν μολύνει το περιβάλλον από τη μια, και από την άλλη να είναι αποτέλεσμα εργασίας στην οποία δεν υπάρχουν σχέσεις εργοδότη-εργάτη αλλά μονάχα σχέσεις ελεύθερης και ισότιμης συνεργασίας.

Τα προϊόντα – Ελαιόλαδο

Το βασικό μας προϊόν είναι το παρθένο κρητικό

ελαιόλαδο εξαιρετικής ποιότητας, κατά βάση μη πιστοποιημένης βιολογικής ή φυσικής καλλιέργειας, με παραγωγούς εμάς τους ίδιους ή άτομα και συντρόφους τους οποίους γνωρίζουμε.

Θέλεις να συμμετέχεις ή να στηρίζεις;

Ελάτε σε επικοινωνία μαζί μας. Επιθυμούμε να συνεργαστούμε και με άλλους παραγωγούς με βασική προϋπόθεση τα όσα αναφέρονται παραπάνω και το προϊόν να είναι έξτρα παρθένο (από 0,3 μέχρι 0,9 οξύτητα). Η συνεργασία μας μπορεί να είναι είτε παραχώρηση του αγροτεμαχίου για συγκομιδή (σιμσακές 50/50) ή να μας διαθέσει το ελαιόλαδο επί πληρωμής και σε υψηλότερη τιμή από αυτήν της αγοράς.

Όποια εγχειρήματα (συνεταιριστικά καφενεία, μαγειρεία, λαϊκές κουζίνες, κτλ) θέλουν, ας έρθουν σε κατευθείαν επαφή μαζί μας.

■/ **Biocollective,**
<http://ladistaganazia.wordpress.com/>
Κρήτη – Ιούνιος 2011

Θα μας βρείτε:

Στην Αθήνα:

Ο Σπόρος - Εναλλακτικό και Αλληλέγγυο Εμπόριο
Αθήνα, Σπ. Τρικούπη 21, τηλ. 210 3801375
info@sporos.org, <http://sporos.org>

Βοτανικός κήπος-Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
Πλατεία Αγ. Δημητρίου, στην Πετρούπολη (Αθήνα).
votanikoskipos@gmail.com
<http://votanikoskipos.blogspot.com>

Νοσότρος, Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια, email: info@nosotros.gr
www.nosotros.gr

Στο Ηράκλειο:

κατάληψη Ευαγγελισμού, Θεοτοκοπούλου 18

Στα Χανιά:

«ΠΡΑΣΙΝΗ ΓΗ – TERRA VERDE»
Χατζημιχάλη Νταλιάνη 5, Τηλ. 28210-52201

Στη Γερμανία:

Βερολίνο – Σε κοινωνικά κέντρα και καταλήψεις

Αμβούργο - CAFÉ LIBERTAD Kollektiv eG
Stresemannstr. 268 - 22769 Hamburg. <http://www.cafe-libertad.de>

Σαν κολεκτίβα στηρίζουμε:

Ανοικτή Συνέλευση Αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και τους διωκόμενους αγωνιστές στο Ηράκλειο Κρήτης (<http://insideout.espinet.net/>)

Ταμείο αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών, (<http://tameio.espinblogs.net/>)

Εφημερίδα δρόμου ΑΠΑΤΡΙΣ. Θα βρείτε όλα τα τεύχη στο <http://infoapatris.blogspot.com/>

Κατάληψη Ευαγγελισμού
(<http://evangelismos.squat.gr>)

■ αδέρφια επαγρυπνείτε οι μπάτσοι δολοφονούν

Εημερώματα Κυριακής 1 Απρίλη 2012, αστυνομικοί σταματούν ένα αγροτικό αυτοκίνητο με πέντε νεαρούς 18 χρονών στη παραλιακή λεωφόρο του Ηρακλείου. Τους προσαγγίζουν στη ΓΑΔΗ για εξακρίβωση στοιχείων κι εκεί αρχίζει ο εφιάλης. Χωρίζουν τον ένα νεαρό από τους υπόλοιπους και τον κλείνουν σε ένα δωμάτιο, μαζί του μπαίνουν μέσα και δύο μπάτσοι φορώντας κουκούλες. Οι τέσσερις νεαροί γίνονται μάρτυρες του άγριου ξυλοδαρμού του 18χρονου φίλου τους, τον οποίο άκουγαν να βογγάει και να παρακαλεί ώστε να σταματήσουν οι δύο κουκουλοφόροι μπάτσοι να τον χτυπούν. Μία ώρα αργότερα, τους αφήνουν και τους πέντε ελεύθερους.

Η Δευτέρα βρήκε το νεαρό να κάνει εμετούς και οδηγήθηκε αμέσως στο ΠΑΓΝΗ. Οι απλές εξετάσεις που του έκαναν δεν βρίσκουν κάτι. Ο νέος επιστρέφει στο χωριό του αλλά η κατάσταση του επιδεινώνεται. Η μητέρα του τον πηγαίνει στο κέντρο υγείας στον Χάρακα Ακολούθησε εξέταση από το γιατρό, ο οποίος τον έστειλε εσπευσμένα στο Βενιζέλιο. Μετά από εξέταση με αξονικό τομογράφο οι γιατροί διαπιστώνουν ότι ο 18χρονος φέρει σοβαρά τραύματα στον πνεύμονα και στο πάγκρεας, ενώ κατόπιν της παραμονής του στο νοσοκομείο, την Τετάρτη υποβλήθηκε και σε νέες εξετάσεις, και αποφασίστηκε η αεροδιακομιδή του στο Τζάνειο νοσοκομείο στην Αθήνα, όπου και νοσηλεύεται. Έχει σοβαρή ζημιά στο πάγκρεας, υπολειπόμενη ο ένας του πνεύμονας, κάποια πλευρά του είναι σπασμένα, φέρει δύο μεγάλα αιματώματα στο σκώτι και έχει χτυπηθεί στο υπονεφρίδιο.

Ο Γενικός Αστυνομικός Διευθυντής Κρήτης δηλώνει πως τέτοιες συμπεριφορές δεν συνάδουν με την εικόνα της αστυνομίας στην Κρήτη, τουλάχιστον όσο ο μπορεί αυτός να θυμηθεί. Μάλλον ο Κ. Παραβολιδάκης έχει σοβαρό πρόβλημα μνήμης συμπεραίνουμε εμείς. Οι μπάτσοι ΔΕΝ δέρνουν, ΔΕΝ τραμπουκίζουν, ΔΕΝ δολοφονούν, ποτέ!!

Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι και αυτό το περιστατικό είναι άλλη μια “μεμονωμένη” περίπτωση των δολοφονικών ορέξεων κάποιων μπάτσων. Όμως, η πραγματικότητα τους διαφεύγει. Καθημερινά σε συγκεντρώσεις, πορείες μέσα σε

αστυνομικά τμήματα, κρατητήρια και φυλακές δεκάδες άνθρωποι δέχονται τις περιποιήσεις από τα γκλοπ, τις μπουνιές και τις κλωτσιές των ένστολων φρουρών του καθεστώτος. Είναι να μην πέσει κανείς στα χέρια τους... Περιστατικά που στη συντριπτική πλειοψηφία τους δε βλέπουν το λεγόμενο «φως της δημοσιότητας». Για να μην απαριθμήσουμε τις εκατοντάδες κρατικές δολοφονίες από όπλα που, κατά διαβολική σύμπτωση, «εκτυροσκοπούν».

Το τρομακτικό μέσα σ' όλα αυτά είναι τα σάπια και υπνωτισμένα από την τηλεόραση αντανταστικά μιας κοινωνίας που φαίνεται πια να μην ταράζεται με τίποτα, εκτός αν πρόκειται να ξεσπάσει πάνω στα εύκολα θύματα, τους μετανάστες. Η καθημερινή ρουτίνα εργασίας και κατανάλωσης (για όσους/ες τα έχουν ακόμη) φαίνεται να συνεχίζει ακάθεκτη, και οι άνθρωποι απλά να περιφέρονται σαν ζόμπι στους πεζόδρομους, τις καφετέριες και τα σαλόνια των σπιτιών τους. Ένας ηλικιωμένος αυτόχειρας στο Σύνταγμα στις 4/4, άλλος ένας 38 ετών στην Ιεράπετρα την ίδια μέρα, αλλά άλλοι δύο από τους εκατοντάδες των τελευταίων 2 χρόνων. Ένας 18χρονος στο Τζάνειο, αλλά άλλος ένας από τους εκατοντάδες τραυματίες από μπάτσους. Χιλιάδες άστεγοι, άνεργοι, εξαθλιωμένοι ντόπιοι και μετανάστες. Ένα κατεστραμμένο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και υγείας, δεκάδες σκάνδαλα, μίζες, νομοσχέδια που απαλλάσσουν πολυεθνικές όπως τη Ζίμενς από το πρόστιμο για τις μίζες. Ληθαίασια οικονομική, κοινωνική, περιβαλλοντική για να μπορεί το σύστημα να δουλεύει, τα γρανάζια να γυρνάνε, τα κέρδη να αυξάνονται. Και οι υπήκοοι συνεχίζουν να κάνουν αυτό για το οποίο τους έχουν εκπαιδεύσει, στο σχολείο, στο στρατό, στη δουλειά, πάντα υπάκουοι, πάντα εργατικοί, πάντα πρόθυμοι, αρκεί να μπορούν να φυτοζωούν... ΗΣΥΧΑ!

ΩΣ ΠΟΤΕ; λοιπόν θα κάνεις ότι δεν βλέπεις; Ως πότε θα προσποιείσαι πως δεν τρέχει τίποτα; Ως πότε θα σκύβεις το κεφάλι; Για εμάς μέρα με τη μέρα το μίσος μεγαλώνει, το ποτήρι έχει ξεχειλίσει προ πολλού, το σύστημα αυτό και οι ένστολοι και μη φρουροί και υποστηρικτές του έχουν κριθεί.

Όσοι-ες δεν είστε ακόμη τελείως ζόμπι, επαγρυπνείτε, θα συναντηθούμε στους δρόμους της οργής...

κέιμενο των 2 συλληφθέντων στο πάρκο Γεωργιάδη στις 24/03

Το απόγευμα της 24/3/2012 κατευθυνόμασταν στο πάρκο Γεωργιάδη για καφέ. Ξαφνικά, αρχικά ένας άνδρας με πολιτικά και έπειτα με τη συνοδεία άλλων τριών, χωρίς να μας δηλώσουν την ιδιότητα τους, ακινητοποιούν βίαια τον έναν μας. Παρά τις διαμαρτυρίες των περαστικών τον βάζουν με το ζόρι σε ένα αυτοκίνητο, και μετά από λίγο 6 άνδρες της ΔΙΑΣ, εισβάλλοντας στην καφετέρια του πάρκου, παίρνουν και τον δεύτερο ενώ έπινε καθημένος πορτοκαλάδα χωρίς ανθρακικό.

Ενδεικτικό της συμπεριφοράς τους ήταν οι βρισιές και οι χαρακτηρισμοί («μαλακισμένο», «μουνάρα», «αδερφέρα», «θα σε γαμήσω», «ας ξέρομε έναν –έναν», «καίτε την Αθήνα», κτλ), γεγονός που αποδίδει την χροιά της παράτυπης βίαιης προσαγωγής. Μέσα στο τμήμα δεν έλειψαν οι “ψιλές” και τα κλωτσομπόνια και ενώ ο ένας μας φόραγε ακόμα χειροπέδες. Ακολούθησαν οι κλασικές κατηγορίες (αντίσταση, απείθεια, εξύβριση, διέγερση πλήθους) συν οπλοκατοχή στον ένα για ένα μικρό σουγιάδακι-μπρελόκ. Συνέχεια με αποτυπώματα – φωτογραφίες - κρατητήριο.

Παράλληλα υπήρξε αυθόρμητη συγκέντρωση αλληλεγγύης 60 ανθρώπων έξω από τη ΓΑΔΗ η οποία αντιμετωπίστηκε εχθρικά από τις διμοιρίες που κατέφθασαν άρον άρον.

Στο κρατητήριο εμείς πάλι καλά ήμασταν 8 σε κελί για 7, ενώ στα διπλανά στοιβάζονταν 10-15 ακόμα και για μήνες. Το πρωί περάσαμε εισαγγελέα και βγήκαμε με μια δίκη να ακολουθεί.

Αυτή η μικρή ιστορία δεν αποτελεί

μεμονωμένο περιστατικό. Συμβαίνει δυστυχώς καθημερινά. Επίσης δεν συγκρίνεται με τις ψυχοφθόρες καταστάσεις εκατοντάδων άλλων συνανθρώπων μας που μπλέκουν με την εξουσία και τους μηχανισμούς της. Αποσκοπεί απλά σε μια καταγραφή για αρχαιακούς λόγους και για να δείξει σε αυτούς που ακόμα είναι ανυποψίαστοι πώς λειτουργούν οι θεσμοί. Το να πηγαίνει κανείς βόλτα στο πάρκο και να καταλήγει δαρμένος στα κρατητήρια με 4 πλημμελήματα πρέπει να σταματήσει.

Επιπρόσθετα, το όλο σκηνικό εντάσσεται στο γενικότερο κλίμα τρομοκρατίας που θέλησαν να επιβάλλουν οι από πάνω εν όψει των λαϊκών διαμαρτυριών λόγω της εθνικής γιορτής. Η επίθεση αυτών που υποβιβάζουν τις ζωές μας και οδηγούν το λαό σε εξαθλίωση με τα μέτρα τους είναι γενικευμένη. Πανελλαδικά σημειώθηκαν 299 προσαγωγές και 40 συλλήψεις.

Εν κατακλείδι:

Αντίσταση στην εκμετάλλευση, Απείθεια στην αδικία, Εξύβριση σε αυτούς που μας καταστρέφουν τις ζωές, Διέγερση του κόσμου προς οργάνωση της αξιοπρέπειας του, Μόνη μας οπλοκατοχή η αλληλεγγύη.

Αλληλεγγύη σε όλους τους διωκόμενους αγωνιστές, από τα Χανιά όπου αστυνομία μαζί με νεοναζί έπιασαν 62 ανθρώπους μέχρι τους 26 της Βέροιας. Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους στα μπουντρούμια και κρατητήρια της δημοκρατίας.

Ενάντια στο φόβο. Στην καταστολή δε μασάμε. Να οργανώσουμε την αδιαλλαξία της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

■/ **Οι δυο συλληφθέντες της 24/3/2012**
Ηράκλειο Κρήτης 27/3/2012

■ οι ανώνυμοι δολοφονημένοι της δημοκρατίας

Μας φοβούνται και μας σκοτώνουν.

Φοβούνται τον ουρανό που κοιτάζουμε.

Φοβούνται το πεζούλι που ακουμπάμε.

Φοβούνται το αδράχτι της μητέρας μας και το αλφαβητάρι του παιδιού μας.

Φοβούνται τα χέρια σου που ξέρουν ν αγαλιάζουν τόσο τρυφερά και να μοχτούνε τόσο αντρίκια. Φοβούνται τα λόγια που λέμε οι δυο μας με φωνή χαμηλωμένη.

Φοβούνται τα λόγια που θα λέμε αύριο όλοι μαζί.

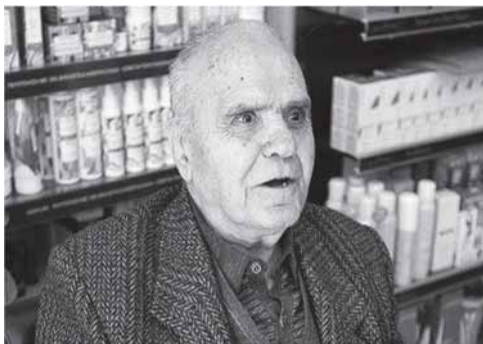
Μας φοβούνται αγάπη μου κι όταν μας σκοτώνουν... Νεκρούς μας φοβούνται πιο πολύ.

(Τάσος Λειβαδίτης -Αυτό το αστέρι είναι για όλους.)

Κάθε άνθρωπος έχει πρώτα απ' όλα όνομα κι επώνυμο. Μπορεί να μη τα διάλεξε ο ίδιος πάντως έχει ένα όνομα κι ένα επώνυμο. Με αυτό τον γνωρίζουν, τον ξεχωρίζουν, τον φωνάζουν. Στη Κοινοβουλευτική δικτατορία που ζούμε και τους διαύλους της προπαγάνδα της, τα έντυπα και ηλεκτρονικά μμε, όνομα κι επώνυμο έχουν οι "καλλιτέχνες", οι λογής τηλεφωνισμένοι γελοιοί, οι πλούσιοι, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι τους. Εξού και τους αποκαλούν "επώνυμους". Όλος ο υπόλοιπος κόσμος είναι ανώνυμος προφανώς για δάτους. Μια στιγμή όμως γιατί τους αδικώ λιγάκι. Όνομα κι επώνυμο έχουν και όσοι αγωνίζονται για τη πολιτική, οικονομική, πολιτιστική ισότητα όλων μας, την κατάργηση της αδικίας, του καπιταλισμού, -συνόρων και πατριδών. Αυτοί εκτός από ονοματεπώνυμο έχουν και πρόσωπο το οποίο δημοσιεύουν πάντα στις ίδιες πόδες, ανφάς και προφίλ και πάντα στο ίδιο ντεκόρ, έναν χάρακα που μετρά το ύψος πίσω τους. Μόνο που στη περίπτωση τους αυτοί οι τελευταίοι έχουν και τα ίδια παρατσούκλια όπως "τρομοκράτης" ή "κουκουλοφόρος" ή "ταραξίας". Στα ίδια μέσα μαζικής χειραγώγησης κατά καιρούς διαβάζουμε:

"Αυτοκτόνησε 45χρονος". "Αυτοκτόνησε

63χρονος". "Αυτοκτόνησε 77χρονος" και από κάτω: "λόγω της κρίσης", "λόγω χρεών", "λόγω ανεργίας". Για τα τσιράκια της κυριαρχίας όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν όνομα κι επώνυμο. Πότε δεν το γράφουν και ας έχουν φυσικά ονοματεπώνυμο. Το πολύ πολύ να γράψουν την επαγγελματική τους ή μη ιδιότητα: "έμπορος", "συνταξιούχος φαρμακοποιός", "άνεργος" και το φύλλο τους. Τα ονόματα των συνανθρώπων μας που δολοφονούνται από την αυτοκρατορία του χρήματος-γιατί οι αυτοκτονίες λόγω της οικονομικής τους κατάστασης δεν είναι παρά στυγνές δολοφονίες από τους κυρίαρχους- δεν υπάρχουν. Ούτε φυσικά και τα πρόσωπα τους. Οι ίδιοι δεν είναι παρά μία αναφορά σε ένα επάγγελμα, μια ηλικία και άντρες ή γυναίκες. Οι πάνω από 2 χιλιάδες συνάνθρωποι μας που τους αυτοκτόνησαν είναι ένα απλό στατιστικό νούμερο, απρόσωποι, ανώνυμοι. Διαβάζοντας η ακούγοντας μια ανάλογη είδηση σου δημιουργείται η εντύπωση με αυτόν τον τρόπο ότι αυτός ή αυτή που αυτοκτόνησε είναι κάπου μακριά, ότι δεν σε αφορά. Κουνάς για λίγο το κεφάλι σου λέγοντας "τον κακομοιρή..." και μετά γυρνάς στα προβλήματα σου ή τη νιρβάνα σου. Φυσικό είναι, δεν τον βλέπεις, δεν ξέρεις το ονοματεπώνυμο του. Δεν ξέρεις όμως και κάτι ακόμη, ότι αυτό γίνεται σκόπιμα για άλλους λόγους από αυτούς που επικαλούνται δηλαδή την "προσβολή στο πρόσωπο του νεκρού" ή τη "προστασία της οικογενείας του". Αυτό γίνεται γιατί όταν ο άνθρωπος που λόγω της οικονομικής του κατάστασης έχει αυτοκτονήσει, αποκτάσει πρόσωπο και ονοματεπώνυμο γίνεται σαν κι εσένα. Γίνεται ο γείτονας σου ο φίλος σου, κάποιος που είχες συναντήσει στον δρόμο ανταλλάσσοντας μια καλημέρα, γίνεται εσύ ο ίδιος που περνάς τα ίδια με αυτόν. Και τότε αρχίζεις να σκέφτεσαι ότι οι ίδιοι λόγοι και τα ίδια προβλήματα που τον δολοφόνησαν οδηγώντας τον να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα ή να κρεμαστεί σε απασχολούν κι εσένα και τα έχεις κι εσύ. Κι επειδή δεν πράττουν όλοι οδηγούμενοι από

την απελπισία τους στο να φύγουν από αυτή τη ζωή οικειοθελώς, οργίζεσαι. Θέλεις να πιάσεις όλα αυτά τα καθάρματα που καταστρέφουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων και να τους πατήσεις τα λαρύγγια. Για αυτούς τους λόγους (και δεκάδες ακόμη περισσότερους) οι ανώνυμοι νεκροί από τα

χέρια της δημοκρατίας γίνονται επικίνδυνοι. Πολύ περισσότερο από όταν ήταν ζωντανοί. Όταν ο "άτυχος 15χρονος", "ο νεκρός καθηγητής", η "άτυχη φοιτήτρια", γίνει "Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος", "Μιχάλης Καλτεζάς", "Νίκος Τεμπονέρας", "Ματίνα Κανελοπούλου" η κυριαρχία τρέμει κυριολεκτικά. Το γνωρίζει πάρα πολύ καλά ότι οι ώρες της είναι μετρημένες και ότι έρχεται η στιγμή που πρέπει να λογοδοτήσει για τις δολοφονίες της. Γιατί ξέρει ότι η κοινωνία των καταπιεσμένων τους νεκρούς της δεν τους θάβει αλλά τους βάζει μπροστά στους αγώνες του εναντίον της.

Για την αποκατάσταση της ιστορικής μνήμης ο αυτόχειρας 77χρονος ονομαζόταν Δημήτρης Χριστούλας.

■/ Ευάγγελος Αληθινός

Η ιατροδικαστική εξέταση του επιβεβαιώνει κυριαρχικά την δυνατότητα επιβίωσής μου που διατηρήσαν σε μία αξιοπρεπή ύπαρξη που επί 35 χρόνια έχω μόνον (χωρίς ενίσχυση κράτους) πλήρωσα δι' αυτή.

Επειδή έχω μία ηλικία που δεν μου δίνει την ατομική δυνατότητα δυναμικής αντίδρασης (χωρίς βέβαια να αποκλείω αν ένας έλληνας έπαιρνε τό μαγκάσημα ο δέντρος θα ήμουν εγώ) δεν θρῖσκω άμην δύση από ένα αξιοπρεπές τέλος πριν αρχίσω να γράφω σε βλασπίδια για την διατροφή μου.

Πιστεύω πως οι ίδιοι χωρίς τίμιο, καίρια μέρα θα πάρουν τα όσα και στην ηλικία συντάματος θα κρεμάσουν ανάποδα του εθνικού προδότη όπως έκαναν το 1945 οι Ιταλοί στον Μουσολίνι. (Πιλάδα Πορέτο του Μιγάνου).

■ κείμενο των μελών του επαναστατικού αγώνα για τον αγωνιστή Δημήτρη Χριστούλα

Στις 4 του Απρίλη στην πλατεία Συντάγματος, στο μέρος όπου γινόταν μερικούς μήνες πριν η λαϊκή συνέλευση, έβαλε τέλος στη ζωή του ο αγωνιστής Δημήτρης Χριστούλας. Τα τελευταία λόγια του, γραμμένα σε ένα σύντομο σημείωμα, δείχνουν ξεκάθαρα πως η επιλογή του ήταν μια πολιτική πράξη. Το μήνυμά του είχε ένα σαφές πολιτικό περιεχόμενο.

Ο Δημήτρης Χριστούλας δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως ένας απελπισμένος για οικονομικούς λόγους. Αυτή η ερμηνεία εξυπηρετεί τα καθεστωτικά κόμματα και την κυβέρνηση γιατί ξεγυμνώνει την πράξη του από το πολιτικό της περιεχόμενο. Η πράξη του δεν μπορεί να μεταφράζεται ως ένα προσωπικό δράμα. Ούτε να συμπεριλαμβάνεται ανάμεσα στα πάρα πολλά περιστατικά αυτοκτονιών για οικονομικούς λόγους που συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια στη χώρα. Η οικονομική και πολιτική εξουσία δολοφονούν καθημερινά συνανθρώπους μας με τις πολιτικές τους. Οι καθεστωτικοί πολιτικοί είναι όλοι συνένοχοι σε αυτό το μεγάλο έγκλημα.

Όμως ο Χριστούλας έλεγε κάτι διαφορετικό. Εκτός από την καταγγελία του για την κυβέρνηση, μίλησε για κάτι που θα έπρεπε ήδη να έχει γίνει. Μίλησε για αυτό που οφείλουν να κάνουν οι νέοι της χώρας, γιατί οι υπερηλικείς δεν είναι σε θέση να κάνουν.

Μίλησε για το δρόμο που οφείλουμε να ακολουθήσουμε ώστε να καταφέρουμε να αποτινάξουμε από πάνω μας την κυβέρνηση, την τρόικα και όλους τους εγκληματίες της εξουσίας. Μίλησε για τη διέξοδο που μπορούμε να ακολουθήσουμε όλοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι σήμερα προκειμένου να φύγουμε από το αδιέξοδο που έχουν οδηγήσει τον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα οι μετριοπαθείς κινητοποιήσεις και οι διαμαρτυρίες. Ο Δημήτρης Χριστούλας έκανε σκληρή κριτική με την πράξη και με τα λόγια του σε όλους όσους δεν κατεβαίνουν στους δρόμους να αγωνιστούν αλλά και όσους κατεβαίνουν και δεν συγκροτούνται με την οργανωμένη εξουσία. Έκανε κριτική σε όλους μας γιατί δεν ανατρέπουμε το καθεστώς.

Ο Δημήτρης Χριστούλας με την πολιτική πράξη και τα λόγια του μίλησε για την Επανάσταση. Μίλησε για την ένοπλη κοινωνική Επανάσταση που δεν έχουμε κάνει και που έχουμε χρέος να κάνουμε. Γιατί είναι ο μόνος δρόμος για να απελευθερωθεί η χώρα, για να ζήσουμε ελεύθερα. Για να ζήσουμε σε μια κοινωνία οικονομικής ισότητας και πολιτικής ελευθερίας για όλους τους ανθρώπους.

Αυτό είναι το χρέος όλων μας απέναντι στον Δημήτρη Χριστούλα. Αυτό είναι το χρέος μας απέναντι στον ίδιο μας τον εαυτό.

Πόλα Ρούπα, Κώστας Γουρνάς, Νίκος Μαζιώτης

■ με κρανιοεγκεφαλική κάκωση ο πρόεδρος των φωτορεπόρτερ από βάρβαρη επίθεση των ΜΑΤ

Η Ένωση Φωτορεπόρτερ Ελλάδας καταγγέλλει τη νέα βάρβαρη και απρόκλητη επίθεση από τους άνδρες των ΜΑΤ ενάντια σε συναδέλφους που κάλυπταν τόσο τη χθεσινή (σ.σ. 5 Απρίλη) συγκέντρωση στο Σύνταγμα, όσο και τη σημερινή με θύμα αυτή τη φορά και τον ίδιο τον Πρόεδρο της Ένωσης μας Μάριο Λώλο, που εισήχθηκε ήδη σε Νοσοκομείο «με κρανιοεγκεφαλική κάκωση από πλήξη με γκλομπ, (κάταγμα-εμπίεσμα κρανίου), το οποίο χρήζει χειρουργικής παρέμβασης!» Θυμίζουμε πως δεν είναι η πρώτη φορά που ο Πρόεδρος της ΕΦΕ στοχοποιείται και μάλιστα με τον ίδιο τρόπο, όταν στις 15-12-10 χτυπήθηκε πτώπλατα στο κεφάλι από άνδρα των ΜΑΤ, ενώ ασκούσε το λειτουργημά του, ενώ την επομένη η Ένωσή μας με ανακοίνωσή της είχε επιστήσει την προσοχή στους αρμόδιους Υπουργούς «να αναλάβουν και αυτοί τις ευθύνες τους, γιατί φοβόμαστε ότι στο τέλος θα θρηνήσουμε θύματα»!

Επισημαίνουμε το γεγονός ότι για πολλοστή φορά στοχοποιείται η ενημέρωση, παρά τις διαβεβαιώσεις του (τ.) αρμόδιου Υπουργού Προστασίας (του Πολίτη) προς τους εκπροσώπους της ΕΦΕ στη συνάντησή μας τον περασμένο Ιούλιο, επ ευκαιρία αντίστοιχων γεγονότων, πως «η πολιτική και φυσική ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. είναι προσηλωμένη στη προστασία των δημοκρατικών δικαιωμάτων και αντιμετωπίζει το λειτουργήμα της ενημέρωσης των πολιτών με την εναισθησία που του αρμόζει και θα καταβάλλει κάθε προσπάθεια ώστε αυτό να ασκείται ελεύθερα και απρόσκοπτα»(!), και σε πλήρη αντίθεση με

αυτές.

Οι συστηματικές και επαναλαμβανόμενες επιθέσεις ενάντια στους λειτουργούς του τύπου, την ώρα της δουλειάς τους, που καταπατούν ακόμη και θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, κάθε άλλο παρά τυχαίες μπορούν να θεωρηθούν, ακόμα και ο πλέον καλόπιστος θα μπορούσε να συμπεράνει πως ασκούνται συνειδητά από διάφορα κέντρα για τη φίμωση της ελευθεροτυπίας, και σε μια επίσης συνειδητή προσπάθεια να τρομοκρατηθούν οι λειτουργοί της.

Επί πλέον διαπιστώνουμε ότι δεν υπάρχει η παραμικρή εξέλιξη σε παρόμοιες βαναυσες επιθέσεις που έγιναν στο παρελθόν, όπως αυτή του συναδέλφου μας δημοσιογράφου Μανώλη Κυπραίου, ο οποίος υπέστη μόνιμη αναπηρία, αλλά επίσης και ότι μένουν αναπάντητες δεκάδες επώνυμες καταγγελίες συναδέλφων και Ενώσεων για την προκλητική και βίαιη συμπεριφορά των οργάνων της... τάξης (όπως αυτή σε βάρος της συναδέλφου Τατιάνας Μπόλαρη) με τη συνήθη διαδικασία αρχειοθέτησης της οποιασδήποτε ΕΔΕ.

Μετά και από τα γεγονότα αυτά η Ένωσή μας θα συνταχθεί και με τις λοιπές Ενώσεις και τις Ομοσπονδίες του χώρου μας στην Ελλάδα και το εξωτερικό, στην προσπάθεια να διαφυλάξουμε την ελευθερία της ενημέρωσης και θα σταθεί με κάθε τρόπο απέναντι σε ενέργειες, οι οποίες υποσκάπτουν τα θεμέλια της δημοκρατίας και επιχειρούν να μας επιστρέψουν σε καταστάσεις και καθεστώτα, που έχει βαριά πληρώσει ο λαός μας και έχουν περάσει ανεπιστρεπτή για τη χώρα μας.

<http://katalipsiesiea.blogspot.com/>

αντιμνημονιακός πατριωτικός λόγος και αριστερά πωλείται σωτηρία σε τιμή ευκαιρίας

“Μακροπρόθεσμα θα αποκτήσουμε περισσότερους υποστηρικτές. Ο κόσμος θα προτιμήσει το πρωτότυπο από το αντίγραφο”

(Ζαν Μαρί Λεπέν ηγέτης του Γαλλικού ακροδεξιού Εθνικού Μετώπου αναφερόμενος στον πατριωτικό λόγο της Γαλλικής αριστεράς-Γαλλικές εκλογές 1993)

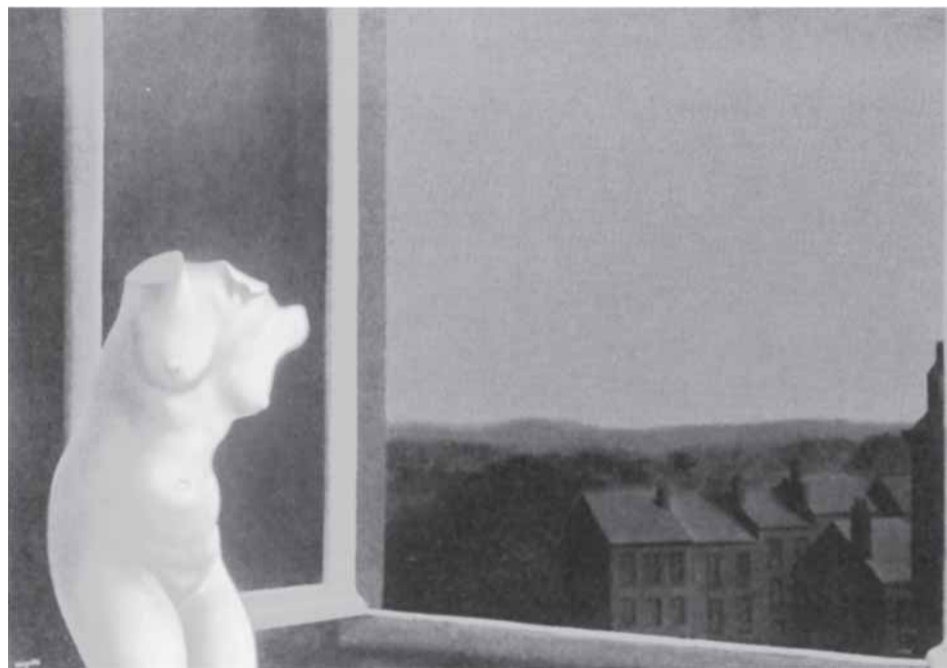
Η ατμόσφαιρα μυρίζει μπαρούτι. Η απαξίωση στο καθεστωτικό πολιτικό σύστημα έχει χτυπήσει κόκκινο. Ο κόσμος (στη μεγάλη του πλειοψηφία) όμως, εγκλωβισμένος μέσα στη διαφανόμενη κατάθλιψή του, εξακολουθεί κι εναποθέτει τις όποιες ελπίδες του σε αυτόν που θα του υποσχεθεί ότι θα τον βγάλει από τη “μνημονιακή κόλαση”. Έτσι απλά δια της ανάθεσης χωρίς ο ίδιος να κοπιήσει για τα του οίκου του. Ανέκαθεν στην ανθρώπινη ιστορία οι διαφόρων ειδών κρίσεις (οικονομικές, πολεμικές κλπ) χρησιμοποιήθηκαν από τους διάφορους επίδοξους εραστές της εξουσίας (από την αριστερά έως την φασιστική-ναζιστική άκρα δεξιά) σαν μια χρυσή ευκαιρία προκειμένου να τη κατακτήσουν, τάζοντας τόνους γλυκών υποσχέσεων. Τί γίνεται όμως όταν μπροστά στο “ιερό δισκοπότηρο” της εξουσίας, οι διαφορετικές αφετηριακές ιδεολογίες συγκλίνουν; Και ποια είναι η “επίσημη αγαπημένη” λέξη που καταργεί ευκαιριακά τις όποιες ιδεολογικές διαφορές καταστρώντας τις τελικά πλήρως ομοιογενείς; Μα φυσικά η επίκληση του Πατριωτισμού σαν ύψιστη μορφή αντίστασης εναντίον της οικονομικής κυριαρχίας. Αν αυτός είναι δε και “αντιμνημονιακός”, όπως στο εδαφικό πλανητικό κομμάτι που μας φιλοξενεί και το λένε Ελλάδα, δημιουργείται η χρυσή ευκαιρία για να αποκτήσει κάθε λογής “σωτήρας” μια “θέση στον ήλιο”. Στο παρών κείμενο δεν θα ασχοληθώ τόσο με τη ρητορεία των λογής ακροδεξιών αντιμνημονιακών οι οποίοι ανέκαθεν επένδυναν στο εθνικό και πατριωτικό φρόνημα του λαού και για πιο ήσσονος σημασίας ζητήματα. Θα ασχοληθώ με την ξεκάθαρα ομοιογενή δημοσκοπική-ψηφοθηρική επένδυση της αριστεράς στον πατριωτικό και αντιμνημονιακό λόγο [1].

Οι Μνηστήρες της ωραίας Πατρίδας

Ο ομοιογενής της αριστεράς (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής) και ο ανταγωνισμός με τη δεξιά και ακροδεξιά για το ποιοι είναι οι αληθινοί πατριώτες, οι καταγγελίες και το ριζιμο των ευθυνών εξ’ ολοκλήρου στους ξένους που “θέλουν να μας πάρουν τη πατρίδα μας”, την κάνει να αδυνατεί να συνειδητοποιήσει αυτήν την κρίσιμη στιγμή ότι οι εξελίξεις σε παγκόσμιο οικονομικό επίπεδο, δημιουργούν συνθήκες ολοκληρωτικού αφανισμού εκατομμυρίων ανθρώπων [2], κάνοντας ταυτόχρονα τις διάφορες αντιμνημονιακές-οικονομικές απαιτήσεις και πατριωτικές κορώνες της προς την αυτοκρατορία του χρήματος να φαίνονται επεικώς γελοίες. Και αυτό γιατί η εθνική υποτέλεια-εξάρτηση είναι δυνατή ακόμα και μετά την απόκτηση της τυπικής ανεξαρτησίας ενός κράτους, εφόσον ο καπιταλισμός είναι το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα στον πλανήτη.

Από το καλοκαίρι των πλατειών το 2011 οι λογής αριστερές γκρούπες (ΚΟΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΝΑΡ κλπ) αποποιούμενες

τις ιδεολογικές τους καταβολές στην αρχή, υποκριτικά καλούσαν τον κόσμο σε αποτίναξη των χαρακτηρισμών «δεξιών», «αριστερών» και «κεντρώων» καλώντας άτομα κάθε ιδεολογίας σε έναν αφηρημένο πατριωτικό αγώνα για εθνική ενότητα και ελευθερία. Η θέση αυτή, όμως, είναι άκρως παραπλανητική και επικίνδυνη, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι τις σπονδές στον βωμό της “εθνικής ενότητας δια την σωτηρία της πατρίδος” τις έκανε πρώτη η τάξη των αστών πολιτικών και οικονομικών κυρίαρχων μαζί με τους παρατρεχάμενους τους στα ΜΜΕ, λέγοντας ότι οι θυσίες (αποκλειστικά από τους εργαζομένους και τις χαμηλές τάξεις) έχουν σκοπό τη σωτηρία του (φαντασιακού) έθνους. Τους απαντώ

ότι όχι μόνο έθνος δεν υφίσταται αλλά και καμία πατρίδα όταν απουσιάζει ή ψυχορραγεί το ανθρώπινο υποκείμενο.

Πατρίς, Θρησκεία, εξουσία

Έπαρση, άγνοια και εγωισμός είναι τα απαραίτητα συστατικά του πατριωτισμού. Στο φως αυτών των διεργασιών φαίνεται ξεκάθαρα ότι για την Αριστερά είναι άκρως εξουσιαστική η στρατηγική αυτή που επιδιώκει απλά να διαμορφώσει ένα εν γένει “αντιμνημονιακό” μέτωπο, μέσα από έναν ρηχό, επιφανειακό και δημαγωγικό “αντιμνημονιακό” και “αντι-νεοφιλελεύθερο” λόγο, χωρίς κανενός είδους επαναστατικό πρόταγμα και ο οποίος λόγω ακριβώς της απουσίας επαναστατικού οράματος αφήνεται να εννοηθεί ότι επιζητείται η επιστροφή στην μέχρι πρότινος πλαστή ευημερία (με κυμαινόμενο τραπεζικό επιτόκιο) δεν είναι καθόλου ικανός να αμφισβητήσει τον καπιταλισμό και το νεοφιλελευθερισμό, πόσο μάλλον να καταργήσει την εξουσία ανθρώπου από άνθρωπο, αν και αυτό δεν τους ενδιαφέρει γιατί σαν τη σοφή νταντά που απευθύνεται σε νήπια, ζητά να τους δοθεί “εδώ και τώρα” η εξουσία καθώς “ο κόσμος δεν μπορεί να οργανωθεί μόνος του χωρίς καθοδήγηση” [3]. Συνεπώς το “αντιμνημόνιο” δεν μπορεί να είναι αφετηριακή κατεύθυνση, δεν συνιστά από μόνο του ούτε πρόταγμα ούτε στρατηγική, ούτε καν υποδεικνύει έναν έστω αντικαθεστωτικό προσανατολισμό.

Να σώσουμε τη φτωχή Ελλάδα (οι άλλοι να πάνε να γαμηθούν)

Σε ένα πολύ καλό άρθρο με τίτλο “Οι Γκοτζαμάνηδες δεν είναι φίλοι μας” στον ιστότοπο της “Κόκκινης Ορχήστρας” [4]

ο Κ. Μαραγκός γράφει μεταξύ άλλων: “Η αριστερά και όλοι όσοι έχουν επενδύσει στον αντιμνημονιακό υπέρ πάντων αγώνα, έχουν χάσει εντελώς από τα μάτια τους αυτήν την προοπτική. Νομίζουν ότι γλείφοντας τις πατριωτικές αυταπάτες και τον κάθε βλάκα που νομίζει ότι του παίρνουν την πατρίδα ενώ του έχουν πάρει τη ζωή, έχουν κάτι να κερδίζουν ή έστω να εκφράσουν τη “γνήσια λαϊκή οργή”. Δυστυχώς η αριστερά δεν πρόκειται να εισπράξει τίποτα με αυτή τη στάση. Η εξοργιστική αδράνεια που δείχνει απέναντι στη ραγδαία άνοδο του εθνικισμού με ότι αυτό σημαίνει, πολύ γρήγορα θα μετασηματιστεί σε δράση εναντίον της. Η προπαγάνδα ότι τελικά για την κρίση ευθύνεται η αριστερά που “μπορεί να μην κυβέρνησε αλλά επέβαλε με τις παράλογες απαιτήσεις της την δική της πολιτική (μονιμότη-

πολιτική συνέχειά της και επιρροή στις γραμμές των εκμεταλλεζόμενων. Και αυτό γιατί, επενδύοντας σε ένα πατριωτικό λόγο ο οποίος μιλά για “νέα Γερμανική κατοχή”, απώλεια εθνικής κυριαρχίας, ξεπουλήματος στους ξένους, τελικά ξεπλένει στη “κολυμβήθρα του Σιλβάμ” την Ελληνική μεγαλοαστική τάξη από τα χρόνια εγκλήματα και τη διαρκή οικονομική ληστεία της εις βάρος των κατώτερων τάξεων και φυσικά από την αποκλειστική της ευθύνη που είχε σαν αποτέλεσμα την οικονομική κρίση. Η οποία οικονομική κρίση (επίθεση στην ουσία) είναι ευχής έργον για το ελληνικό μεσαίο και μεγάλο κεφάλαιο και μια χρυσή ευκαιρία να βγάλει περισσότερα κέρδη από τις απολύσεις εργαζομένων, τριτοκοσμικό ξεζούμισμα όσων ακόμη εργάζονται σε αυτό, περικοπές μισθών, ασφαλιστικών εισφορών, κατάργηση επιδομάτων κλπ.

Σε αυτές τις βάρβαρες εποχές όπου η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος έχει χτυπήσει κάθε πτυχή της ζωής μας, η αλληλεγγύη, η ανθρωπιά και η απαίτηση για κατάργηση κράτους και συνόρων μεταξύ των ατόμων και των λαών είναι ο μόνος τρόπος για να εξουδετερωθεί ο κοινός εχθρός όλων μας, ο καπιταλισμός και εν τέλη η ίδια η εξουσία. Όποιος ξέρει να αφογκράζεται προσεκτικά τι ορίζει η ελευθερία, αγνοεί πατρίδες και σύνορα, αφέντες και δούλους, κέρδος και ζημιά. Πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος είναι εκείνος ο οποίος πράττει πάντα κατά τη δική του θέληση χωρίς να εξουσιάζει και να καταπιέζει και τον οποίο κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει. Η ικανοποίηση των επιθυμιών μας δεν πρέπει ούτε να εναποτίθεται στα χέρια κανενός ούτε να μας υποτάσσει σε αντικείμενα, θρόνους και ανθρώπους.

[1] Σε έρευνα που διεξήγαγε το Εργαστήριο Κοινωνικής και Πειραματικής Ψυχολογίας του Τμήματος Ψυχολογίας του Πάντειου Πανεπιστημίου και δημοσιεύτηκε στις 10/3/12, ένα ποσοστό 76,9% απαντά θετικά στην ερώτηση “νιώθετε ότι είστε Έλληνες;”, ένα ποσοστό 73,7% εκτιμά ως σημαντικό το να είσαι Έλληνας, ενώ ένα 65,5% απαντά καταφατικά στην ερώτηση “όταν κάποιος που δεν είναι Έλληνας ασκεί κριτική στους Έλληνες, νιώθετε ότι κριτικάρετε εσάς τον ίδιο;”.

Το δείγμα ήταν 1.040 άνδρες και γυναίκες, 18 ετών και πάνω.

[2] «Υπάρχουν μόνο δύο τρόποι για να αποτρέψουμε τη δημιουργία ενός κόσμου 10 δις ανθρώπων. Είτε πρέπει να μειωθεί ο ρυθμός των γεννήσεων είτε να αυξηθεί ο αριθμός των θανάτων. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Υπάρχουν βέβαια πολλοί τρόποι για την αύξηση του αριθμού των θανάτων. Στη θερμοπυρηνική εποχή που ζούμε, ένας πόλεμος μπορεί να επιλύσει άμεσα και αποτελεσματικά το θέμα. Οι αρρώστιες και η πείνα επίσης αποτελούν αρχαίες πρακτικές ελέγχου του μεγέθους του πληθυσμού. Για να το πούμε απλά. Η αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού είναι η μεγαλύτερη απειλή για τα οικονομικά και κοινωνικά πλεονεκτήματα του αναπτυσσόμενου κόσμου.»

(Ρόμπερτ Μακναμάρα, πρώην υπουργός εθνικής άμυνας των ΗΠΑ. Ήταν υπουργός άμυνας κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ. Το 1979 είπε το παραπάνω απόσπασμα στον λόγο του προς τη λέσχη των 7 πλουσιότερων χωρών στο αντίστοιχο συνέδριο των G7 στη Ρώμη σε μια γενικότερη συζήτηση με αντικείμενο για το πώς θα εξέλθουν από την οικονομική κρίση η οποία τότε βρισκόταν σε κορύφωση)

[3] Αυτό επί λέξει είχε αναφέρει σε συνέντευξη στη πλατεία Ελευθερίας τον περασμένο Οκτώβρη ένας αξιοθρήνητος ηγετίσκος των “πολιτών κατά του χρέους”

[4] Οι παρελάσεις, τα φασιστόμουτρα και η στρουθοκάμηλος (Κ. Μαραγκός) <http://avantgarde2009.wordpress.com/>

■/ Ευάγγριος Αληθινός

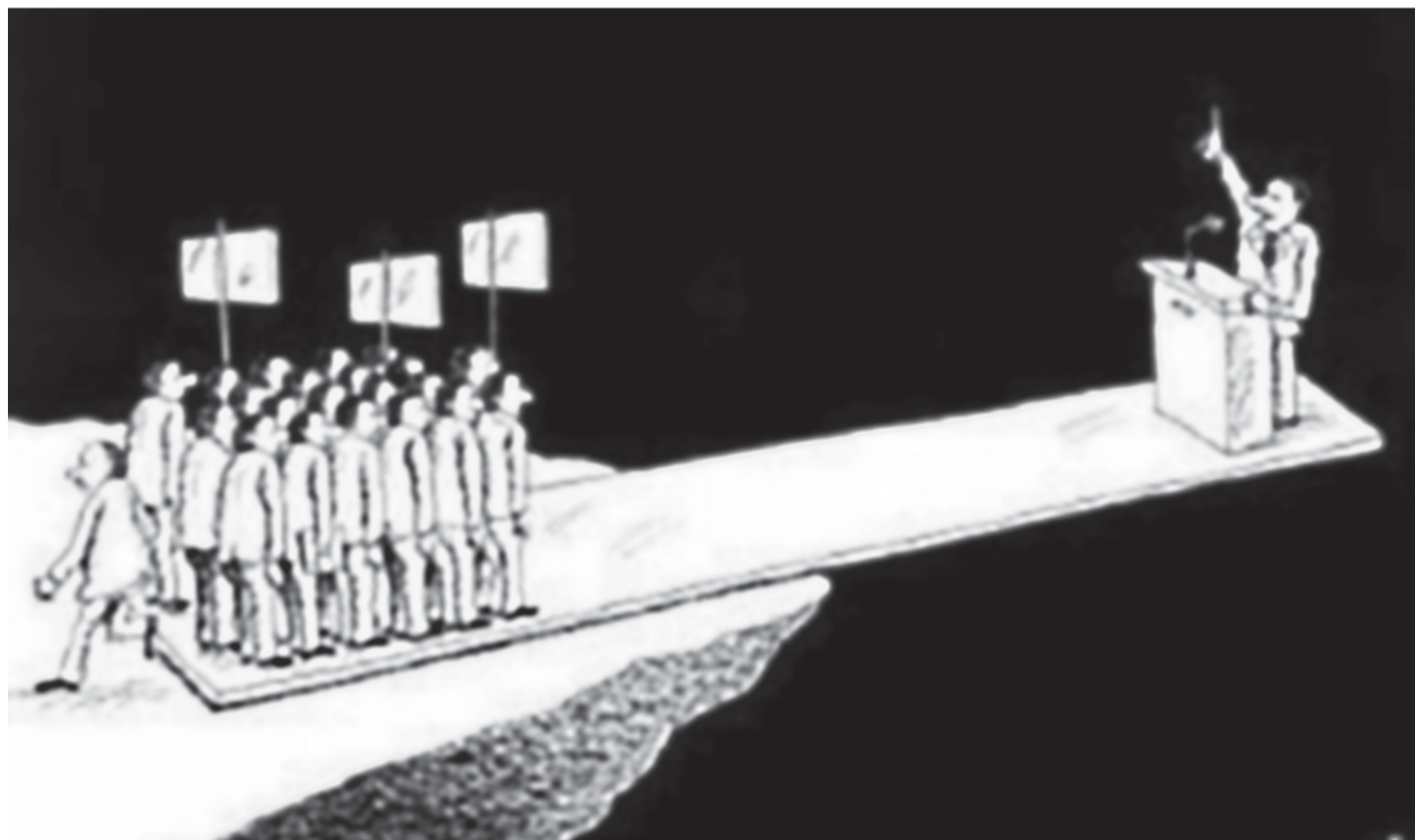
Ο αστικός μύθος λέει ότι οι εκλογές είναι το απαύγασμα της Δημοκρατίας και ότι η εξάσκηση του εκλογικού δικαιώματος είναι η πεμπτοσύνη της συμμετοχής στις πολιτικές διαδικασίες και το ύψιστο των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων κάθε πολίτη. Η κατάπτωση της αστικής δημοκρατίας έχει σίγουρα απαξιώσει σε μεγάλο βαθμό αυτή τη θέση. Απ' την άλλη η ισχυρή επίδραση της καθεστωτικής ιδεολογίας σε συνάρτηση με την απουσία ευδιάκριτης εναλλακτικής έχουν συντελέσει ώστε οι εκάστοτε εκλογές να θεωρούνται σε κάθε περίπτωση το κορυφαίο πολιτικό γεγονός.

Ο μπάμπας Ένγκελς έλεγε ότι οι εκλογές μπορούν να λειτουργήσουν μόνο ως δείκτης της ωριμότητας της εργατικής τάξης. Όπου στις τωρινές συνθήκες και στην ισχύουσα πολιτική ορολογία, θα μπορούσαμε να μιλάμε γενικότερα για εργαζόμενο λαό ή στην ειδική περίπτωση που αναφερόμαστε, για το αντίστοιχο τμήμα του εκλογικού σώματος που πλήττεται καιρία απ' την επίθεση των αφεντικών. Η έκφραση αυτής της ωριμότητας, βέβαια, δε μπορεί να είναι πάντοτε η ίδια. Δηλαδή, αφού κάθε περίοδος διαφέρει από μια άλλη, έτσι διαφέρει και η έκφραση της ωριμότητας που επιδεικνύει το τμήμα του εκλογικού σώματος που αναφέρθηκε αμέσως παραπάνω.

Οι σημερινές κοινωνικές-οικονομικές-πολιτικές συνθήκες διαφέρουν ριζικά απ' αυτές της περιόδου που προηγήθηκε. Μπορούμε να προσδοκάμε (εμείς που δεχόμαστε την ανελέητη επίθεση των αφεντικών εννοείται) μια αλλαγή προς το καλύτερο με βάση αυτές τις εκλογές; Δε θα προταθεί εδώ ως αξίωμα η αποχή από τις εκλογές υπό οποιοδήποτε συνθήκες. Και αυτό διότι η εξέλιξη των κοινωνικο-πολιτικών πραγμάτων δε μπορεί να μπει σε δογματικά καλούπια και συνεπώς η αντιμετώπισή τους πρέπει να είναι εξίσου ευέλικτη. Ασφαλώς «αν οι εκλογές άλλαζαν τον κόσμο θα ήταν παράνομες». Όμως, και αφού το γενικό εκλογικό δικαίωμα είχε κατακτηθεί, υπήρξαν ιστορικές στιγμές που τα αφεντικά εύχονταν οι εκλογές να ήταν όντως παράνομες, αλλά η κοινωνική δυναμική ήταν τέτοια που δεν τους το επέτρεπε. Και είναι ακριβώς εκείνες οι στιγμές μέσα στην ιστορία των κοινωνικών αγώνων όπου η προσδοκία των μαζών για μια ουσιαστική αλλαγή μέσω των εκλογών υπήρξε πραγματική.

Ας αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές από αυτές και ας δούμε αν υπάρχει αντιστοιχία με την δική μας περίπτωση: Οι εκλογές του Φεβρουαρίου το 1936 στην Ισπανία όπου ούτε το πανίσχυρο αναρχικό κίνημα της χώρας αυτής δε μπήκε στο κόπο να διεξαγάγει αντιεκλογική προπαγάνδα. Και είχε σοβαρότατους λόγους για να το κάνει. Έτσι η ήττα της δεξιάς και η άνοδος στην εξουσία ενός συνασπισμού της αριστεράς, με την απελευθέρωση απ' τις φυλακές χιλιάδων αγωνιστών και την αποκατάσταση των ελευθεριών, έδωσε στο επαναστατικό κίνημα την δυνατότητα να ανασυνταχθεί και να συγκρουστεί με καλύτερους όρους. Ένα πιο σύγχρονο παράδειγμα είναι η περίπτωση της Χιλής της εποχής του Αλλιέντε και των εκλογών του 1970. Μετά τη νίκη του, επικεφαλής κι εδώ ενός αριστερού συνδυασμού, προώθησε ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα κοινωνικών αλλαγών που ανάγκασε τις αντιδραστικές δυνάμεις να καταφύγουν στο πραξικόπημα

επιέλους, βαίνομεν προς εκλογάς!

του Πινοσέτ για να τσακίσουν την κοινωνική δυναμική. Στις μέρες μας πρόσφορα παραδείγματα μπορούμε να βρούμε στην Λατινική Αμερική της περασμένης δεκαετίας. Εκεί στην ήπειρο των στρατιωτικών δικτατοριών, της εκτεταμένης (παρα)κρατικής τρομοκρατίας και της κοινωνικής καταστροφής που επέφερε η επί δεκαετίες εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου, η εκλογική νίκη των δυνάμεων που αντιτασσόνταν στο μοντέλο αυτό και η εφαρμογή μιας διαφορετικής κοινωνικο-οικονομικής ατζέντας συνιστά μιας μεγάλης κλίμακας αλλαγή από μόνη της. Όλες αυτές τις περιπτώσεις – τις τόσο διαφορετικές κατά τα άλλα μεταξύ τους και σε τόσο διαφορετικές χρονικές περιόδους εκτυλιγμένες – τις χαρακτηρίζει και ταυτόχρονα τις συνδέει κάτι που είναι καταλυτικό για όλες. Ότι δηλ. πριν απ' όλες αυτές τις εκλογές είχαν προηγηθεί – και βρισκόταν εκείνη τη δεδομένη στιγμή σε εξέλιξη – πολύχρονοι κοινωνικοί αγώνες. Αγώνες ασυμβίβαστοι και βίαιοι, με καταλήψεις κτημάτων, άγριες απεργίες και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Αγώνες που ξεπερνούσαν τα όρια της αστικής νομιμότητας και αμφισβητούσαν αν όχι την ίδια τη βάση της κοινωνικής οργάνωσης, τουλάχιστον το κυρίαρχο μοντέλο της που υπήρχε εκείνη τη στιγμή. Ήταν, ακριβώς, η ανυποχώρητη ισχύς αυτών των αγώνων που καλλιέργησε τις προσδοκίες ότι μια αλλαγή μέσω των εκλογών ήταν εφικτή, ότι δηλ. με την εκλογική νίκη των δυνάμεων που συσπειρώθηκαν μέσα στο καμίνι αυτών των αγώνων μπορούσε να εφαρμοσθεί μια φιλολαϊκή πολιτική και να αλλάξει ο συσχετισμός δυνάμεων προς όφελος των εργαζομένων. Πρέπει να τονιστεί, ότι είναι άλλη κουβέντα αν οι εκλογές αποτέλεσαν (ή θα αποτελούσαν) τελικά ανάχωμα στην εξέλιξη αυτών των κινήσεων, αν τα οδήγησαν (ή θα τα οδηγούσαν) στην άμβλυνση της ριζοσπαστικότητάς τους και τελικά στην ενσωμάτωσή τους. Εδώ μιλάμε για το αν μπορούν κάποιες εκλογικές αναμετρήσεις σε συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες να στηρίξουν βάσιμες προσδοκίες για μια αλλαγή προς το συμφέρον της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Με βάση τα παραπάνω και σε σχέση με τις εκλογές της 6^{ης} Μάη τίθεται το ερώτημα: Υπάρχει μια ανάλογη κοινωνική δυναμική στην Ελλάδα σήμερα που να γεννά προσδοκίες ότι την επομένη των εκλογών θα προκύψει κάτι καλύτερο; Οι κινητοποιήσεις που προηγήθηκαν στάθηκαν ικανές να προωθήσουν μια συσπείρωση κοινωνικών δυνάμεων που θα μπορούσαν να αναδείξουν έναν πολιτικό σχηματισμό, φορέα αλλαγών προς μια αντιμνημονιακή κατεύθυνση, μέσω των εκλογών; Δυστυχώς, παρά τις όποιες δυναμικές αντιδράσεις και συλλογικές δράσεις, το επίπεδο της ταξικής αντίδρασης των εργαζομένων είναι δυσανάλογο με το μέγεθος της επίθεσης που δεχόμαστε απ' τα αφεντικά. Απ' όταν δε ανέλαβε η κυβέρνηση Παπαδήμου, υπάρχει μια κοινωνική νηνεμία, μια απογοήτευση και παραίτηση που είναι προάγγελος κακών μαντάνων. Υπάρχει η άποψη που λέει ότι η ψήφος διαμαρτυρίας στα μικρά κόμματα θα οδηγήσει στην αποδυνάμωση των δυο κύριων κομμάτων εξουσίας και κατ' επέκταση στον σχηματισμό μιας αδύναμης κυβέρνησης η οποία δε θα μπορεί να πάρει με ευκολία αντιλαϊκά μέτρα. Κατ' αρχήν, αυτά τα μικρά κόμματα είναι όλα ίδια κι όμοια, απ' το Κ.Κ.Ε. και τον Σύριζα ως τον ακροδεξιό Καμμένο και τους νεοναζί μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής; Όλοι οι καριέριστες πολιτικάντηδες που το παίζουν όψιμοι αντιμνημονιακοί και οι διάφοροι Σπίθες που ξεπετάχτηκαν απ' την θεοδωράκεια θράκα τί και ποιους εκφράζουν; Αυτή την απουσία επιλογής – κυρίως όσων δε θέλουν να ψηφίσουν τα δύο κόμματα εξουσίας – πρέπει να εκφράζει και το χιλιοειπωμένο «τι σκατά να ψηφίσω;». Δεύτερον και κυριότερον, είναι κοινό μυστικό ότι πάνε για συγκυβέρνηση Ν.Δ. με ΠΑ.ΣΟ.Κ. μαζί με όποιον άλλον κάτσει. Ό,τι και να γίνει μια τέτοια κυβέρνηση θα έχει ικανή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Αλλά κι αυτό να μη συμβεί, η νέα κυβέρνηση θα έχει υπέρ της τη «νωπή λαϊκή εντολή». Πέραν τούτων ας φέρουμε στο νου μας και τα γεγονότα της τελευταίας περιόδου της κυβέρνησης του Γιωργάκη. Υπήρξε πιο αδύναμη κυβέρνηση απ' αυτή; Μέχρι και που παραιτήθηκε για λίγες ώρες

ο Γιωργάκης. Κι όμως, κατ' απαίτηση των ντόπιων και ξένων κεφαλαιοκρατών έβγαλε το σκασμό και ψήφισε όλα τα μνημόνια και τους συνοδευτικούς νόμους. Έτσι όπως έχουν τα πράγματα, ακόμα και με αδύναμη (συν)κυβέρνηση και ισχυρή αντιπολίτευση, η μετεκλογική ατζέντα είναι δεδομένη και σφιχτοδεμένη μέσα από μια σειρά διεθνείς δεσμεύσεις. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το σπάσιμό της δε μπορεί να λάβει χώρα μέσα απ' τα περιοριστικά κανάλια της αστικής πολιτικής και των αστικών θεσμών, αλλά έξω και ενάντια σ' αυτά.

Υπάρχει και η στάση της αποχής. Πολλοί ισχυρίζονται ότι μια αυξημένη αποχή του εκλογικού σώματος απ' τις κάλπες θα απονομιμοποιούσε την επόμενη κυβέρνηση. Μήπως κι εδώ, όπως και παραπάνω, είμαστε σφιχτοδεμένοι με τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες; Υπάρχει πιο απονομιμοποιημένη κυβέρνηση απ' αυτή του Παπαδήμου; Κι όμως, κι αυτή πέρασε όλους τους καταστροφικούς αντιλαϊκούς νόμους. Τί νόημα έχει η αποχή όταν είναι παθητική, δείγμα αδιαφορίας, απογοήτευσης ή παραίτησης; Τί νόημα έχει η προπαγάνδη και η προσδοκία για αυξημένη αποχή σ' ένα τέτοιο κοινωνικό περιβάλλον; Η αποχή έχει πολιτικό βάρος όταν είναι ενεργητική. Δηλαδή, όταν αυτοί που κρατάνε μια τέτοια εκλογική στάση κινούνται ταυτόχρονα δυναμικά στον κοινωνικό χώρο κι ανοίγουν δρόμους, διευρύνουν τα πεδία της ελευθερίας και κατακτούν δικαιώματα. Μια τέτοια αποχή όντως απονομιμοποιεί κυβερνήσεις και συμβάλει στο να ανατραπούν θεσμοί και να πάν στον αγύριστο τα κάθε είδους μνημόνια.

Έτσι κι αλλιώς, οι εκλογές είναι μια μόνο στιγμή του κοινωνικο-πολιτικού γίγνεσθαι. Απείρως μεγαλύτερη βαρύτητα έχει το τι συμβαίνει πριν και μετά απ' αυτές. Και αν – στη δική μας περίπτωση – το πριν είναι δικό τους, καιρός να κάνουμε (κατά)δικό μας το μετά.

ΙΔΟΥ Η ΡΟΔΟΣ ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ!

■/ Ενεργώς Απέχων

■ το «κίνημα» της πατάτας

Τις τελευταίες μέρες βλέπουμε να παίρνει διαστάσεις (και με την βοήθεια των ΜΜΕ) το χαρακτηριζόμενο ως «κίνημα της πατάτας», η πώληση δηλαδή μεγάλης ποσότητας πατάτας απευθείας από τον παραγωγό. Μετά την Κατερίνη, που έκανε την αρχή, σειρά πήραν και άλλες μεγάλες και μικρές πόλεις. **Η παράκαμψη των μεσαζόντων είναι αναντίρρητα μια σημαντική κίνηση**, τόσο γιατί απομονώνει ένα κερδοσκοπικά μαφιόζικο κομμάτι της διακίνησης τροφίμων αλλά κυρίως γιατί δημιουργεί μια αυτοπεποίθηση στον κόσμο για τις δικές του δυνάμεις οργάνωσης. Τι προβάλλεται, όμως, μέσα από αυτό και ποια τα χαρακτηριστικά που τείνει να αποκτήσει;

Το σημαντικότερο στοιχείο που προβάλλεται είναι η χαμηλή τιμή της. Βεβαίως δεν παραλείπουν οι εμπλεκόμενοι με την κίνηση να αναφέρουν ότι αυτή είναι περίπου η τιμή κόστους των παραγωγών που οι ίδιοι οι παραγωγοί την ορίζουν στα 20 λεπτά/κιλό. Πραγματικά οι εισροές στη συμβατική καλλιέργεια της πατάτας είναι: χημικά λιπάσματα-φυτοφάρμακα και άλλα ενισχυτικά παρασκευάσματα, πατατόσπορος, μηχανήματα, ενέργεια. Ο πατατόσπορος είναι εισαγόμενο, Ολλανδίας κατά κύριο λόγο, τα φάρμακα και λιπάσματα τα παράγουν οι γνωστές εταιρείες των μεταλλαγμένων Bayer, BASPF, Monsanto, Novartis, Syngenta κ.λπ. Τα μηχανήματα είναι των γνωστών πολυεθνικών Deutz, Same, Renault κ.λπ. Πετρέλαια, βενζίνες, κλπ. όλα εισαγόμενα. Χοντρικά από τα 25 λεπτά του κιλού της πατάτας που

διακινείται, τα 20 περίπου πάνε σε αυτούς που μας έχουνε στο χέρι, μας χρεώνουν με τα δάνεια μέσω των επιδοτήσεων, για να ακολουθήσουμε την πανάκριβη λογική τους και όταν δεν μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα, μας σφίγγουν τη θηλιά στο λαιμό. Μείνανε και άλλα 5 λεπτά για τον αγρότη να καλύψει τα υπόλοιπα έξοδα, τα εργατικά χέρια, τα χαράτσια κ.λπ.

Απ' όλα αυτά προκύπτει το εύλογο ερώτημα: από ποιους αγρότες αγοράζονται οι πατάτες; Υπάρχουν οι μεγαλοαγρότες με εκατοντάδες στρέμματα και οι μικροί. Εάν κάποιος σπείρει 200 στρέμματα μπορεί να έχει προς διάθεση και 700 τόνους πατάτας. Εάν έχει 5 λεπτά κέρδος θα βγάλει 35.000 ευρώ. Το κράτος ενισχύει και βοηθάει τον μεγάλο παραγωγό αφού αυτή είναι η σύγχρονη τάση της βιομηχανοποιημένης γεωργίας. Ένας αντίστοιχος μικρός παραγωγός με 10 στρέμματα και 33 τόνους παραγωγή, με το ίδιο κέρδος 5 λεπτών θα βγάλει 1.650 ευρώ. Ένας τέτοιος αγρότης (η πλειοψηφία) για να βγάλει ένα αξιοπρεπές μεροκάματο θα πρέπει να πάει στη λαϊκή να πουλήσει με τουλάχιστον 50-60 λεπτά. **Η μαζική διάθεση με 25 λεπτά ευνουσί τούς μεγαλοαγρότες-τσιφλικάδες εις βάρος των μικρών.** Είναι ζήτημα πολύ σοβαρό εάν τα 25 ή τα 50-60 λεπτά είναι η πραγματική τιμή του προϊόντος. Αλλά η στήριξη μικρών παραγωγών, ακόμα και αν αυτό σημαίνει υψηλότερη τιμή, είναι απαραίτητη για μια πραγματική συνεργασία παραγωγών και καταναλωτών με βάση τις αρχές της αμοιβαιότητας. Βέβαια οι συγκεκριμένες πατάτες θα σάπιζαν λόγω της άρνησης των

παραγωγών να πουλήσουν κάτω από την τιμή κόστους στους μεσαζόντες (μέχρι 15 λεπτά/κιλό). Αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός ότι το κύριο προβαλλόμενο χαρακτηριστικό είναι η χαμηλή τιμή τους.

Μέχρι στιγμής, ξεκινώντας από την Κατερίνη, οι πατάτες αυτές διατίθενται ως «οι πατάτες των 25 λεπτών το κιλό» ή αλλιώς «2,5 Ευρώ το δεκάκιλο». Αν ήταν μόνο οι πατάτες των συγκεκριμένων παραγωγών του Νευροκοπίου, θα μιλάγαμε για μια κίνηση αλληλεγγύης. Προβάλλεται όμως η συνέχιση και σε άλλα προϊόντα με τον ίδιο τρόπο, όπου θα γίνεται επιλογή σε σχέση με την φθηνή τιμή. **Μια οικονομικιστική λογική δηλαδή, που βασίζεται στην χαμηλή τιμή για έναν καταναλωτή που έχει συνηθίσει στις ευκαιρίες ενός πολυκαταστήματος.** Ισοπεδώνοντας έτσι κάθε άλλο ουσιαστικό χαρακτηριστικό μιας απευθείας συναλλαγής παραγωγού-καταναλωτή. Μια εβδομάδα μετά παρατηρούμε ήδη σκέψεις αγοράς ελαιολάδου από την Κρήτη (με 2.5 ευρώ το κιλό) σε περιοχές που παράγεται λάδι! Όλα

για χάρη της φθηνής τιμής, δηλαδή. Μια τοπική συνέλευση ή δράση οφείλει να ενισχύσει την τοπική κοινωνία με σκοπό την ενδυνάμωσή της. Αλλιώς η «αυτοοργάνωση» εξαντλείται μόνο στις καταναλωτικές συνηθειές εξεύρεσης φθηνής τιμής.

Για μια πραγματικά άμεση επαφή καταναλωτή και παραγωγού πρέπει να ισχύουν περισσότερες προϋποθέσεις από τη φθηνή τιμή. Ίσως η πιο σημαντική είναι η ποιότητα του ίδιου του προϊόντος, του τροφίμου. Μια πατάτα μπορεί να είναι φθηνή αν έχει καλλιεργηθεί σε μεγάλες γαίες, σε μονοκαλλιέργεια και με βιομηχανικό τρόπο, με τόνους επικίνδυνων λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων. **Αλλά ποια είναι η ποιότητα ενός τέτοιου τροφίμου;** Τι συνέπειες έχει για την κοινωνία, το περιβάλλον και για τον αγοραστή-καταναλωτή; Μήπως έχει μεγάλο κόστος, που δεν ενσωματώνεται βέβαια στην τιμή, αλλά πληρώνεται από την κοινωνία με άλλους τρόπους και κύρια μέσα από την υποβάθμιση της υγείας και του περιβάλλοντος, καθώς και με την μελλοντική έλλειψη πόρων;

Άλλη προϋπόθεση είναι η τήρηση ικανοποιητικών εργασιακών συνθηκών. Μια πατάτα ή ένα άλλο τρόφιμο μπορεί να είναι φθηνό αν οι εργάτες γης δουλεύουν για πολλές ώρες την ημέρα και αμειβονται με χαμηλά μεροκάματα. Μεροκάματα που θα είναι τυχεροί να τα εισπράξουν αν ο εργοδότης-αγρότης δεν τους καταγγείλει τελευταία στιγμή στην αστυνομία ως λαθραίους μετανάστες.

Ένα ουσιαστικό κίνημα τέτοιου τύπου πρέπει να έχει διάφορους στόχους, μερικοί από τους οποίους να είναι: Μόνιμη «γέφυρα» μεταξύ παραγωγών και καταναλωτών της τοπικής -όσο γίνεται- κοινωνίας για το ξεπέραςμα των σημερινών μεσαζόντων κάθε είδους. Στήριξη της επιβίωσης των παραγωγών με δίκαιες τιμές, προσιτές όμως στους καταναλωτές με χαμηλό εισόδημα. Διαμόρφωσή του σε μια νέα δομή αλληλεγγύης οικονομίας, μη ενταγμένης ούτε στον ιδιωτικό, ούτε στον κρατικό τομέα της οικονομίας. Βασιζόμενο στις αξίες της συνεργατικότητας και αμοιβαιότητας και όχι του ανταγωνισμού, της κερδοσκοπίας και της αγοράς. Αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, χωρίς «πολιτικούς μεσαζόντες», συνεννόησης και αλληλοϋποστήριξης μεταξύ συνελεύσεων παραγωγών και συνελεύσεων καταναλωτών. Καθαρή τροφή στους καταναλωτές που θα σέβεται την φύση, όπως αυτή που καλλιεργεί ο παραγωγός για την οικογένειά του και όχι όπως αυτή που καλλιεργεί για να πουλάει.

Δίκτυο Οικοκοινότητα

<http://oikodiktyo.espivblogs.net/>

■ έξω οι μαυραγορίτες από τις γειτονίες μας

Το καθεστώς δουλείας που καθιέρωσε το καπιταλιστικό σύστημα, μάς έχει κάνει αναλώσιμα εργατικά υποκείμενα, που ζουν για να δουλεύουν με μόνη απολαβή να πραγματοποιήσουμε ένα καταναλωτικό μας όνειρο. Με την τωρινή παγκόσμια κρίση ωστόσο οι υποσχέσεις που άλλοτε προέβαλε το σύστημα για αυτήν την καταναλωτική ευδαιμονία ναυάγησαν.

Η νέα οικονομική πραγματικότητα πλέον μετά την επίθεση των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών, στα πλαίσια της ακόμα πιο εντατικής αφαίμαξης του κοινωνικού πλούτου, οδηγεί ολοένα και περισσότερους συνανθρώπους μας στην φτώχεια και την εξαθλίωση, αφού πλέον ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα απολύτως αναγκαία για την επιβίωση.

Στις συνθήκες αυτές της οικονομικής και όχι μόνο επίθεσης, που κλιμακώνεται και διευρύνεται, στις γειτονίες της Αθήνας και άλλων πόλεων τον τελευταίο καιρό στη θέση των κλειστών μαγαζιών στους εμπορικούς δρόμους, ξεφύτρωνουν σαν τα μανιτάρια τα ενεχυροδανειστήρια οι σύγχρονοι μαυραγορίτες, που κάνουν...χρυσές δουλειές.

Απελπισμένοι συνάνθρωποί μας, που βλέπουν τα χρέη τους στις τράπεζες να μαζεύονται και να αυξάνονται, είναι τα θύματα των τοκογλύφων στα ενεχυροδανειστήρια. Θεωρώντας την φτώχεια και την εξαθλίωση ευκαιρία για να πλουτίσουν, οι σύγχρονοι μαυραγορίτες,

νομιμοποιημένοι από το κράτος, διαφημίζουν την πραμάτεια τους με κάθε τρόπο.

Τεράστιες επιγραφές, ολοσελίδες καταχωρίσεις σε εφημερίδες και περιοδικά, διαφημιστικά φυλλάδια στις πολυκατοικίες και στα αυτοκίνητα, αυτοκόλλητα παντού διαφημίζουν τους νέας κοπής «Σαράφηδες»... «Αγοράζω χρυσό, παλιά κοσμήματα, χρυσά δόντια, λίρες, ρολόγια, βέρες... όλα τοις μετρητοίς». Οι πολίτες στην μάχη τους για αξιοπρέπεια, «σκοτώνουν» όσο-όσο ότι πολύτιμο έχουν. Στην κατοχή οι μαυραγορίτες είχαν το αλεύρι και το λάδι. Τώρα απλά χρειάζεσαι μετρητά για το αλεύρι και το λάδι.

Τα κοράκια στήνουν το μεγάλο πάρτυ τους πάνω στην ανάγκη των αδύναμων συνανθρώπων μας, αφού στην αρχή «δάνειζαν» ενώ τώρα πιέζουν για να αγοράσουν απ' ευθείας το οτιδήποτε σε εξευτελιστικές τιμές.

Μέσα σε όλο αυτό τον ορματικό επιθέσεων του κράτους και του κεφαλαίου, επιθέσεων οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών θα αντισταθούμε σε κάθε μορφή επίθεση και με κάθε τρόπο. Όσο εύκολα ξεφύτρωσαν τα μαγαζιά των τοκογλύφων στις γειτονίες μας, τόσο δυναμικά και αποφασιστικά πρέπει να τα ξεριζώσει η κοινωνική αντίσταση και η αλληλεγγύη. Με αυτοοργανωμένες κοινότητες παντού σε κάθε γειτονιά θα αναχατίσουμε την επίθεση που δεχόμαστε. Η συλλογική δράση και η αλληλεγγύη μέσα από τις

συνελεύσεις στις γειτονίες μας, είναι η απάντηση στον εκφασισμό και την λεηλασία της ζωής μας από τους κάθε λογής τοκογλύφους.

Δεν θα κλειστούμε πάλι στα σπίτια μας, δεν θα αποδεχτούμε την πραγματικότητα εξαθλίωσης και σιωπής που η κρατική καταστολή θέλει να επιβάλει.

Θα πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, χωρίς καμία ανοχή, χωρίς καμία υποταγή με όπλο μας

την αυτοοργάνωση από τα κάτω, με δίκτυα αλληλεγγύης και βοήθειας μεταξύ μας.

Η λύση στα προβλήματά μας είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Μπραχαμίου

Κάθε Τετάρτη, 18:30, στο κινηματοθέατρο Μελίνα Μερκούρη στο δημαρχείο Μπραχαμίου <http://katadimadim.blogspot.com/>, 18/2/2012

Ελλάς Αλεξάντερηπλαις:

η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, αλλά καλό είναι να την ξέρουμε

Έχουν περάσει κιόλας δύο χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στην εποχή των μνημονίων, της τρόικας, του ΔΝΤ, της ΕΚΤ κτλ. Με αυτό τον τρόπο αναπαράγεται στον δημόσιο πολιτικό διάλογο, η είσοδος της ελληνικής κοινωνίας στην εποχή της πιο πρόσφατης φάσης της διαρκούς καπιταλιστικής κρίσης. Οι αντιδράσεις των υποτελών κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων (προλεταρίων και βιαιώς προλεταριοποιημένων μεσοαστών και μικροαστών) εξέλαβαν όλη αυτή τη περίοδο ποικίλα χαρακτηριστικά. Απεργίες, συγκρουσιακές διαδηλώσεις, διαδηλώσεις με εξεγερσιακό χαρακτήρα, προπηλακισμοί πολιτικών και άλλων φιλομνημονιακών δημοσίων προσώπων, «κίνημα των πλατειών», δημιουργία συνοικιακών λαϊκών συνελεύσεων, παρεμβάσεις στις εθνικές γιορτές κ.α. Δύο χρόνια μετά, και η διάρρηξη του προηγούμενου κοινωνικού συμβολαίου έχει πια οριστικοποιηθεί αφήνοντας πίσω του συντρίμια. Αυτή η αλλαγή στο επίπεδο της ενσωμάτωσης στην κοινωνική πυραμίδα τόσο του προλεταριάτου όσο και των μικροαστικών στρωμάτων αναζητεί το αντίστοιχο της στο πεδίο της πολιτικής. Παρατηρείται μια αναδιάταξη στην πολιτική συγκρότηση των από κάτω η οποία κινείται ανάμεσα στη ρήξη και την επανενσωμάτωση. Η διαδικασία αυτή αγγίζει τους κύριους διαχειριστές του προηγούμενου κοινωνικού συμβολαίου (ΠΑΣΟΚ), την Αριστερά που έχοντας επενδύσει στην αναμενόμενη εξαθλίωση του κόσμου, προσμένει να επαληθεύσει τη θεωρία του «ώριμου φρούτου» μέσα από την εκλογική της άνοδο και ασφαλώς την άκρα Δεξιά (ή απλά Δεξιά) η οποία επωφελείται από τη μετατόπιση της κουβέντας από την (δομική) καπιταλιστική κρίση στα στενά όρια της «υπό κατοχής Ελλάδας» και του λαού της.

Το μικροαστικό-πατριωτικό (κατ' ουσίαν αμιγώς εθνικιστικό) φαντασιακό παράγει πλέον τη δική του αφήγηση σχετικά με τα αίτια της κρίσης και τις πιθανές διεξόδους από αυτή. Η εφελθία εκδίπλωση αυτών των θέσεων κατά μια έννοια προέκυψε μέσα από τους «αγανακτισμένους» και τις πλατείες το περασμένο καλοκαίρι. Αναλύσεις σχετικά με τις πλατείες, το ρόλο τους, τα χαρακτηριστικά τους και τις πιθανές συνέπειες έγιναν πολλές. Σε αυτό που θα θέλαμε να σταθούμε εδώ είναι ο ρόλος τους στην ανάπτυξη ενός τύπου εθνολαϊκού κινήματος. Είναι προφανές πως οι συγκεκριμένες διαμαρτυρίες επιχειρήθηκε να καθοριστούν εξ' αρχής σε σχέση με το τι οφείλαν να είναι και τι όχι μέσα από τα μηνιαία και τον κυρίαρχο λόγο. Στην πορεία τα ίδια κανάλια διαμόρφωσης του κυρίαρχου λόγου επικέντρωσαν αποκλειστικά στον πατριωτικό-μικροαστικό συρφετό της *πάνω* πλατείας (1) αγνοώντας τις όποιες διαδικασίες διαμορφώνοντας από το *πλήθος* στην λεγόμενη *κάτω* πλατεία. Αυτό το εμετικό συνοθύλευμα πρώην (ή και νυν) πελατών των αστικών κομμάτων που μούντζωνε, έψελνε τον εθνικό ύμνο και φώναζε προδότες τους πολιτικούς ήταν η πρώτη μαζική παρουσία των αγανακτισμένων νοικοκυραίων στο τοπίο της «αντι-μνημονιακής» αντίστασης. Το «κίνημα των πλατειών» μολιάστηκε με τις εντελώς ιδιαίτερες ελληνικές πολιτικές και ιστορικές συνθήκες με αποτέλεσμα να έχει διττή απόληξη. Από τη μια οι περιφερόμενοι αγανακτισμένοι των παρελάσεων, οι νεόκοποι ψηφοφόροι της χρυσής αυγής και του αντι-μνημονιακού φασίστα Καμμένου και από την άλλη οι ελπιδοφόρες λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές της Αθήνας. Η δεξιά ακτιβιστική απόληξη του φαινομένου είναι πια ορατή τόσο στην παρουσία «αγανακτισμένων» πολιτών στις εθνικές γιορτές όσο και στη συμμετοχή μικροαστών-πατριωτών σε προπηλακισμούς πολιτικών και λοιπών δημοσίων προσώπων. Επίσης θα πρέπει να σημειωθεί η παρουσία ενός (ολιγομελούς βέβαια) κομματιού της ακροδεξιάς στα εξεγερσιακά γεγονότα της 12^{ης} Φλεβάρη. Μπορεί οι ίδιες οι πλατείες τελικά να αντιμετώπισαν την βίαιη καταστολή και να μην μπόρεσαν να μετεξελιχθούν σε ουσιαστικές πολιτικές δομές (μιλώ για τις συνελεύσεις) αλλά οι δύο εκφάνσεις διαμαρτυρίας που ενυπήρχαν εξ' αρχής σε αυτές (πάνω-κάτω πλατεία) τελικά παρήγαγαν τα φαινόμενα που περιγράψαμε πιο πάνω. Το ίδιο το υπόδειγμα των πλατειών πάντως με την συνθηματολογία για *άμεση* ή *αληθινή* δημοκρατία δεν μετεξελιχθηκε σε αντι-εξέγερση όπως κάποιοι φοβούνταν, ελλείψει προλεταριακής οργής και ταξικής καθαρότητας αλλά μάλλον δέχτηκε την βίαιη καταστολή του κράτους το περσινό καλοκαίρι στην 48ωρη απεργία του Ιουνίου.

Η δεξιά αναδιατάσσεται...

Μέσα από την αντίθεση που ενυπήρχε στο πλατειακό πλήθος τελικώς ανατράφηκε ο δεξιός ριζοσπαστισμός. Είναι πιθανό κάτι τέτοιο να συνέβαινε ούτως ή άλλως

ειδικά από τη στιγμή που η αφήγηση για τα αίτια της κρίσης είχε μετατοπιστεί στο πεδίο της «εθνικής προδοσίας». Ήταν θέμα χρόνου αυτή η αφήγηση να βρει και κινηματική έκφραση. Οι περιθωριοποιημένοι (ακρο) δεξιοί της μεταπολίτευσης, βλέποντας το πασοκ να πλειοδοτεί επιτυχημένα ακόμα και σε πατριωτισμό, διαφύλαξαν τις συνωμοσιολογικές ηλιθιότητες τους για την Ελλάδα και τους Έλληνες, τις εμπλούτισαν με τη νέα μυθολογία των 90ς (βλ μετανάστες, σκοπιανό κτλ) και σήμερα με τη βοήθεια (και) του διαδικτύου κάνουν επίδειξη της λοβοτομημένης τους νοητικής αντίληψης. Είναι δεδομένο πως η επίθεση θα συμπεριλάβει και την κατεστημένη Αριστερά. Η μυθολογία της «υπερβολικής δημοκρατίας» που μας «έβλαψε» και της «διεφθαρμένης Μεταπολίτευσης» που μας οδήγησε στην καταστροφή, είναι κεντρική στην ιδεολογική πλατφόρμα του δεξιού αντι-μνημονιακού ριζοσπαστισμού. Ακόμα και ο ιδεότυπος της διαμαρτυρίας συνίσταται σε αντιδράσεις μιας μάζας που αναμένει τον...εθνικό ηγέτη καβάλα στο άλογο. Αυτός ο συρφετός των εθνικά ταπεινωμέ-

Από τα επεισόδια στην Ρόδο, στην παρέλαση για την ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου (07/03/12)

νων απειλεί πλέον να συγκροτήσει την (ακρο)δεξιά σε υπολογίσιμη κινηματική-πολιτική δύναμη και το χειρότερο, να αποκτήσει για πρώτη φορά στην Ελλάδα μετά από δεκαετίες, κινηματική δομή και χαρακτηριστικά (αντι)εξεγερσιακής δύναμης. Αυτή η εκδοχή της εγχώριας δεξιάς είναι η συμπληρωματική εκδοχή της μνημονιακής-κυβερνητικής Ν.Δ η οποία προσπαθεί να υπερβεί την ριζοσπαστικοποίηση από τα δεξιά της, ενσωματώνοντας όση πίεση της ασκείται. Το ΛΑΟΣ ως άλλη εκδοχή της αστικής δεξιάς τελικά απειλείται με πλήρη σύνθλιψη από αυτή την πίεση. Ουσιαστικά οι δύο αυτές εκδοχές της δεξιάς σήμερα αποτελούν τις δύο μελλοντικές δυνητικές επιλογές του ελληνικού κεφαλαίου. Η μία είναι μέσα στο ευρώ, σε ένα κοινωνικο-οκτόνο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και άλλη στα πλαίσια μιας εθνικής αναδίπλωσης και περιχράκωσης με την προσημονή οι όποιες μικρο-παροχές δοθούν να συνδεθούν με το μεγαλείο της «αναγεννημένης Ελλάδας».

Ο στείρος αντι-μνημονιακός πολιτικός λόγος...

Ο άλλος βασικός λόγος στον οποίο οφείλεται η εκκόλαψη του δεξιού ριζοσπαστισμού είναι ο τρόπος με τον οποίο διαμορφώθηκε η αντιπολιτευτική τακτική της Αριστεράς από την υπογραφή του πρώτου μνημονίου και μετά. Συνοπτικά αυτή χαρακτηρίστηκε από την υιοθέτηση μιας πατριωτικής αντι-κατοχικής συνθηματολογίας με τις δυνάμεις του μνημονίου (εισαγόμενες και εγχώριες) να βρίσκονται στο στόχαστρο. Η πολιτική άρχισε να περιστρέφεται γύρω από την Ελλάδα, την «πατρίδα που πουλιέται», τους «προδότες Έλληνες πολιτικούς», το τοκογλυφικό (ξένο) κεφάλαιο. Όλα αυτά τα στοιχεία απαρτίζουν έναν ιδεολογικό τόπο που είναι κυρίαρχος στο μικροαστικό φαντασιακό. Η κουβέντα έχει πλέον μετατοπιστεί δραματικά από τις πρωτογενείς αιτίες της κρίσης δηλαδή την κατάρρευση των αμερικανικών πιστωτικών ιδρυμάτων το 2008 εξαιτίας της κρίσης των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων, ένα μόνο σύμπτωμα από την πρωτοφανή κρίση αναπαραγωγής στην οποία έχει περιέλθει ο παγκόσμιος καπιταλισμός. Πολιτικές δυνάμεις όπως η ΚΟΕ ή η Αραν (2), μαζί με τους εκπροσώπους του αριστεροδεξιού πατριωτισμού (Θεοδωράκης, Καζάκης) έχουν δώσει τον κυρίαρχο τόνο στον τρόπο που (παραδοσιακά) η Αριστερά στην Ελλάδα σχηματίζει την λαϊκή αντίσταση με όρους εθνικής καταπίεσης. Αυτοί πρώτοι σήκωσαν τις ελληνικές σημαίες στις πλατείες όταν ακόμα και οι βαρεμένοι εθνικοφρονες τις είχαν κρυμμένες στις τσάντες τους. Στην πραγματικότητα κάτι τέτοιο δεν είναι καινούριο. Από την εποχή του

Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) μέχρι το πασοκικό «Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες» (σύγχρονο σύνθημα της Χρυσής Αυγής) όλες οι εκδοχές μιας φιλόδοξης λαϊκής αριστερής ή «αριστερής» πολιτικής παρέμβασης, οφείλαν να δώσουν πατριωτικά διαπιστευτήρια προκειμένου να επιβιώσουν πολιτικά. Ο Τσίπρας μόλις πρόσφατα κατηγόρησε αυτούς που κυβερνούν για έλλειψη ελληνικότητας. Η αριστερά σε αυτή την εκδοχή της, λειτουργεί κατά κανόνα ως οργανικό τμήμα του εθνικού κορμού και μάλιστα με πιθανότητες ανάληψης μελλοντικά της εξουσίας, όχι πιεζόμενη από τα πληθειακά ριζοσπαστικοποιημένα κομμάτια αλλά προσκαλεσμένη από τις ίδιες τις ελίτ να διαχειριστεί μια πιθανή χρεωκοπία με αριστερό άλλοθι.

Από διαμαρτυρία ταξιτζήδων στον Πειραιά. Πρώην πελάτες του Πασοκ σε αναζήτηση ταυτότητας... (29/07/11)

Η ασάφεια και η επικινδυνότητα του «αγώνα» γενικώς και αορίστως κορυφώθηκε με την επίσκεψη της Χρυσής Αυγής στο εργοστάσιο της Χαλυβουργίας. Εκεί φάνηκε πως πολύ απλά δεν είναι κοινός τόπος (στο μυαλό όχι απλά των εργατών, ούτε κάποιων τυχαίων εργατών, αλλά του πιο μαχητικού κομματιού -υποτίθεται- της εργατικής τάξης, το οποίο επηρεάζεται από το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς στην Ελλάδα και το οποίο εντέλει βρίσκεται 3 μήνες σε απεργία), ο χωρίς δεύτερη κουβέντα διωγμός των ναζί από το εργοστάσιο. Όπως είπε και ο πρόεδρος του σωματίου «Όλη η Ελλάδα είναι μαζί μας» υποδεχόμενος τους μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής.

Και όποιος αντέξει...

Το πολιτικό σύστημα στην κατάσταση που βρίσκεται τώρα, προσπαθεί να διαχειριστεί την κρίση προς όφελος της ομαλής αναπαραγωγής του καπιταλισμού. Η άκρα δεξιά αναδιατάσσεται προσπαθώντας να μετατραπεί στον πολιτικό και στρατιωτικό πυλώνα μιας (παθητικής ή ενεργητικής) αντι-εξέγερσης. Η στείρα αντι-μνημονιακή, πατριωτική συνθηματολογία είναι το περιβάλλον στο οποίο αναπτύσσεται. Οι συνθήκες διαχείρισης της κρίσης επιτάσσουν πλέον την προσφυγή στη στρατηγική της έντασης. Οι εμφυλιοπολεμικές κορώνες δίνουν και παίρνουν ενώ οι α-νόητες επικλήσεις σε παρελθούσες ιστορικές καταστάσεις (3) επιδιώκουν τη μεταφορά του φόβου στο στρατόπεδο των από κάτω. Οι ομάδες πολιτοφυλακής (4) τα τεράστια ποσοστά που λαμβάνει η ναζιστική Χ.Α. στις δημοσκοπήσεις, τα γεγονότα στη Ρόδο και αυτά που συνέβησαν την 25^η Μαρτίου, η επιτυχής διασπαστική κίνηση του φασίστα Καμμένου, φανερώνουν τη δυναμική που έχει αυτή τη στιγμή η αντι-μνημονιακή δεξιά. Το στοιχείο για την κυριαρχία αυτή τη στιγμή, είναι να ενσωματώσει κάποια από τα αιτήματα αυτού του κόσμου

χωρίς να καταφύγει ανοικτά σε μια θεσμική εκτροπή. Η διαχείριση του πολεοδομικού κέντρου της Αθήνας, συμπεριλαμβάνει τους τρεις μεγάλους πυλώνες του εσωτερικού εχθρού. Περιορισμός διαδηλώσεων, εκκένωση καταλήψεων, επιχειρήσεις σκούπα έναντι σε μετανάστες. Αυτή είναι η διαρκής ατζέντα του επαπειλούμενου ολοκληρωτισμού που θα συμπληρώσει αρμονικά τον οικονομικό στραγγαλισμό που ήδη υφίσταμεθα. Φτωχοί σε σιγή νεκροταφείου. Πόλεις-στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε αυτή την προοπτική τα ακροδεξιά κομμάτια θα εγγυηθούν την τάξη και την ασφάλεια χέρι-χέρι με το επίσημο κράτος. Η στείρα αντιμνημονιακή ρητορεία αυτήν την πολιτική εξυπηρετεί, τουλάχιστον όσον αφορά

στους μετανάστες και στον ριζοσπαστικό αντικαθεστωτικό χώρο. Γιατί τελικά ο εσωτερικός εχθρός είναι το τελικό διακύβευμα.

Μένιος

1. Ο διαχωρισμός μεταξύ πάνω και κάτω πλατείας χωροταξικά αναφέρεται στην Αθήνα αλλά πολιτικά διαίρεσε και τις πλατείες άλλων πόλεων μεταξύ των οποίων και της Πάτρας από την οποία πηγάζει και η όποια εμπειρική γνώση του γραφώντος σε σχέση με τις πλατείες.

2. Χαρακτηριστικά αποσπάσματα από την προκήρυξη της λαϊκής συνέλευσης της Πλ. Γεωργίου στην Πάτρα εν όψει 25^{ης} Μαρτίου. Στη συνέλευση αυτή έχουν μεγάλη επιρροή οι συγκεκριμένες παρατάξεις: «(...)Δε θα τους αφήσουμε όμως να μας κάνουν σύγχρονους "ραχιμάδες"! Ο λαός έχει ιστορική μνήμη! Σήμερα τιμάμε τους αγωνιστές που δεν προσκύνησαν αρχόντους και κοτζαμπάσηδες. Τους τιμάμε κάνοντας το δικό μας αγώνα. Ορθώνοντας το ανάστημά μας στους νέους κοτζαμπάσηδες κι αρχόντους, ντόπιους και ξένους! (...) Φωτιά και τσεκούρι στους προσκνημένους. Η 25η Μαρτίου και η Ελληνική Επανάσταση στον καιρό του Μνημονίου και της Τρόικας ξαναγίνονται επίκαιρα. Διεκδικούμε πάλι σήμερα την ανεξαρτησία μας και την προκοπή του τόπου μας. Αρνούμαστε αυτή τη μέρα να τη γιορτάζουμε μαζί με τους πρωταγωνιστές της υποτέλειας, αρνούμαστε αυτή τη μέρα να στεκόμαστε πλάι στους σύγχρονους κοτζαμπάσηδες. (...) Να φύγουν όσοι παραδίδουν τη χώρα στους τοκογλύφους και στην τρόικα. Να φύγουν όσοι προσδοκούν να είναι "άξιοι" συνεχιστές της υποτέλειας. (...)»

3. Βλέπε "Το σύνδρομο της Βαϊμάρης": <http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=432730>

4. Βλέπε ενδεικτικό δημοσίευμα στο έθνος. <http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=22768&subid=2&pubid=63628607>

■ από τα «παιδιά» του πολυτεχνείου 1973 στα «παιδιά» της πλατείας 2011

Τόσα χρόνια μας κυβερνά η γενιά του πολυτεχνείου και τώρα που έπεσαν οι μάσκες ήρθε η γενιά της πλατείας. Ας αναρωτηθεί κανείς για τους λεγόμενους "πολίτες κατά του χρέους" και όλα τα αντιμνημονιακά «κινήματα». Επιβεβαιώνεται ο αναρχικός χώρος για ακόμη μια φορά όταν έλεγε στους συγκεντρωμένους πολίτες στις πλατείες το καλοκαίρι ότι δεν είναι μόνο να φύγει το μνημόνιο και μετά όλα καλά, αλλά να φύγει το κράτος και το κεφάλαιο, μόνο έτσι θα απελευθερωθεί η κοινωνία. Δυστυχώς ο κόσμος τότε δεν ήξερε και μάσησε το παραμύθι των αριστερών κομμάτων και των πρωτοβουλιών (βλέπε πολίτες κατά του χρέους, ΣΥΡΙΖΑ, Σπίθα, Ανταρσία, ΕΠΑΜ, κτλ) ότι "θα σας βοηθήσουμε και με το χαράτσι και θα τους

διώξουμε", και άλλες τέτοιες παραπλανητικές ιδέες. Μιας και σαν στόχο από την στιγμή που δημιουργήθηκαν τα αντιμνημονιακά κινήματα, ήταν να γίνουν κόμμα που επιθυμεί να μπει στην βουλή με σκοπό να αναλάβει την εξουσία στις επόμενες εκλογές. Πλέον αυτό βεβαιώνεται από την τελευταία ανακοίνωση τους στην βασιλική του άγιου μάρκου στο Ηράκλειο το σαβ/κο 3-4/3 που αναφέρουν:

«Σκοπός των διοργανωτών της εκδήλωσης, ήταν μέσα από τη συζήτηση, τις παρεμβάσεις, αλλά και την καταγραφή της υφιστάμενης κατάστασης, να δημιουργηθεί ένα ανεξάρτητο πολιτικό πρόγραμμα, το οποίο θα μπορέσει να διεκδικήσει σταδιακά την εξουσία, μέσα από την εκλογική διαδικασία. Όπως υποστηρίζουν οι «πολίτες κατά του χρέους», ο μόνος τρόπος για

να ανατραπεί το Μνημόνιο είναι οι αντιμνημονιακές δυνάμεις να εισέλθουν στην εξουσία, μέσα από τους νόμιμους και δημοκρατικούς τρόπους ανάληψής της.»

Αν οι εκλογές άλλαζαν τις ζωές θα ήταν παράνομες, εδώ θα πρέπει να καταγγελλεί και επίσημα η μεγαλομανία των αντιμνημονιακών για την συγκέντρωση ψήφων και την παρεμπόδιση της οργής του κόσμου οργανώνοντας πανηγυράκια ενάντια στο μνημόνιο, καθώς και τις απαραίτητες «κοινωνικές εκρήξεις» μικρής έντασης για την λαϊκή εκτόνωση. Η κοινωνία θα πρέπει να καταλάβει πλέον ότι με οποιοδήποτε κόμμα στην εξουσία (και δεν κατάλαβε τόσα χρόνια τι έπαθε) τα ίδια θα συμβούν διότι η λογική του κυβερνώντα δεν αλλάζει. Εδώ θα πρέπει ο αναρχικός, αντιεξουσι

αστικός, ελευθεριακός χώρος να οργανώσει τις δομές του και να βγει προς τον κόσμο μαζικά και να παρέμβει, διότι είναι ο μόνος καθαρός και χωρίς κανένα πολιτικό συμφέρον χώρος και η τελευταία ελπίδα αν θέλουμε να αλλάξει κάτι. Εσείς που ακούτε, βλέπετε, μιλάτε, βγάλτε επιτελούς τα κόμματα, παλιά και νέα από την σκέψη σας. Ζήστε ελεύθερα σκεπτόμενοι και χωρίς αντιπροσώπευση την ζωή σας. Είμαστε όλοι άνθρωποι και όχι Έλληνες, είμαστε όλοι καταπιεσμένοι και πρέπει να ενωθούμε συλλογικά για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου, δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Μανούσος, Ηράκλειο Κρήτης 5/3/12

*Αναδημοσίευση από το μηνιαίο άρθρο αναγνωστών του portal candia alternativa <http://candiaalternativa.info/>

μικρά μεγάλα **Νέα**

Αστυνομικοί μπορούν να παρανομήνουν και με το νόμο

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο που κατέθεσε το υπ. Προστασίας του Πολίτη στη Βουλή στις αρχές Φλεβάρη, για την «Παροχή υπηρεσιών ασφαλείας από ενόπλους φρουρούς σε εμπορικά πλοία και άλλες διατάξεις», περιλαμβάνεται το άρθρο 20 το οποίο έρχεται να καταργήσει την διαδικασία του αυτοφώρου για τους αστυνομικούς, τους λιμενικούς και τους πυροσβέστες αν μνησθούν για κάποια πράξη από πολίτες η οποία έχει γίνει εν ώρα υπηρεσίας. Η διάταξη αναφέρει επί λέξη: «Για τα αδικήματα που διώκονται κατ'έγκληση, και φέρεται ότι διαπράχθηκαν από αστυνομικό, λιμενικό ή πυροσβεστικό υπάλληλο, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και εξαιτίας αυτών, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 275, 409 - 413 και 417 - 429 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας». Τη στιγμή που η καταστολή των διαδηλώσεων, η ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, η ποινικοποίηση της διαμαρτυρίας, η ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο ενώ ταυτόχρονα η βία και η αυθαιρεσία των αστυνομικών έχει φτάσει σε τρομακτικά επίπεδα, έρχεται το υπουργείο προστασίας της κυριαρχίας να καλύψει με την εν λόγω διάταξη την αυθαιρεσία των ένστολων αφού δεν θα ισχύει η νομοθεσία που ισχύει για τους υπόλοιπους πολίτες. Σύμφωνα με νομικούς αυτή η διάταξη αφορά την κατάργηση της αυτόφωρης διαδικασίας για αδικήματα για τα οποία μνηνούνται οι ένστολοι και αφορούν πράξεις που τελέστηκαν εν ώρα υπηρεσίας τους. Όπως υποστηρίζουν μπορεί να φέρει μέχρι και την παραγραφή αδικημάτων αφού στην Ελλάδα είναι γνωστές οι αργές διαδικασίες και η "ευαισθησία" των δικαστικών αρχών όταν αφορούν αδικήματα για τα οποία κατηγορούνται αστυνομικοί και τα οποία συνήθως αφορούν εξύβριση, βία κ.α

Κιλκίς. Αποβλήθηκαν 68 μαθητές επειδή συμμετείχαν σε διαδήλωση

Ο εκφασισμός του ελληνικού κράτους συνεχίζεται με αμείωτους ρυθμούς. Στη πόλη του Κιλκίς η απόφαση του διευθυντή στο 2ο Γενικό Λύκειο Κιλκίς να αποβάλλει 68 μαθητές στις 8/3 επειδή συμμετείχαν σε διαδήλωση κατά της

λειτουργίας των μεταλλείων χρυσού της περιοχής δείχνει τη πολιτική καταστολής, ελέγχου και τιμωρίας σε όποιους αντιστέκονται στα καταστροφικά του σχέδια.

Τη στιγμή που η χώρα από άκρη σε άκρη μετατρέπεται σε μία τεράστια βιομηχανική ζώνη καταστρέφοντας το περιβάλλον και την ποιότητα ζωής των ανθρώπων που κατοικούν σε αυτή, το ελληνικό κράτος με τις ναζιστικού τύπου διώξεις εναντίον όσων αντιδρούν στο δηλητηριασμό της ζωής τους δείχνει απροκάλυπτα ότι δεν το ενδιαφέρουν οι άνθρωποι αλλά η συνεχιζόμενη συσσώρευση πλούτου στα χρηματοκιβώτια των οικονομικών του αφεντικών, αποκαλύπτοντας ότι θεωρεί τη φύση εμπόδιο και εν τέλη εχθρό στα σχέδια του για περισσότερη ισχύ.

Η Ελληνική δημοκρατία του πανοπτισμού

Το καθεστώς του "μεγάλου αδελφού" δεν μασά πια τα λόγια του και παραδέχεται στυγνά ότι παρακολουθεί τους πολίτες του ελληνικού κράτους. Σύμφωνα με αναφορές στα αστικά ΜΜΕ μετά από διαταγή του «νέου» υπουργού ΠΡΟ-ΠΟ Μιχαλάκη Χρυσοχοϊδη (ή Χοιροβοσκίδη αν προτιμάτε) η ΕΥΠ και η αντι-τρομοκρατική υπηρεσία διατάχθηκαν (η μεν πρώτη με τα γνωστά "βαλιτσάκια" κοριούς που διαθέτει) να παρακολουθούν τόσο τις τηλεφωνικές συνομιλίες αναρχικών και εξωκοινοβουλευτικών της αριστεράς όσο και άτομα κατά τις μέρες που προηγήθηκαν της 25ης Μαρτίου και κατά τη διάρκεια εκείνης της ημέρας. Δεν χρειάζονται πια χούντες η δημοκρατία είναι το ίδιο αποτελεσματική.

Η Ελληνική δημοκρατία του αστυνομικού

Λάδι βγήκαν οι μπάτσοι που βασάνισαν απάνθρωπα Αφγανούς μετανάστες. Στα «ψιλά» εφημερίδας διαβάζουμε: « Απαλλάχθηκαν λόγω αμφιβολιών από το Μεικτό Ορκωτό οι δύο αστυνομικοί του ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα για την υπόθεση βασανισμού Αφγανών προσφύγων το Δεκέμβρη του 2004».

Για την ιστορία, οι μπάτσοι αναζητώντας έναν Αφγανό που είχε αποδράσει κατά την προσαγωγή του στο δικαστήριο, εξαπέλυσαν μαζί με ειδικούς φρουρούς ανθρωποκυνηγητό μπουκαρώντας σε σπίτια όπου έμεναν Αφγανοί τους οποίους ξυλοκοπούσαν και βασάνιζαν με σκοπό να αποσπάσουν πληροφορίες για τον συμπατριώτη τους που είχε δραπετεύσει. Εκτός απ' αυτό συνέλαβαν αρκετούς Αφγανούς, τους οδήγησαν στο κτήριο που στεγάζονται τα ματσογούρουνα και τους βασάνισαν συστηματικά. Ο μέχρι σήμερα εν ενεργεία αστυνομικός Χρίστος Τρέλιας και ο ειδικός φρουρός Βαγγέλης Καμπόσος, που έχει αποχωρήσει μετά την ολοκλήρωση της 5ετούς θητείας, ήταν οι μόνοι που παραπέμφθηκαν. Για το

περιστατικό μάλιστα υπήρξε άμεση κινητοποίηση πλήθους οργανώσεων και συλλογικοτήτων, στο πλαίσιο της οποίας καταγράφηκαν οι παραβιάσεις και διαπιστώθηκαν, από εξειδικευμένο προσωπικό του Ιατρικού Κέντρου Αποκατάστασης Βασανιστηρίων, τα καταγγελλόμενα βασανιστήρια και η απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση που υπέστησαν τα θύματα με αποτέλεσμα το θέμα να πάρει δημοσιότητα και να αναγκαστεί ένας εισαγγελέας να απαγγείλει κατηγορίες σε βάρος των παραπάνω μπάτσων «για πράξεις βασανιστηρίων από αστυνομικούς που αυτοβούλως σφετερίστηκαν καθήκοντα ανάκρισης και εξέτασης αξιοποιώνων πράξεων κατά συρροή και διακεκριμένης απρόκλητης σωματικής βλάβης κατά συρροή». Σε δύο περιπτώσεις, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, οι δράστες οδήγησαν τα θύματά τους στο υπόγειο γκαράζ του Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα και τους υπέβαλαν ακόμα και σε φάλαγγα, όπως προέκυπτε από τις καταθέσεις των θυμάτων και όπως δέχθηκε και το παραπεμπτικό βούλευμα. Ήταν μάλιστα μια από τις ελάχιστες περιπτώσεις παραπομπής αστυνομικών οργάνων με τη διάταξη του Ποινικού Κώδικα που τιμωρεί ως κακούργημα τα βασανιστήρια και επισείει κάθειρξη δέκα ετών. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έριξε "στα μαλακά" τους βασανιστές, τους οποίους καταδίκασε με την πλημμεληματική διάταξη του άρθρου 137Α παρ. 3 για αδικήματα σωματικών κακώσεων και βλαβών, που συνιστούν προσβολή ανθρώπινης αξιοπρέπειας, σε βάρος δύο Αφγανών και για απρόκλητες σωματικές βλάβες σε βάρος άλλων πέντε. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έριξε "στα μαλακά" τους βασανιστές, τους οποίους καταδίκασε με την πλημμεληματική διάταξη του άρθρου 137Α παρ. 3 για αδικήματα σωματικών κακώσεων και βλαβών, που συνιστούν προσβολή ανθρώπινης αξιοπρέπειας, σε βάρος δύο Αφγανών και για απρόκλητες σωματικές βλάβες σε βάρος άλλων πέντε. Η ποιινή - χάδι που τους επιβλήθηκε στο πρωτόδικο δικαστήριο έδινε βέβαια μια πρόγευση για τη συνέχεια. Οστόσο η απαλλαγή λόγω αμφιβολιών, κατά πλειοψηφία στο Εφετείο, και μάλιστα παρά την αντίθετη εισαγγελική πρόταση, ήταν άλλο ένα δείγμα του ελληνικού κράτους που επιβεβαίωσε μέχρι κεραίας ότι η αστυνομική αλητεία παραμένει ατιμώρητη.

Νεμέα: Οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής τρομοκρατούν τον πληθυσμό.

Το ότι οι φασίστες έχουν βγει και προσυλητίζουν κόσμο στην επαρχία είναι γνωστό. Εκεί που η συμμορία των χρυσαυγιτών ήταν γνωστή μονάχα στον κόσμο του κινηματος τώρα είναι γνωστή σε κάθε χωριό της επαρχίας.

Στην Νεμέα προσφάτως όμως τους γνώρισαν από την «καλή».

Η ναζιστική συμμορία κάνει πογκρόμ σε καταστήματα, σπίτια και αμπελουγούς και απειλεί όσους έχουν στην δούλεψη τους μετανάστες!

Μάλιστα όσοι δε συμμορφώνονται από τις απειλές τον εθνικιστών ναζιστών και δεν διώχνουν το αλλοεθνές προσωπικό έχουν εμφανιστεί κρούσματα να τους κρεμάνε μαυρες κορδέλες στα μαγαζιά τους ενώ μόλις πριν λίγες μέρες έσπασαν και το κατάστημα ενός που δε συμμορφώθηκε «στας προσταγές» των φασιστών

Μετανάστες έχασαν τη ζωή τους προσπαθώντας να βοηθήσουν ζευγάρι ηλικιωμένων

Σκοτώθηκαν γιατί δεν αδιαφόρησαν. Το τραγικό δυστύχημα, την Παρασκευή το μεσημέρι 6 Απριλή, στο Κρουονέρι, με απολογισμό τέσσερις νεκρούς, ένα ζευγάρι ηλικιωμένων και δύο μετανάστες-υπήκοους Πακιστάν- που παρασύρθηκαν από διερχόμενη αμαξοστοιχία, αναδεικνύει μέσα από την τραγικότητά του το μεγαλείο της ανθρώπινης αυτοθυσίας που δεν γνωρίζει χρώμα, φυλή και καταγωγή. Οι μετανάστες έσπευσαν να βοηθήσουν τους παγιδευμένους επιβάτες στο ΙΧ και το πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Το ΙΧ αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν οι ηλικιωμένοι, επεχείρησε να περάσει τις γραμμές του τρένου από σημείο που δεν υπήρχε διάβαση με αποτέλεσμα οι τροχοί του να κολλήσουν στη σιδηροτροχιά. Τρεις πακιστανοί οι οποίοι βρίσκονταν κοντά στο σημείο αντιλήφθηκαν τι είχε συμβεί, έτρεξαν να βοηθήσουν, προσπαθώντας να σπρώξουν το όχημα χωρίς, όμως, αποτέλεσμα.

Επικράτησε πανικός και αντί να απομακρυνθούν όλοι, οι άτυχοι μετανάστες ενέτειναν τις προσπάθειές τους να ξεκολλήσουν το αυτοκίνητο, ενώ και οι επιβάτες του παρέμειναν μέσα. Η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη. Νεκροί είναι οι δύο επιβαίνοντες του αυτοκινήτου και δύο από τους Πακιστανούς. Ο τρίτος Πακιστανός νοσηλεύεται τραυματισμένος.

στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών όταν ο πάτος είναι 3 πατώματα πιο πάνω

Σε μια κοινωνία που τα αντανακλαστικά της έχουν μπει στη φορμόλη και τα μυαλά έχουν γίνει πουρές, η ξεφτίλα δεν έχει τέλος. Πρώτα ήρθε η μονάδα μισθοφόρων της frontex να ενισχύσει τους συνοριοφύλακες στον Έβρο και στα νησιά, μετά ανακοινώθηκε η δημιουργία του τοίχους της ντροπής του Παπουτσή στην Ορεστιάδα και μετά μας πήρε η μάλα...

Έτσι βγήκαν οι σκούπες στην Αθήνα λες και οι άνθρωποι που κυνηγιούνται είναι σκουπίδια, λες και αυτοί που έχουν αναλάβει τις επιχειρήσεις, εντολές και υλοποίηση, (συμπεριλαμβανομένων και αυτών που έχουν αναλάβει την τηλεοπτική κάλυψη) δεν είναι ότι πιο βρώμικο έχει να επιδείξει η ελληνική “δημοκρατία”.

Η αλήθεια είναι ότι οι συνθήκες για την εκφασισμό των κρατικών πρακτικών για το μεταναστευτικό σήμερα είναι ταμαμ. Μια συγκυβέρνηση που προσπαθεί να συσπειρώσει τους ψηφοφόρους εν όψει των εκλογών που κάποια στιγμή θα γίνουν, πίσω από την απειλή των μεταναστών, και κόμματα όπως οι ακροδεξιοί “φιλελεύθεροι” του λαοσ και του καμένου και οι οι φασίστες χρυσαυγίτες του πιο καμένου με τον μισό κύλο στα βουλευτικά έδρανα να βαράνε παλαμάκια που επιτέλους αναγνωρίστηκαν και νομιμοποιήθηκαν όσα τόσα χρόνια διακήρυτταν. Τον ενθουσιασμό τους για τις μεγαλειώδεις αυτές ιδέες έδειξαν (και προβλήθηκαν φυσικά από τα μμε επί του δέοντος) οι σαλονάτοι κρυφοφασίστες εκπρόσωποι της ακαδημαϊκής κοινότητας και της καλλιτεχνικής και πνευματικής διανόησης της χώρας (όπως π.χ. ο μαϊντανός Σαββόπουλος που είχε μιλήσει για κάτι ξερονήσια και κάτι πάλαι ποτέ λαϊκά παιδιά όπως ο Λευτέρης Παπαδόπουλος). Με τις πλάτες όλων των παραπάνω αποθρασύνονται και οι δυνάμεις καταστολής, κρατικές και παρακρατικές.

Ένα κονδύλιο από το μεγάλο αφεντικό, την ευρωπαϊκή ένωση, ύψους 240 εκατομμυρίων ευρώ έχει εγκριθεί για την δημιουργία 30 στρατοπέδων συγκέντρωσης σε 10 περιφέρειες της ηπειρωτικής Ελλάδας σε ανενεργά στρατιωτικά στρατόπεδα. Στα στρατόπεδα αυτά θα φυλακίζονται μαζικά ανά χίλιοι μετανάστες που θα πέφτουν στην τοιμπίδα του νόμου, ενός νόμου που θα χωρίζει οικογένειες και φίλους καταργώντας ναζιστικά τις ανθρώπινες ελευθερίες. Στα στρατόπεδα αυτά προβλέπεται τριπλή περιφραγή και κάμερες. Σε κάθε χιλιάδα έγκλειστων θα αντιστοιχούν 450 σεκιουριτάδες ιδιωτικών εταιριών ανθρωποφυλάκων. Εκεί θα κρατούνται 18 μήνες κάτω από απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης μέχρι να απελαθούν. Για να ωραιοποιηθούν το εγχείρημα προεκλογικά στα μάτια και των τελευταίων που έχουν αμφιβολίες, παρουσιάζοντας τα ως μοχλό ανάπτυξης, τάζουν εργασία και ευημερία στους κατοίκους των περιοχών που θα δημιουργηθούν τα κέντρα “φιλοξενίας”, αποκρύπτοντας ότι η χρηματοδότηση τους από την ευρωπαϊκή ένωση φτάνει μέχρι το 2013.

Φυσικά οι άνθρωποι που θα στοιβαχτούν στα στρατόπεδα δεν είχαν όνειρο να έρθουν στην Ελλάδα, απλά εδώ έτυχε να εγκλωβιστούν. Για την ακρίβεια εμείς δεν τους αφήνουμε να φύγουν. Η συνθήκη Δουβλίνο II την οποία υπέγραψε και ο Χρυσοχοϊδης (αυτός που δεν διάβασε το μνημόνιο) που πρωτοστατεί στο σχέδιο των στρατοπέδων λέει ότι όσοι μετανάστες ζητάνε άσυλο στην ευρωπαϊκή επικράτεια θα επαναπροωθούνται στις χώρες υποδοχής, όπως στην Ελλάδα δηλαδή. Αν αντί της συνθήκης αυτής δίνονταν νόμιμα χαρτιά στους μετανάστες αναγνωρίζοντας τους όπως τους αξίζει, ως ελεύθερους, θα τους δινόταν ταυτόχρονα το δικαίωμα για παραμονή οπουδήποτε στην Ευρώπη και εργασία υπό τις ίδιες συνθήκες με τους Ευρωπαίους πολίτες, αλλά αυτό για ευνόητους λόγους είναι ένα σενάριο που δεν συζητήθηκε καν ως ασύμφορο.

Το βασικό εγχείρημα στο οποίο πατάει η δημιουργία των στρατοπέδων είναι ότι οι μετανάστες αποτελούν μια υγειονομική βόμβα για την ελληνική κοινωνία. Η εμπειρία βέβαια αντιπαραβάλλει ότι αν θέλεις να δημιουργήσεις επιδημίες – δημιουργείς κλειστά περιβάλλοντα.

Σύμφωνα με το Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων (ΚΕΕΛΠΝΟ) τα στοιχεία έρχονται να διαψεύσουν τα περί υγειονομικής βόμβας και την ρητορική του Λοβέρδου που κόπτεται για την υγεία κλείνοντας νοσοκομεία. Η ελονοσία για την οποία κινδυνολογεί καταρχάς δεν μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, αλλά από τα κουνούπια στους ανθρώπους. Αν το κράτος πρόνοιας έκοψε τα προγράμματα καταπολέμησης κουνουπιών στα πλαίσια της εξοικονόμησης χρημάτων, αυτό δεν είναι πρόβλημα των μεταναστών αλλά του κράτους. Το 2011 προσβλήθηκαν μόλις 27 Έλληνες και 25 μετανάστες στην περιοχή του Ευρώτα Λακωνίας και 6 ακόμη αδιευκρίνιστα κρούσματα.

Επίσης σύμφωνα πάλι με σχετική έκθεση του ΚΕΕΛΠΝΟ “το χρονικό διάστημα 2004-2010 παρατηρείται προοδευτική μείωση των δηλούμενων κρουσμάτων φυματίωσης”, από 761 το 2004 σε 490 το

2010. Η εικόνα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, όπως καταγράφεται από τον αρμόδιο φορέα αναφοράς, ECDC σε έκθεση για τη φυματίωση διαμορφώνεται από στοιχεία βάσει των οποίων στους 100.000 πολίτες σημειώνονται μόλις 3,1 κρούσματα στην Ελλάδα, ενώ στη Γερμανία 4,3. Για τους ισχυρισμούς πως «προσβάλλονται μόνο οι ξένοι από ασθένειες που είχαν εξαφανιστεί από την Ελλάδα» αξίζει να αναφερθεί ότι: Το 2008, υπήρχαν 669 κρούσματα φυματίωσης, από τους ασθενείς αυτούς οι 414 ήταν Έλληνες και οι 250 ξένοι, το 2009 υπήρχαν 595 κρούσματα, εκ των οποίων μόνο 258 κρούσματα σε αλλοδαπούς και, τέλος, το 2010 τα κρούσματα μειώθηκαν στα 490, με 261 Έλληνες και 229 αλλοδαπούς. Στατιστικά λοιπόν η φυματίωση στην πραγματικότητα μειώνεται.

Όσον αφορά τον ιό HIV το ΚΕΕΛΠΝΟ επιβεβαιώνει πως το 2011 σημειώνεται αύξηση, η οποία αποδίδεται ωστόσο στα άτομα που κάνουν ενδοφλέβια χρήση ναρκωτικών. Το 2011, οι οροθετικοί άνδρες στην Ελλάδα ήταν 771 και οι γυναίκες 121 και στους ήδη υπάρχοντες φορείς του AIDS προστέθηκαν 67 άνδρες και 16 γυναίκες. Όμως τα προγράμματα τύπου “βοήθεια στον δρόμο” για εξαρτημένα άτομα σταματάνε το ένα μετά το άλλο (από τον ίδιο τον υπουργό Λοβέρδο), και ούτε αυτό δεν το έχουν κάνει οι μετανάστες αλλά το κράτος. Έτσι πάει η δουλειά, πρώτα οι μετανάστες, μετά οι χρήστες, αύριο οι ψυχασθενείς, μετά οι άστεγοι, οι φτωχοί και πάει λέγοντας. Και για να τελειώνει το παραμύθι περί υγειονομικής βόμβας, βάση πάλι στατιστικής μελέτης, το 60 % των μεταναστών που έρχονται υγιείς στην Ελλάδα καταλήγουν να νοσούν μέσα στα “κέντρα υποδοχής”, και αυτά τα ξέρουν όσοι σχεδιάζουν τα νέα Νταχάου, εκτός βέβαια αν αυτό επιδιώκουν.

Η κυρία Κούλα λέει βέβαια ότι είναι και η εγκληματικότητα στη μέση χωρίς να έχει παρατηρήσει ότι μια ολόκληρη χώρα γελάει με το “ρε παιδιά ας οργανώσουμε όλοι μαζί να κάνουμε μια ληστεία της προκοπής”. Μία ολόκληρη χώρα ψηφίζει και στηρίζει εις τους αιώνες των αιώνων τους εκλεγμένους κοινοβουλευτικούς κλέφτες. Οι “φιλότιμοι” πατριώτες που απαρτίζουν την μάζα του λαού, με την παραμικρή ευκαιρία που τους δόθηκε έκλεψαν και αδίκησαν και αυτοί με την σειρά τους ότι μπόρεσαν σαν πρεζάκια του ρουσφετιού και της κουτοπονηριάς που τους έχει γίνει πλέον δεύτερη φύση. Όπως δεύτερη φύση τους έχει γίνει ο επιλεκτικός στραβισμός όταν διατείνονται ότι οι μετανάστες μας κλέβουν, επιτρέποντας ακόμα και σε φασίστες να φυλάνε कारαούλι στα ΑΤΜ την ώρα που βγάζουν λεφτά, αποτρέποντας τον επίδοξο αλλοδαπό κλέφτη και επιτρέποντας στον φασίστα να κλέψει την αξιοπρέπεια που τους έχει απομείνει.

Αυτή η ιδεολογική κατηφόρα μας βρήκε με φαγωμένα τακάκια.

“Ξέρεις την ιστορία του τύπου που πέφτει από τον πεντηκοστό όροφο μιας πολυκατοικίας;

Καθώς έπεφτε, έλεγε συνεχώς για να καθησυχάσει τον εαυτό του: “ως εδώ όλα καλά, ως εδώ όλα καλά”. Αλλά τελικά σημασία δεν έχει η πτώση, αλλά η πρόσκρουση.”

αλεξία

το ΝΑΤΟ δημιουργεί τα ποτάμια της προσφυγιάς και της δυοτιχίας

Ενα από τα πιο αγαπημένα θέματα της ρατσιστικής και απάνθρωπης φιλολογίας της κυβέρνησης Παπαδήμου, των εγκάθετων δημοσιογράφων και ολόκληρου του πολιτικού συστήματος, από το ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ-Μπακογιάννη, μέχρι τις ναζιστικές συμμορίες δολοφόνων που διαπλέκονται με την Αστυνομία και την ΕΥΠ, είναι η δαμιονοποίηση των Αφγανών και των Πακιστανών μεταναστών.

Ας δούμε, όμως, οι δυστυχημένοι αυτοί άνθρωποι από πού φεύγουν και γιατί.

Η διεθνής αρθρογραφία αναφέρεται στην σοβαρή ανθρωπιστική κρίση που αντιμετωπίζει το Πακιστάν. Η οργάνωση Save the Children ανέφερε ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που ζουν στην περιοχή Χάιμπερ έχουν εξαναγκαστεί να καταφύγουν στις γειτονικές περιοχές Νουουσερά και Πεσάβαρ από τον Ιανουάριο εξαιτίας των συγκρούσεων ανάμεσα στις δυνάμεις του τακτικού στρατού και τους πακιστανούς Ταλιμπάν.

«Έχουμε 250.000 ανθρώπους που έχουν εκτοπιστεί, εκ των οποίων οι 60.000 άνθρωποι εκτοπίστηκαν μέσα μόλις στην τελευταία εβδομάδα κι έχουν απελπιστική ανάγκη της απαραίτητης βοήθειας για να σωθεί η ζωή τους», δήλωσε ο Φαρίς Κάσιμ, εκπρόσωπος της οργάνωσης Σώστε τα Παιδιά.

«Πρόκειται για μια σοβαρή ανθρωπιστική κρίση κι αν οι μάχες συνεχιστούν, εκτιμάμε ότι πάνω από μισό εκατομμύριο άνθρωποι θα εκτοπιστούν. Χρειάζονται υποστήριξη από την διεθνή κοινότητα και την κυβέρνηση», πρόσθεσε ο ίδιος.

Η περιοχή Χάιμπερ είναι η μία από τις οκτώ των ημιαυτόνομων περιοχών των φυλών κατά μήκος των συνόρων με το Αφγανιστάν όπου είναι γνωστό ότι διαθέτουν βάσεις οι Αφγανοί αντάρτες.

Ο στρατός διεξάγει επιχειρήσεις στις περιοχές αυτές από τα τέλη του 2008 και τα τελευταία χρόνια επικεντρώνεται σε απομακρυσμένες ορεινές περιοχές. Το 2009, οι μάχες είχαν αναγκάσει 2,3 εκατ. ανθρώπους να εγκαταλείψουν πόλεις και χωριά στο βορειοδυτικό τμήμα της χώρας.

Φυσικά, οι μετακινήσεις των χιλιάδων αυτών ανθρώπων δε γνώρισαν τη δημοσιότητα που αναλογούσε στους Σύριους πρόσφυγες που φεύγουν για την Τουρκία, για να γλυτώσουν από τη μανία του αυταρχικού και δολοφονικού καθεστώτος Άσαντ. Οι Σύριοι πρόσφυγες είναι «καλοί και βολικοί» γιατί δικαιολογούν τις ιμπεριαλιστικές πιέσεις των ΗΠΑ-Ε.Ε.-ΝΑΤΟ και πιθανόν στο όνομα τους να έχουμε άλλη μια «ανθρωπιστική επέμβαση».

Για τα θύματα της «ανθρωπιστικής» επέμβασης του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν, χωρίς να λείπουν και οι βομβαρδισμοί στο Πακιστάν, συχνά με θύματα αμάχους.

Ελάχιστοι μιλούν και πολλοί λιγότεροι συνδέουν τη μετακίνηση χιλιάδων απελπισμένων μεταναστών προς τη Δύση με την εισβολή και επέμβαση του ΝΑΤΟ.

Ακόμη λιγότεροι μιλούν για τις ευθύνες της ελληνικής κυβέρνησης που έχει στείλει τις στρατιωτικές της δυνάμεις στο Αφγανιστάν για «ανθρωπιστικούς και εκπολιτιστικούς λόγους», όπως πάντα.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΤΗΛ. ΕΠΙΚ. 6932 955437

<http://diktiospartakos.blogspot.com/>

Τα κουκιά είναι μετρημένα. Ουσιαστικά υπάρχουν δύο επιλογές - στην πραγματικότητα δηλαδή, η εξής μία: μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα (για όσους εναποθέτουν τις ελπίδες τους στο κοινοβουλευτικό σύστημα).

Το μνημονιακό μπλόκ (ή «αχ... ναι... κι άλλο κι άλλο !!!»)

Είναι όλοι αυτοί που εδώ και χρόνια, για το καλό της χώρας πάντα, με την εντολή της πλειοψηφίας πάντα (για να λέμε και τις πικρές αλήθειες), με τα «κατορθώματα» τους έφεραν την κατάσταση εδώ που είναι - και καθόλου κατά τύχη, ούτε κατά λάθος. Ήξεραν άραγε τι έκαναν;...μήπως θέλετε να απαριθμήσουμε τις αρπαχτές τους, τα σκάνδαλα κλπ - δε νομίζουμε πως χρειάζεται, έτσι; ΣΙΓΟΥΡΑ ήξεραν λοιπόν, αλλά αυτό δεν έχει και τόση σημασία: σημασία έχει πως όταν το πράμα αγριέψει θα την κάνουν νύχτα, κι αν χρειαστεί θ' απολαμβάνουν κάπου στο εξωτερικό τα εκατομμύρια από τις μπίζνες τους, θα γίνουν υψηλόβαθμα στελέχη πολυεθνικών εταιριών, διεθνών οργανισμών κλπ. Είναι όλοι αυτοί-ές που λένε πως δεν υπάρχει άλλη λύση από το να χαμογελάσουμε υποτακτικά και να παραδώσουμε γη και ύδωρ στους νέους μας σωτήρες, που είναι καλοί άνθρωποι και νοιάζονται για μας. Θα μας δώσουν και ανάπτυξη, θέσεις εργασίας στις επιχειρήσεις τους (με 350 βασικό βέβαια, αλλά κάτι είναι και αυτό ε;) κοκ.

ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, η γλυκιά μας Ντόρα, ο ΛΑΟΣ και ο κρυφοπασόκος Κουβέλης - η μετενοάρκωση του Γιωργάκη μας, που συναινεί σε όλα, αρκεί να μπορεί να βάλει την σαλτσούλα του - τι ωραία παρέα! Ξανασκέψου το...

Πάμε τώρα στην αντίπερα όχθη, στους άλλους φιλόδοξους σωτήρες μας.

Το αντιμνημονιακό μπλοκ (ή κουτσοί στραβοί σε μια παπάρα)

Εδώ τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται κάπως ψυχεδελικά. Από τη μια η κλασική αριστερά: το ΚΚΕ, σπάνιο πια απολίθωμα μιας περασμένης

εποχής (ευτυχώς), νοσταλγοί κομμουνιστικών δικτατοριών, θαυμαστές του Στάλιν, ανέκαθεν εχθροί της ελευθερίας, συνεπείς μονάχα στη συκοφάντηση κάθε αγώνα που δεν ελέγχουν. Για τον ΣΥΡΙΖΑ πάλι τι να πούμε...οι άνθρωποι ακόμα πιστεύουν σ' ένα ανθρώπινο καπιταλισμό, σε μεταρρυθμίσεις, σε κοινωνικό κράτος. Σοσιαδημοκρατικός ρομαντισμός σε όλο του το μεγαλείο, το σημαντικότερο όμως είναι πως οι άνθρωποι ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ να κυβερνήσουν: βολεύονται μια χαρά με το να κάνουν "σκληρή αντιπολίτευση". Αν γενικά είναι κάτι που κάνει την ελληνική κοινοβουλευτική αριστερά γελοία, είναι η ηττοπάθεια, η χλιαρότητα και η απροθυμία της να πάρει ευθύνες. Το έχουν πια αποδείξει.

Απ' την άλλη έχουμε φιλόδοξους δικτάτορες τύπου Καζάκη που ονειρεύονται τον στρατό να παίρνει την κατάσταση στα χέρια του, υπερδεξιούς τύπους σαν τον Καμμένο που θα κάνουν τα πάντα για τους Έλληνες κεφαλαιούχους, αλλά και τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής. Κοινό τους είναι πως όλοι τάζουν ισχυρό, ανεξάρτητο και καθαρό έθνος.

Το γεγονός και μόνο πως ένα Χ της % συμπολιτών μας συμπαθεί και αβαντάρει νεοναζί και νοσταλγούς του Χίτλερ είναι δείγμα πως σ' αυτή την χώρα αργά η γρήγορα θα πρέπει να ξανασφαχτούμε μεταξύ μας... δυστυχώς. Όποιος-α σκέφτεται να τους ψηφίσει, καλό θα ήταν να ενημερωθεί πρώτα για το ποιόν τους (μια καλή αρχή είναι ο "φάκελος Χρυσή Αυγή" στην ιστοσελίδα jungle report) και να μην είναι αφελής: οι επιλογές όλων μας κρίνονται, και καμιά φορά μπορεί να 'χουν και βαριές συνέπειες.

Καταλήγοντας, φτάνουμε σ' ένα δυσβάσταχτο (για όσους ψάχνουν λύση μέσα από τις εκλογές) συμπέρασμα: ό,τι σκατά κι αν ψηφίσεις, την καταδίκη τη δική σου κι αυτή των επόμενων γενεών υπογράφεις. Πολλοί θα πουν «ωραία, και τι να κάνουμε, ν' αφήσουμε την τύχη μας στα χέρια των κομματόσκυλων; κάτι θα πρέπει να ψηφίσουμε τέλος πάντων». Σίγουρα, κυρίως λόγω της ανόδου της ακροδεξιάς (και ειδικά της ναζιστικής εκδοχής

τί σκατά να ψηφίσω;

κοποιήσει τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους και θα δώσει την εξουσία στις λαϊκές συνελεύσεις.

Κλείνοντας, θα δώσουμε το λόγο σ' ένα αγωνιστή, μέλος της 17N, που 10 χρόνια τώρα σαπίζει μαζί με άλλους αγωνιστές στα μουντρούμια του κράτους:

"Η εξέγερση είναι μονόδρομος. Αλλιώς δε γλιτώνουμε απ' αυτή την τραγωδία. Η διαπίστωση ότι έρχεται κοινωνική έκρηξη είναι πλέον κοινός τόπος. Οι ισχυροί την τρέμουν, οι αναλυτές τους την υπολογίζουν για το φθινόπωρο, το πολύ το χειμώνα. Εγώ όμως δεν μιλώ για έκρηξη, αλλά για την αναγκαία εξέγερση. Τη ζωγόνο εξέγερση για την κοινωνική αναγέννηση, την κάθαρση, τη λύτρωση από την τραγωδία. Όμως το νου μας, λέω, στη σπίθα. Οι παλιές, φαρμαμένες ηγεσίες, μόνο βρεγμένα σπίρτα φέρνουν. Εδώ θέλει σπίθα από χέρια και ψυχές μπουρλοτιέρηδων. Σπίθα όχι απ' αυτές στα τελειώματα της φωτιάς, που τρεμοσβήνουν, αλλά στην καινούργια αρχή της, στο άναμμα που φουντώνει."

(Δ. Κουφοντίνας Απρίλιος 2012)

της) οι εκλογές αυτές δεν είναι όπως άλλες που θυμόμαστε, γι' αυτό η σκέψη να το ρίξει κανείς σε κάποιο μικρό κόμμα έχει μια βασιμότητα, όπως βασιμότητα έχει πάντα κι αυτή για αποχή. Είτε το ένα επιλέξει κανείς είτε το άλλο, ένα είναι εκείνο που πρέπει να έχει στο νου του: πως αν υπάρχει μια λύση, αυτή μπορεί πλέον να 'ναι μόνο η ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, η οποία χτίζεται με αγώνες και στους αγώνες, στο δρόμο, στις γειτονιές, στις πλατείες, στις γενικές συνελεύσεις κοκ, γι' αυτό ό,τι κι αν τώρα αποφασίσουμε να κάνουμε, αυτό που έχει ζωτική σημασία είναι ότι πρέπει όλοι να συνεχίσουμε αδιάλειπτα αυτού του είδους τη δράση για την οικοδόμησή της. Για να κάνουμε την επανάσταση που θα ανατρέψει το καθεστώς, που θα εκδιώξει τους νταβατζήδες του μόχθου μας, ντόπιους και ξένους, θα κοινωνι

εκλογές 2012; ξανά τα ίδια ή Άμεση Δημοκρατία;

« Το γιγαντιαίο έλλειμμα είναι τέτοιο έλλειμμα νοήματος, ένδεια απαράμιλλη σημασιακή, η χρεωκοπία είναι φαντασική πρωτίστως.»

Η Φράση αυτή έχει μια τρομακτικά κυριολεκτική σημασία. Βρισκόμαστε όλοι, ανεξαιρέτως ταξικής, πολιτικής, πολιτιστικής ή φυλετικής προέλευσης μπροστά στο κενό, μια τρύπα, μαύρη, κατάμαυρη θα έλεγε κανείς, που κατασπαράζει ανηλεώς το βασικό συστατικό που είναι η αρχή των πάντων, η κινητήριος δύναμη κάθε ιστορικής εξέλιξης, θετικής ή αρνητικής. Ο λόγος για την ελπίδα. Αν η λέξη που περιέγραφε την κοινωνική κατάσταση μέχρι πέρυσι ήταν αγανάκτηση και σύγχυση, φέτος (τουλάχιστον μέχρι σήμερα) είναι η λέξη παράλυση. Μέσα σε μια συνθήκη τρομολαγνίας-κρατίας και εκβιασμών οι ένδοξοι ταγιοί μας ετοιμάζονται να ζητήσουν λαϊκή εντολή για να μας σώσουν από την χρεοκοπία, μια χρεοκοπία ούτως ή άλλως τετελεσμένη. Είναι καθοριστικής σημασίας να αφήσουμε πίσω μας την στείρα άρνηση, το ενάντια στο τάδε και το δείνα και να προτάξουμε (απέναντι στην ξανά-ανάθεση στην κοινοβουλευτική δημοκρατία την λύση των προβλημάτων μας) μιαν άλλη προοπτική.

Το φαντασιακό

Είναι αυτό που είναι σε θέση να δώσει διέξοδο, ότι στο μέλλον τα πράγματα θα είναι καλύτερα, αν κάνουμε κάτι για αυτό, αν αγωνιστούμε. Η έλλειψη αυτού (που κυριαρχεί σήμερα, ακόμη και στους κόλπους των ριζοσπαστικών δυνάμεων) είναι η πιο βαριά ψυχική καταδίκη και ταυτόχρονα το πιο δυνατό εργαλείο της εξουσίας ώστε να μας διαχειρίζεται σύμφωνα με τις ανάγκες της. Το φαντασιακό είναι η μαγική λέξη που

σπάει την παραίτηση-παράλυση. Προϋποθέτει όμως να ορίσουμε τις επιθυμίες μας, αποφασιστικά και ξεκάθαρα, να συσπειρωθούμε γύρω από αυτές και να δώσουμε τις μάχες μας.

Βάζοντας σε πρώτο πλάνο την Εξουσία των συνελεύσεων την Άμεση Δημοκρατία.

Η πλατεία Συντάγματος και οι άλλες πλατείες λειτούργησαν σαφώς ως ένα μεγάλο σχολείο στην κατεύθυνση αυτή, σε καμία περίπτωση όμως δεν τη θεωρούμε ως τον ύστατο στόχο. Είναι η αρχή του δρόμου και όχι το τέλος. Η συμμετοχή μας στις πλατείες μας κάνει να γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τα θετικά αλλά και τα αρνητικά αυτής της εμπειρίας, στην εφημερίδα μας άλλωστε αφιερώσαμε πολλές σελίδες στις όποιες προβληματικές, δεν θα αφορίσουμε όμως, ούτε θα την καταδικάσουμε στον πολιτικό σκουπιδοτενεκέ τα όσα έγιναν πέρσι ο καλοκαίρι επειδή το πλήθος δεν ενστερνίστηκε ολοκληρωτικά την ιδεολογική μας κατεύθυνση ή επειδή διάφοροι επίδοξοι ηγετίσκοι συμμετείχαν φορώντας προβιά για να αντλήσουν ψήφους. Θεωρούμε πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος εξόδου από την κρίση (οικονομική, πολιτική κτλ) πέραν από την αντιεραρχική, συλλογική, ισότιμη και οριζόντια οργάνωση των όποιων σχέσεων. (παραγωγή, λήψη αποφάσεων, δικαιοσύνη κτλ). Η άμεση δημοκρατία, η αυτοοργάνωση, οι συνελεύσεις γειτονιάς, στοχεύουν προς μια τέτοια κατεύθυνση και είναι γενικά μια ευρέως αναγνωρισμένη έννοια, πράγμα που δεν πρέπει να "πάει τσάμπα"

Δεν θα πέσουμε στην παγίδα να μιλάμε για άμεση δημοκρατία δίχως

τώρα που μου πηραν και τον καναπέ?

να μιλάμε για Επανάσταση

Η Άμεση Δημοκρατία δεν μπορεί να διαχωρίζεται προταγματικά από την ταξικότητα του αγώνα μας. Σε έναν κόσμο με αφεντικά και εργάτες, κυρίαρχους και κυριαρχούμενους, στα πλαίσια ενός κοινωνικού-οικονομικού συστήματος, που βασιζέται στην ιεραρχική κατανομή ατόμων, ρόλων, πόρων κλπ σε όλα τα επίπεδα της καθημερινής ζωής, παραγωγή, αναπαραγωγή, επικοινωνία, πολιτική, εκπαίδευση, οικογένεια κλπ η Άμεση Δημοκρατία θα λειτουργήσει απλά ως μία ακόμα προσπάθεια ενσωμάτωσης μας στα γρανάζια της μηχανής τους" αν δεν μιλάμε ταυτόχρονα και για το ότι πρέπει να ξεφορτωθούμε το σάπιο κουφάρι της

Αστικής Δημοκρατίας, του κοινοβουλευτισμού, του πολιτικού συστήματος. Και όλοι γνωρίζουν πως αυτό δεν θα γίνει αναίμακτα ή από μόνο του. Θα πρέπει να το κερδίσουμε, και οι μάχες ή θα ξεπεράσουν το συμβολικό επίπεδο των παρασμένων ετών ή δεν θα είναι τίποτα (παραπάνω από θεαματικές εκτονώσεις προς τέρψιν αριστερών και αναρχικών).

Τέλος, για να γίνουμε και πιο συγκεκριμένοι ως προς την έννοια άμεση δημοκρατία παραθέτουμε ένα καταστατικό από την συνέλευση κατοίκων Αμαρουσίου που καλύπτει σε μεγάλο βαθμό βασικές απορίες που μπορεί να έχει κανείς.

■/ Capre Diem

πρόταση διακήρυξης-καταστατικού για την Άμεση Δημοκρατία αρχές, οίχοι και θέσεις λαϊκή συνέλευση Αμαρουσίου

Η Λαϊκή Συνέλευση του Αμαρουσίου, ξεκίνησε από την ανάγκη των κατοίκων της περιοχής για αδιαμεσολάβητη, ακομμάτιστη διαδικασία λήψης αποφάσεων, που αφορά στην αντίδρασή τους στα σχέδια της κυβέρνησης να υλοποιήσει το μνημόνιο. Έλκει τη γέννησή της στους συμπολίτες της πλατείας Συντάγματος, κομμάτι των οποίων πρωτοβουλιακά κάλεσε στη δημιουργία της.

Αποτελεί το κυρίαρχο όργανο λήψης πολιτικών αποφάσεων για όλα τα θέματα, που την αφορούν και την επηρεάζουν άμεσα

ή έμμεσα. Ως τέτοιο, αποτελεί το βασικό κύτταρο οργάνωσης της κοινωνίας. Οι λόγοι για τους οποίους το ισχυριζόμαστε θα αναλυθούν στη συνέχεια του κειμένου. Στην Λαϊκή Συνέλευση μπορούν να συμμετέχουν ισότιμα όλοι οι πολίτες, που κατοικούν μόνιμα ή προσωρινά ή επισκέπτονται το Μαρούσι, ανεξαρτήτως φύλου, θρησκείας και εθνικότητας. Πρόκειται για μία συνεύρεση-συγκέντρωση ανθρώπων, που προσέρχονται σ' αυτήν αυτόβουλα, δεχόμενοι και σεβόμενοι την ελευθερία και ιστιμία των μελών της. Τελικός της στόχος

είναι να λαμβάνονται αποφάσεις για κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά, πολιτιστικά και άλλα ζητήματα, που αφορούν στις ζωές τους και την περιοχή τους.

Η Λαϊκή Συνέλευση οφείλει να έχει την μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή, ώστε να είναι στο μέγιστο δυνατό βαθμό, το αντιπροσωπευτικό όργανο λήψης αποφάσεων της κοινωνίας. Για να εξυπηρετηθεί η εύρυθμη λειτουργία της Συνέλευσης, είναι δυνατόν Συνελεύσεις να λειτουργήσουν ανά συνοικία, ανά γειτονιά, ανά χωριό ή οπουδήποτε αλλού κριθεί αναγκαίο από όσους τις συστήσουν. Η

σχετική απόφαση σύστασης και λειτουργίας τους, λαμβάνεται με λαϊκές συνελεύσεις και με πρωτοβουλία των ίδιων των πολιτών. Με κριτήριο τις αρχές: 1) της μέγιστης αριθμητικής προσέλευσης, 2) της ισότητας της συμμετοχής και 3) της αποτελεσματικής λειτουργίας, η Λαϊκή Συνέλευση αποφασίζει για

α. τη διαδικασία της (*1),

β. τις αρχές της, και

γ. τους τρόπους λήψης αποφάσεων.

μέρος α' το πολιτειακό - η ανυπροσωπευτική Δημοκρατία

Η Λαϊκή Συνέλευση αμφισβητεί και αρνείται πλέον, όλες τις μορφές αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία αποδεικνύεται ως η πιο αξιόπιστη μέθοδος, για την υφάρπαξη της ψήφου των πολιτών (εργαζομένων, άνεργων και άεργων), την πλήρη περιφρόνηση και τελικά απαξίωση της λαϊκής βούλησης.

Στην ουσία η αντιπροσωπευτική δημοκρατία περιφρονεί τη λαϊκή βούληση όπως τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, και δεν διαφέρει από αυτά, παρά μόνο ως προς τη μέθοδο χειραγώγησης. Το

λειτουργία του Κράτους, καταδεικνύεται επίσης, και με την ανά καιρούς, τακτική της εναλλαγής των κομμάτων. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία με το δικομματισμό, λειτουργεί σα μηχανισμός κοινωνικής αποσυμπίεσης: δηλαδή, χρησιμεύει στο να εκτονώνεται ανώδυνα για το Σύστημα η λαϊκή αγανάκτηση, οργή και αντίδραση. Ανάλογα με τις κοινωνικές αντιδράσεις, άλλοτε οι κυβερνώντες παραχωρούν κάποια δικαιώματα στους πολίτες, κι άλλοτε τα

"δημοκρατίες", είναι και η πολιτική έκφραση, αυτής της λειτουργίας του συστήματος. Το "δίπολο", δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις επιβίωσης και διαίωξης του συστήματος εκμετάλλευσης, εξασφαλίζοντας με την "ελαστικότητά του" και την αφομοιωτική του λειτουργία, τη χρόνια επιβίωσή του. Ανάλογα με τις ιστορικές καταβολές της κάθε χώρας, το "δίπολο" είναι δυνατό να πλαισιώνεται και από κάποια μικρότερα κόμματα-κομπάρσους, δεκανίκια του ίδιου συστήματος.

Πέρα από το δικομματισμό, η αντιπροσωπευτική δημοκρατία, δεν αποτελεί παρά μια εκλογική διαδικασία που συμβαίνει μια φορά στα τέσσερα χρόνια. Ο,τιδήποτε συμβεί στο ενδιάμεσο, τηρηθούν ή μη τα υπεσχημένα, οδηγούν τη κοινωνία στη φτώχεια, αδικούν, παρανομούν, καταπιέζουν, "εξυπηρετούν", όλες οι ανομίες. Στο τέλος της τετραετίας ξεπλύνονται στη κολυμβήθρα της επίκλησης της "λαϊκής εντολής" πριν από τρία ή τέσσερα χρόνια.

Ακόμη κι αυτό το εκλογικό σύστημα είναι ότι πιο αναξιόπιστο υπάρχει, αφού με τη λογική της ανάγκης της "κυβερνητικής σταθερότητας", οι εξουσιαστές σκαρφίζονται ό,τι τέχνασμα μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου, προκειμένου να προωθηθούν και να ευνοηθούν οι "μεγάλοι" και οι "μικροί" να παραμείνουν "μικροί".

Παράλληλα ονομάζουν "ενεργό συμμετοχή" την ψήφο κάθε τέσσερα χρόνια, δηλαδή την ανάθεση της τύχης της κοινωνίας στα χέρια κάποιων μη ανακλητών εκπροσώπων. Στην ουσία πρόκειται για ακριβώς το αντίθετο: ο λεγόμενος πολίτης δε συμμετέχει σε κανένα συλλογικό όργανο, δε συνηθίζει το συγχρωτισμό με τους συμπολίτες του, δε συνδιαμορφώνει και ως εκ τούτου δεν αντιλαμβάνεται το πόσο δύσκολο πράγμα είναι η σύνθεση.

Τέλος, δε χρειάζεται να αναφερθούμε στα μεγάλα ποσοστά κοινωνικής αποχής σε όλες τις δυτικές κυρίως "δημοκρατίες", που πλησιάζουν μέχρι και το 50% των ψηφοφόρων. Το φαινόμενο αυτό, δεν αποτελεί παρά δείγμα συνειδητής ή ασυνειδητής αποδοκίμασας και απαξίωσης της εκλογικής διαδικασίας. Αλλά, ακόμα κι αν συμμετείχαν όλοι αυτοί που απέχουν, αλήθεια θα άλλαζε κάτι στην ουσία της καταπίεσης; Ακόμα και σε χώρες με υψηλά ποσοστά συμμετοχής στις εκλογές, οι συνθήκες εκμετάλλευσης δεν έχουν εξαλειφθεί. Με άλλα λόγια, αν οι εκλογές αλλάζανε τα πράγματα, θα ήταν παράνομες.

Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν παρά απόδειξη του διαχρονικού δόγματος ότι η εξουσία διαφθείρει, ανεξαρτήτως προθέσεων, και λειτουργεί αλλοτριωτικά

κά, ανεξάρτητα από τον ανθρώπινο χαρακτήρα. Και "σωτήρες" ήλθαν να μας σώσουν στο παρελθόν πολλοί, όπως ο Χίτλερ, ο Παπαδόπουλος, και "ηγέτες", όπως ο Καραμανλής, ο Ανδρέας, και "συνετοί διαχειριστές", όπως ο Σημίτης, ο Καραμανλής ΙΙ, κάθισαν στη καρέκλα της εξουσίας, και είδαμε που οδηγηθήκαμε. Ως τότε ο κάθε ένας από εμάς θα επιτρέψει ή θα αναθέτει σε "σωτήρες" δεξιούς κι "αριστερούς" την ευθύνη της διαχείρισης της πολιτικής του ζωής; Κάθε φορά και ανασταναγμός, κάθε κυβέρνηση και λιτότητα για το λαό, κάθε εξουσία και φόβος για τη κοινωνία. Δεν φταίει ο κάθε σωτήρας ή διαχειριστής που δεν αποδείχτηκε καλός, φταίει το σύστημα εκπροσώπησης που αφήνει πάνω του τις τύχες μιας ολόκληρης κοινωνίας.

Ήρθε η ώρα, η λαϊκή βούληση να περιφρονήσει τη πολιτική Εξουσία, και να προτάξει την άμεση δημοκρατία σα μοναδικό και γνήσιο θεσμό λήψης αποφάσεων. Η Λαϊκή Συνέλευση, έρχεται να καλύψει την ανάγκη της κοινωνίας για πολιτική χειραφέτηση από προστάτες, σωτήρες και εξουσιαστές, για αυτοθέσμιση -δηλαδή για δημιουργία και παραγωγή κανονισμών από το ίδιο το σύνολο, την κοινότητα-, για τη κατάκτηση του αυτεξούσιου της κοινότητας- δηλαδή του δικαιώματος της κοινότητας να ρυθμίζει μόνη της τα ζητήματά της, μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, κι άμεσα ανακλητές κι ελεγχόμενες εκπροσωπίσεις.

Ο ρόλος του Κράτους

Το λεγόμενο Κράτος δικαίον, αποδεικνύει, κυρίως στη τωρινή ιστορική συγκυρία, ότι είναι ανακόλουθο στο ρόλο του ρυθμιστή των κοινωνικών σχέσεων, του τοποτηρητή του "κοινωνικού συμβολαίου", του υπερασπιστή των αδυνάτων, του διασφαλιστή της κοινωνικής ειρήνης και δικαιοσύνης. Αυτές οι τελευταίες έννοιες είναι κενές περιεχομένου σε μία κοινωνία με αφεντικά και μισθωτούς σκλάβους, με εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους. Πρόκειται για όρους που χρησιμοποιούνται από τη μαζική και οργανωμένη προπαγάνδα της κάθε φορά άρχουσας τάξης για περάσει στο ασυνείδητο των ανθρώπων ότι η κατάσταση πραγμάτων που ζούμε σήμερα είναι ομαλή και "ειρηνική", άρα αυτή η ειρήνη πρέπει να διαωμιστεί. Και στην ουσία, μάλιστα, το Κράτος οδηγεί στην οικονομική υποδούλωση το μεγαλύτερο μέρος των κοινωνιών, από τους λίγους, ελάχιστους προνομιούχους, εξουσιαστές.

Ο ρυθμιστικός ρόλος του κράτους έχει καταργηθεί, αποδεικνύοντας ότι τα συμφέροντα του Κεφαλαίου υπερισχύουν απέναντι στις κοινωνίες. "Εθνικοποίηση των ζημιών των τραπεζών, ιδιωτικοποίηση των κερδών", είναι η επωδός της λειτουργίας του Κράτους τα τελευταία χρόνια. ["Στα κέρδη υπάλληλος, στις ζημιές συμμετοχος", είναι η επωδός της κοινωνίας]. Η διάσωση της CITIBANK, με τα χρήματα των αμερικανών φορολογουμένων, η διάσωση του Ιρλανδικού τραπεζικού συστήματος, με δημόσιους και κοινοτικούς (από χρήματα φορολογουμένων κι αυτοί) πόρους, το μονομερές ενδιαφέρον της ελληνικής κυβέρνησης για τη ενίσχυση των ελληνικών τραπεζών προκειμένου να μη

φαινόμενο της περιφρόνησης της λαϊκής βούλησης, εξηγείται -δεν είναι παράλογο. Είναι απολύτως λογικό από την στιγμή, που οι προεκλογικές καμπάνιες των κομμάτων [παντού στο κόσμο], χρηματοδοτούνται κατά κύριο λόγο από μεγάλες επιχειρήσεις, επιχειρηματίες και λόμπυς (ομάδες μεγάλων οικονομικών συμφερόντων που δωροδοκούν και ασκούν επιρροή σε πολιτικούς και γενικά σε κέντρα λήψης αποφάσεων, με στόχο την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους).

Η ψήφος σαν μετοχή και οι νόμοι της αγοράς

Το ρουσφέτι, δεν είναι παρά, μια πιο "λαϊκή" εκδοχή των πελατειακών σχέσεων των λόμπυς, έτσι όπως περιγράφονται πιο πάνω. Οι συντηχίες είναι μια ακόμη εκδοχή πελατειακών σχέσεων, δια της οποίας επιτυγχάνονται δύο στόχοι: α. Η ικανοποίηση κάποιων συμφερόντων ειδικών συντηχιακών ομάδων εις βάρος της μεγάλης μάζας των εργαζομένων και χωρίς να τίθεται σε αμφισβήτηση ή σε κίνδυνο η ακεραιότητα και η ουσία του συστήματος εκμετάλλευσης. β. Η διάσπαση του κοινωνικού συνόλου, με στόχο το "διαίρει και βασιλεύει". Έτσι, μέσω της συστηματικής προπαγάνδας της Εξουσίας, ομάδες ή σύνολα καταπιεσμένων ανθρώπων πείθονται ότι τα συμφέροντά τους κινδυνεύουν από κάποιες άλλες κοινωνικές ομάδες, επίσης καταπιεζόμενες, και όχι από την ίδια την Εξουσία, από το ίδιο το σύστημα εκμετάλλευσης.

Όλα τα παραπάνω - συντηχιακά συμφέροντα, ρουσφέτια, λόμπυς και μεμ, συντηνούν στο να δομείται μια κυρίαρχη ιδεολογία, ένα ισχυρό ρεύμα, ώστε οποιαδήποτε άλλη άποψη, διαφορετική από τη κυρίαρχη, κρίνεται στη καλύτερη περίπτωση γραφική.

Η οφθαλμοφανής σε όλους ψευδοδημοκρατική

παίρνουν πίσω, μέσα από την εναλλαγή των δύο «κομμάτων εξουσίας», όποτε χρειαστεί και μέσω μικρότερων κομμάτων, τα οποία προσφέρουν μία εναλλακτική λύση στο σύστημα, σε περίπτωση που αυτό βρεθεί σε αδιέξοδο όταν το πράγμα έχει "παράγει" με τα δύο βασικά κόμματα εξουσίας. Το Σύστημα, αφομοιώνει δηλαδή τις κοινωνικές αντιδράσεις μέσω της εκλογικής διαδικασίας, παρουσιάζοντας τον κοινοβουλευτισμό ως τη μόνη λύση. Και εδώ είναι καίριος ο ρόλος των μέσων μαζικής αποπληροφόρησης. Στη διαδικασία αυτή δεν έχει σημασία πιο είναι το προοδευτικό και πιο το συντηρητικό, οι πολιτικές μπορεί να είναι αντίστροφες των θεωρητικών χαρακτηριστικών των παρατάξεων. Με άλλα λόγια, η τακτική της δικομματικής εναλλαγής της εξουσίας, έχει σα σκοπό, όποτε πιέζεται το κοινωνικό σύνολο, το σύστημα να προσφέρει ψίχουλα, προκειμένου να μαλακώσει η αντίδραση της κοινωνίας, και μετά να αντεπιτίθεται πιο επιθετικά.

Η δημοκρατική "πολυφωνία" των δύο συν

Σε πολλές χώρες της Δύσης, ο δικομματισμός επικυρώνεται νόμιμα μέσω "εκλογικών" διαδικασιών, δημιουργώντας, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, μια μόνιμη αλληλουχία διαδοχής στην εξουσία. Η ύπαρξη δίπολου, όπως εργατικού-συντηρητικού, ρεπουμπλικάνων-δημοκρατικών, φιλελεύθερων-σοσιαλδημοκρατών, στις

καταρρεύσει το τραπεζικό σύστημα, και η περικοπή μισθών και συντάξεων την ίδια ώρα, που το κράτος «αδυνατεί» να εισπράξει 36 δις ευρώ εισπράξιμη φορολογική ύλη, αποκαλύπτουν όχι μόνο το μεροληπτικό ρόλο του Κράτους απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο, αλλά το "αποκαλύπτει" ως προς το ρόλο του, αυτόν του πιστού υπηρέτη των προνομιούχων.

Το Κράτος και η λειτουργία του προς το Κεφάλαιο

Το Κράτος, έχει σαν οργανωτικό μόρφωμα, περίπου τριακόσια χρόνια ιστορία. Σκοπός του είναι η διασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης και της ισότητας απέναντι στο νόμο. Από την ιστορία του όμως αποδεικνύεται, ότι από τη σύστασή του διασφαλίζει με τη βία & το νόμο τη συναίνεση. Είναι ένας μηχανισμός, ο οποίος συντηρεί την ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων.

Ούτε το Σύνταγμα όμως έχει ουδέτερο ρόλο. Το άδολο και καθαγιασμένο συνταγματικό δίκαιο δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η παγίωση των κοινωνικών ανισοτήτων. Το Σύνταγμα προβλέπει από τα πρώτα του κιόλας άρθρα το σεβασμό των έννομων δικαιωμάτων των πολιτών, δηλαδή της ιδιοκτησίας, μεταξύ άλλων. Πράγμα, που σημαίνει ότι το Σύνταγμα και ο νόμος σέβονται ισότιμα τα έννομα δικαιώματα ενός ζάμπλουτου κροίσου εξίσου με αυτά ενός άστεγου, ενός άνεργου, ενός ρακοσυλλέκτη. Οποιοσδήποτε αμφισβητήσει αυτή την σχέση ανισότητας μεταξύ τους κρίνεται παράνομος, αν όχι «τρομοκράτης».

Το Σύνταγμα είναι ένα εφεύρημα της αστικής τάξης του 18ου αιώνα, προκειμένου να νομιμοποιηθεί την ισχύ της και να παγιώσει με την βία την κυριαρχία της μέσα στην κοινωνία.

Και ενώ το Σύνταγμα των κρατών του δυτικού κόσμου παγιώνει την ανισότητα, αυτό, παρουσιάζεται καθαγιασμένο αδιαφισβήτητα, όπως το ευαγγέλιο ή παλαιά και καινή διαθήκη. Μέσα σε αυτό το νομικό περιβάλλον οι κάθε λογής ελίτ αλωνίζουν στο κοινωνικό σώμα ανεμπόδιστα. Οι κυρίαρχοι εξακολουθούν να μένουν κυρίαρχοι, οι πλούσιοι πλουσιότεροι και υπάρχει θέση μόνο για όρνεα, που διεκδικούν με λύσσα την κοινωνική ανέλιξη και την οικονομική άνοδο, σε βάρος των καταπιεζόμενων συνανθρώπων τους. Πρόκειται για το πρότυπο του μικροαστισμού που τόσο πιστά αναπαράγουν τα παραπάνω μέσα.

Το Κράτος, είτε διασφαλίζει τη κοινωνική υποταγή στη διαδικασία αυτή, κι επικαλούμενο τη νομιμότητα, ασκεί βία, είτε, μέσω της "πολιτικής" (*2), αναλαμβάνοντας το ρόλο του επιδιαιτητή, αφομοιώνει τις κοινωνικές αντιδράσεις και εκρήξεις, προσφέροντας ψιχουλα στη κοινωνία εξασφαλίζοντας τη συναίνεση της (εκτόνωση εντάσεων επικίνδυνων για την ακεραιότητα του συστήματος εκμετάλλευσης: αυτός είναι ο κατασταλτικός του ρόλος), και συντηρώντας παράλληλα τους μηχανισμούς αφαίμαξης της προς όφελος των οικονομικά προνομιούχων (αυτός είναι ο εισπρακτικός του ρόλος). Πρόκειται για μια ολέθρια σχέση Κεφάλαιου, Κράτους, κοινωνίας, που τα δύο πρώτα, ως σύστημα, εξαπατούν λεηλατούν και βιάζουν το σώμα της κοινωνίας, που αποτελεί το μόνιμο θύμα.

Το Κράτος και οι τράπεζες

Το Κράτος σε όλη του την ιστορία, με το Σύνταγμα και τους νόμους, στηρίζει και στηρίζει τους κεφαλαιοκράτες και τις τράπεζες ως αιχμή και πυλώνα λειτουργίας του συστήματος εκμετάλλευσης. Η στηρίξη των τραπεζών αποτελεί άμεση προτεραιότητα σήμερα. Οι τράπεζες είναι το κομβικό σημείο στο οποίο συναντώνται τα συμφέροντα των "αγορών" με εκείνα των κρατών. Αυτές είναι που παρουσιάζονται σαν το κλειδί της λύσης του συστημικού προβλήματος (δηλαδή του οικονομικού και κατά συνέπεια κοινωνικού κλυδωνισμού του συστήματος εκμετάλλευσης). Πρόσφατα είδαμε το πρόβλημα της κρίσης των τραπεζών. Μετά την απελευθέρωση της χρηματοπιστωτικής επέκτασης με νόμο από τη κυβέρνηση Κλίντον, οι τράπεζες αύξησαν το ενεργητικό τους, επεκτείνοντας σε τοξικά προϊόντα τη δραστηριότητά τους, προκειμένου να πολλαπλασιάσουν τα μεγέθη τους και κατ' επέκταση, τα κέρδη τους. Κι ενώ οι τράπεζες, όταν έσκασε η φούσκα των

ακινήτων, με βάση ακόμη κι αυτούς τους κανόνες του νεοφιλελευθερισμού, θα έπρεπε να πτωχεύσουν, αντίθετα στηρίχθηκαν από το Κράτος με τα λεφτά των φορολογουμένων. Σε αντιδιαστολή βέβαια, με ότι συμβαίνει στη περίπτωση πτώχευσης ενός νοικοκυριού, όπου μερικές περιπτώσεις ίσως θα πρέπει να ...ευχόμεστε να έχουμε καλές συνθήκες κράτησης. Και σα να μην έφτανε μόνο αυτό, το, από τα χρήματα των φορολογουμένων, διασωσμένο κερδοσκοπικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, σήμερα, αλαζονικά επιτίθεται, οδηγώντας τα κράτη το ένα μετά το άλλο στη πτώχευση. Πρόκειται για διατάραξη ακόμη κι αυτών των κανόνων του συστήματος.

Πρόκειται για καταφανέστατη εξαπάτηση. Πολλές φορές ο Ομπάμα, η Μέρκελ αλλά κι άλλοι "ηγέτες" της Δύσης έκαναν λόγο για "εφαρμογή κανόνων στις αγορές", περιστολής της "ασυδοσίας", και άλλους τέτοιους λεονταρισμούς, όμως τελικά δεν έγινε τίποτα κι ούτε πρόκειται να γίνει (*2), αφού οι «αγορές» χρηματοδοτούν τον προεκλογικό τους αγώνα. Τα πράγματα λοιπόν φαίνονται ολοκάθαρα κι επιβεβαιώνουν, ότι το Κράτος και το Κεφάλαιο, ανεξάρτητα από τις αντιφάσεις τους, είναι ουσιαστικά δύο εκφράσεις του ίδιου πράγματος, δηλαδή της κυριαρχίας πάνω στη κοινωνία.

Το Κράτος αποτελεί έναν θεσμό που όχι μόνο δε τηρεί με ισότιμο τρόπο τους νόμους που το ίδιο έχει κατασκευάσει, όχι μόνο δε τηρεί τους νόμους ακόμη κι αυτού του ίδιου του "κοινωνικού συμβολαίου" που το ίδιο επινόησε, αλλά φροντίζει να κρατά τις κοινωνίες σε υποταγή, μοναδική λειτουργία που υποστηρίζει με συνέπεια. Συντηρεί την έννομη τάξη της κυριαρχίας των «αγορών», διασφαλίζοντας είτε με τη καταστολή και την υποταγή, είτε με το

δημοκρατικό μανδύα και τη κομματική εναλλαγή, τη συναίνεση, και με τα μμε την απάθεια. Πρόκειται πλέον για ένα εντελώς άχρηστο, παρασιτικό, οργανωτικό μόρφωμα, που μια χειραφετημένη κοινωνία οφείλει να το πετάξει στο καιάδα της ιστορίας, με την ίδια περιφρόνηση που σήμερα και οι «αγορές» του συμπεριφέρονται.

Η κρίση (ύφεση) και οι «αγορές»

Ο μηχανισμός είναι απλός. Οι πολίτες, που δεν είναι ιδιοκτήτες μέσων παραγωγής είναι υποχρεωμένοι να εργαστούν σε καθεστώς μισθωτής εργασίας για να ζήσουν και να αναπαράγουν πλούτο για όσους τα κατέχουν. Το μεγαλύτερο μέρος της εργασίας τους δεν το καρπώνονται οι ίδιοι, αλλά οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, οι οποίοι πλουτίζουν χάρις στον ιδρώτα των εργαζομένων. Ο πλούτος ως χρήμα σωρεύεται στους λίγους, κατατίθεται στις τράπεζες και μετατρέπεται σε αριθμητικό μέγεθος. Το αριθμητικό μέγεθος λογιστικοποιείται στο ενεργητικό των τραπεζών, επενδύεται και πολλαπλασιάζεται, με τη μορφή νέων

χρηματοοικονομικών προϊόντων, στις χρηματαγορές. Εκεί, τζογάρεται, σωρεύεται και παρακρατείται. Δεν αναδιανέμεται ούτε καν επανεπενδύεται. Έτσι το χρήμα στερεύει για τους πολλούς. Η κοινωνία φτωχάει προς όφελος των λίγων κι απαιτείται από τους πολιτικούς, η κοινωνία των πολλών να κάνει θυσίες για έναν σκοπό: να ξαναδουλέψει περισσότερο, να παράξει περισσότερο, αλλά να αμειφθεί λιγότερο, "λόγω κρίσης". Η λειτουργία αφαίμαξης και συσσώρευσης του παραγόμενου από τη κοινωνία πλούτου, έχει συμβεί αρκετές φορές στην ιστορία του καπιταλισμού των τελευταίων αιώνων, σε διαφορετικούς χρόνους και τόπους. Η κρίση του 1929, η πρόσφατη του 2008, αλλά και αυτή που διανύουμε σήμερα ως ένα βαθμό, είναι προεξάρχοντα παραδείγματα, ενώ σε άλλες περιπτώσεις οι κρίσεις συσσώρευσης του καπιταλισμού, οδήγησαν σε πολέμους.

Σήμερα βιώνουμε τη πραγματικότητα μιας παγκοσμιοποιημένης διαδικασίας εκμετάλλευσης. Η λειτουργία του Κεφαλαίου είναι διεθνοποιημένη πλέον και όχι εθνική. Ο πλούτος σωρεύεται σε ελάχιστους διεθνείς επενδυτικούς οίκους

που δρεύνουν στη wall street ή στο city του Λονδίνου, και που με μέσο τις "αγορές", τιτλοποιούν- "μετοχοποιούν" κάθε υλικό αγαθό που υπάρχει στο πλανήτη (το στήρι, τη σόγια, το νερό, τα μέταλλα, το καύσιμα, κ.ά.). Στοιχηματίζουν με τίτλους σε τιμές, χρεωκοπίες, δείκτες, δημιουργώντας υπεραξία από το πουθενά, και χωρίς παραγωγικό αντίκρισμα, παρά μόνο λογιστικό. Από τη CITIBANK, τη μεγαλύτερη τράπεζα στο κόσμο, έως τη μικρομεσαία βιοτεχνία της γειτονιάς, όλος ο δυτικός κόσμος, όλες οι εθνικές κοινωνίες, όλοι οι άνθρωποι παγκοσμίως, από το 2008 μέχρι σήμερα, παρακολουθούν να μουνδισμένα: πλούτος να "εξαφανίζεται" σε μια νύχτα, τράπεζες -κολοσσοί και ασφαλιστικές εταιρείες γίγαντες, άλλες να καταρρέουν, κι άλλες να σώζονται από τη κατάρρευση από τα κράτη με τα χρήματα των φορολογουμένων. Κράτη να δανειζονται από άλλα κράτη, εκχωρώντας "εθνικά" δικαιώματα, ή από κεντρικές τράπεζες προκειμένου να μη καταρρεύσουν, και οι τράπεζες να δανειζονται από άλλες τράπεζες με τη εγγύηση χρεοκοπημένων κρατών. Μια αέναη ηλεκτρονική διακίνηση λογιστικών δισεκατομμυρίων με εκατέρωθεν εγγυήσεις, κι εκχωρήσεις δικαιωμάτων από τράπεζες σε κράτη και ανάποδα. Ένας πλούτος που κάνει βόλτα προκειμένου να μην καταρρεύσει το σύστημα. Το πρόβλημα που έχει ο καπιταλισμός παγκοσμίως, είναι το φυσικό του παράγωγο -η μετεξέλιξή του. Είναι πως έθρεψε με τη λογική της απληστίας και τις αρχές του κέρδους, ότι αυτά γεννάνε: ένα τέρας. Δημιούργησε μια ελίτ χρηματοοικονομικών διαχειριστών στην οποία επέτρεψε, όπως είναι φυσικό με βάση τις αρχές του φιλελευθερισμού, να

μετατρέψει το συσσωρευμένο παραγωγικό κεφάλαιο σε χρηματιστηριακό, το οποίο να έχει τέτοια δύναμη, ώστε να καθορίζει τις τύχες κρατών, πόσο μάλλον των κοινωνιών όλου του πλανήτη. Όλοι αυτοί οι επενδυτικοί σύμβουλοι, δεν είναι παρά τα "παιδιά" των εργοστασιαρχών, που "κατευθύνθηκαν" προς τη κατεύθυνση που ο συσσωρευμένος πλούτος των "γονέων" τους επέβαλλε: τη διαχείριση του. Σήμερα κοινωνίες πεινάνε, αγρότες πάνε φυλακή και χάνουν πατρογονικές περιουσίες από δάνεια, επειδή η τροφή έγινε χρηματοοικονομικό προϊόν. Αύριο, εάν κάτι δεν αλλάξει, οι άνθρωποι θα πεθαίνουν από δίψα επειδή τα αποθέματα νερού άλλαξαν ιδιοκτήτη, έγιναν εμπόρευμα που με βάση τις καπιταλιστικές αξίες πρέπει να παράγει κέρδος, και η αξία τους στις αγορές ανεβαίνει.

Ο Άνθρωπος σαν παραγωγός εμπορεύματος και εμπορικό προϊόν

Οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται ως εμπόρευμα, ως αναλώσιμο προϊόν δημιουργίας κέρδους. Χθες οι μετανάστες ήταν ευπρόσδεκτοι στις αγορές εργασίας της Δύσης, γιατί ήταν φθηνή εργατική δύναμη και οι κυβερνήσεις και τα αφεντικά ευνοούσαν την δημιουργία πολυπολιτισμικών κοινοτήτων. Σήμερα οι μετανάστες στοχοποιούνται ως αποδιοπομπαίοι τράγοι και οι κυβερνήσεις και τα αφεντικά κάνουν πλάτες στους διώκτες τους, τις άνανδρες φασιστικές παρακρατικές συμμορίες - που λειτουργούν ακριβώς ως «τσιράκια» των κυβερνήσεων και των αφεντικών - σε μια προσπάθεια να αποπροσανατολιστεί η κοινωνία από τα πραγματικά αίτια της κρίσης και να διοχετευτεί η οργή των καταπιεσμένων για την κατάσταση που ζούμε στους μετανάστες. Έτσι καλλιεργείται ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Το σύστημα που ζούμε, χαρακτηρίζεται από πλήρη αήθεια: έχει χάσει και το τελευταίο ίχνος αξιακής αναφοράς, έστω και με τη μορφή που είχαν οι "ανθρωπιστικές" αξιακές αναφορές των αστών της γαλλικής επανάστασης. Οι παραδοσιακοί -παλαιοί κεφαλαιοκράτες ενίοτε είχαν και "ανθρώπινο πρόσωπο", οι σημερινοί δεν έχουν καθόλου πρόσωπο.

Οι "αγορές" αποτελούν τη νέα παγκόσμια κυριαρχία, μ' ένα τέτοιο τρόπο που οι επιμέρους κρατικές οντότητες και δεν θέλουν, και αδυνατούν να αντιπαλέψουν.

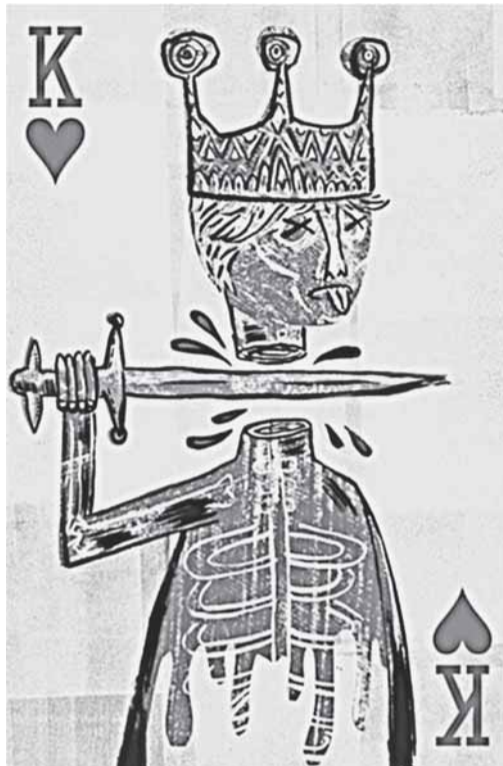
Στο σκηνικό αυτό προστίθεται και η ταχεία επέκταση του κινέζικου καπιταλισμού με όλα τα χαρακτηριστικά του: χαμηλό κόστος εργασίας, ανυπαρξία εργατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης στο έπακρο. Πρόκειται για σύγχρονο φεουδαλισμό, με το κράτος ως μοναδικό αφεντικό να διαμορφώνει τους όρους της εκμετάλλευσης. Η αφύπνιση του κινέζικου κράτους -αφεντικού, και η επέκτασή του σε τομείς καπιταλιστικής δραστηριότητας (βιομηχανική παραγωγή, μεταφορές, παραγωγή πρώτων υλών, κατανάλωση), δημιουργεί μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού, προϋποθέσεις ισχύος έναντι των ανταγωνιστών του, προάγοντας το νεοφεουδαλικό πρότυπο σχέσεων εργασίας, ως το μόνο βιώσιμο στην οικονομία, έναντι των υπολοίπων. Έτσι, η "κινεζοποίηση" φαίνεται, ως το αναπόφευκτο μιας οικονομικής ιστορικής εξέλιξης. Οποία ειρωνεία: η "λαϊκή δημοκρατία" του "Κομμουνιστικού Κόμματος" της Κίνας, να έχει επιβάλλει και να διευθύνει το πιο στυγνό καπιταλιστικό νεοφιλελεύθερο μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης, και να αποτελεί τη πλατφόρμα της μετάλλαξης του δυτικού καπιταλισμού, από την αστική δημοκρατία στη νεοφεουδαρχία (*3).

Κράτος και κοινωνία

Όλα αυτά τα χρόνια οι δυτικές κοινωνίες υπάκουσαν στη νομιμότητα, πλήρωσαν αγόγγυστα τους φόρους. Εργάστηκαν από την αυγή μέχρι το σούρουπο, για ένα κομμάτι ψωμί, ίσως για μια καλύτερη ζωή. Αρκετές φορές υπηρέτησαν την πατρίδα κι εκατομμύρια νεκροί θυσιάστηκαν σε πολέμους και κύλησαν ποταμοί αίματος για τη σημαία, εξυπηρετώντας στη ουσία τα συμφέροντα κάποιων «πατριωτικής» ελίτ. Ψήφισαν στις εκλογές και λειτούργησαν στα πλαίσια της νομιμότητας, διεκδίκησαν και διαδήλωσαν ειρηνικά με πορείες στους δρόμους, αν και μάταια τις περισσότερες φορές, κάτι καλύτερο.

Μέσα σε περιβάλλον κοινωνικής «συναίνεσης» και «ειρήνης», «αειφόρου ανάπτυξης», παγκοσμιοποίησης της παραγωγής, ανάπτυξης της κατανάλωσης, ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων τα τελευταία 40 χρόνια, γενικότερα σε ένα περιβάλλον ανεμπόδιστης άνθησης του οικονομικού φιλελευθερισμού υπό την προστασία των κρατών, «αναπάντεχα» προέκυψε κρίση.

Μια κρίση που επιταχύνει την υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου και της ποιότητας της ζωής και φέρνει ως συνέπεια την όξυνση των αντιθέσεων μεταξύ των εξουσιαζόμενων. Στρέφοντας τον Έλληνα καταπιεσμένο κατά του μετανάστη. Την μια επαγγελματική τάξη ενάντια στην άλλη. Τον ιδιωτικό υπάλληλο εναντίον του δημοσίου. Την μια συντεχνία ενάντια στην άλλη. Την κοινωνία εναντίον των συντεχνιών κ.ο.κ. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Μια κρίση που οδηγεί την μια χώρα μετά την άλλη, με διαφορετικές δικαιολογίες στην πτώχευση για την ίδια, όμως, αιτία: Την κερδοσκοπία του παγκοσμιοποιημένου πια κεφαλαίου.

Συμπέρασμα και διαπίστωση: Ο καπιταλισμός σκοτώνει

Όλα τα παραπάνω οδηγούν στο σαφές συμπέρασμα ότι έχουμε να κάνουμε με ένα οργανωμένο σύστημα εκμετάλλευσης των εργαζομένων εξαπάτησης και καταπίεσης της κοινωνίας. Παρά τις όποιες αντιφάσεις του, η φύση του οργανωμένου αυτού συστήματος είναι η απομύζηση των φυσικών πόρων, η εκμετάλλευση των ανθρώπων, η σφύρευση πλούτου και η κερδοσκοπία. Η πολιτική εξουσία έχει αναλάβει το έργο της διαχείρισης αυτού του συστήματος αδικίας, το Κράτος εφαρμόζει με νόμους που θεμελιώνουν ισότιμα την ανισότητα των ανθρώπων, και οι κερδοσκόποι απομυζούν, με την ασφάλεια που οι δύο προηγούμενοι τους παρέχουν, τους φυσικούς κι εργασιακούς πόρους.

Τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης, η Εκπαίδευση, το lifestyle, έχουν αναλάβει την αποχαύνωση των ανθρώπων, επιχειρώντας να τους πείσουν με

την αδιάκοπη προπαγάνδα τους για την αναγκαιότητα της ιδιώτευσης, να τους κάνουν άβουλους υπηκόους που θα έχουν την ψευδαίσθηση ότι η ευημερία τους εξαντλείται στην αγορά προϊόντων. Θα έχουν την ψευδαίσθηση ότι θα είναι ελεύθεροι, άρα δε θα έχουν λόγο να αντιδράσουν, να εξεγερθούν, να ορίσουν ο μέλλον τους. Εκεί αποσκοπεί κατά βάθος η πλύση εγκεφάλου: στη δημιουργία λοβοτομημένων ανθρωποειδών, πειθήνιων στα κελεύσματα της Εξουσίας, που θα επιζητούν αυτοβούλως τη σκλαβιά τους. Ολοένα και πιο λίγοι θα μπορούν να καταναλώνουν αυτά που με ολοένα και περισσότερο κόπο θα παράγουν οι πολλοί, οι σύγχρονοι σκλάβοι. Η πολιτική παρουσιάζεται σαν μια υπόθεση των λίγων και «ειδικών», ενώ σε μια υγιή κοινωνία είναι υπόθεση όλων. Η «ασφάλεια» παρουσιάζεται ως το άλλοθι για την παρακολούθηση και τον έλεγχο της κάθε κίνησης μας. Το Σύστημα παρουσιάζεται πανίσχυρο και δημοκρατικό, ενώ στην πραγματικότητα είναι σάπιο και ολοκληρωτικό.

Που είναι το κράτος προνοίας; Αυτό που σήμερα κόβει από τη σύνταξη των ανήμπορων γέρων, κι απ' τα επιδόματα αναπήρων και των ανέργων, για να μη πειράξει τους φοροφυγάδες; Που είναι το κράτος δικαίου; Αυτό που τώρα με τη κρίση, το πρώτο που έκαμε ώστε να περιορίσει τις δαπάνες, είναι οι περικοπές που αφορούσαν στους μισθούς και στις συντάξεις, κι όχι στα εξοπλιστικά προγράμματα, ή στη παροχή εγγυήσεων για τη χρηματοδότηση των τραπεζών; Για ποιά δημοκρατία μιλάμε όταν οι «δημοκρατικά» εκλεγμένοι πολιτικοί αντιπρόσωποί μας, μετέτρεψαν τη δημοκρατία σε άντρο πελατειακών σχέσεων και πεδίο εξυπηρέτησης συμφερόντων μικρών και μεγάλων, που κολυμπάνε στο χρήμα, στα σκάνδαλα, στη ρεμούλα και στη διαφθορά, όντας πρωταγωνιστές σε σήριαλ τύπου, SIEMENS, Βατοπέδι, ομόλογα ΙΚΑ, και στην ουσία είναι καρεκλοκένταυροι, αλαζόνες-εξουσιαστές.

Που είναι η κοινωνική δικαιοσύνη όταν όλα συντείνουν οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιότεροι; Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του ΟΗΕ «Παγκόσμια Κοινωνική Κατάσταση 2011», οι άνεργοι εκτοξέυτηκαν στα 205 εκατομμύρια παγκοσμίως το 2009 από 178 εκατομμύρια το 2007 με την ανοδική τάση να συνεχίζεται αμείωτη το 2010 και 2011. Η «δομική» ή μακροχρόνια ανεργία αυξήθηκε σημαντικά στις περισσότερες αναπτυσσόμενες χώρες από το 2007.

Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, η κρίση πρόσθεσε από 47 έως 84 εκατομμύρια ανθρώπους στην ακραία φτώχεια. Μόνο το 2008 η διατροφική κρίση δημιούργησε περίπου 130-155 εκατομμύρια φτωχούς. Οι άνθρωποι που ζουν στην πείνα ξεπέρασαν το 1 δισεκατομμύριο το 2009 και αυτός είναι ο υψηλότερος αριθμός,

που έχει καταγραφεί ποτέ.

Στην ίδια έκθεση τονίζεται ότι από τις κύριες αιτίες της κρίσης είναι οι εισοδηματικές ανισότητες φέρνοντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τις ΗΠΑ: Στα μέσα της δεκαετίας του '70 στο πλουσιότερο 1% του πληθυσμού της χώρας αναλογούσε το 8% του ΑΕΠ, ενώ το 2000 το μερίδιο της ίδιας πληθυσμιακής ομάδας στο ΑΕΠ διπλασιάστηκε. Αντίθετα το εισόδημα του κατώτερου 90% μειώθηκε από 65,4% το 1980 στο 51,8% το 2008.

Η ιστορία της εξαπάτησης θα πρέπει να λάβει ένα τέλος. Η κοινωνία δεν αντέχει άλλο πια τη κοροϊδία. Αυτή τη συμπαγία συμφερόντων των κρατούντων, φτιασιδωμένο με προβιά "δημοκρατίας", σε βάρος της κοινωνίας. Διεφθαρμένοι, αλαζόνες και ψεύτες πολιτικοί ταγιοί, χρηματιστές στοιχηματιστές και golden boys, επενδυτικοί οίκοι και οίκοι αξιολόγησης τραπεζίτες, δικαστικοί στρατιωτικοί και παραστρατιωτικοί, φύλακες, αστυνομικοί, παρακρατικοί και χαφιέδες, όλοι ταγμένοι στην υπηρεσία του κερδοσκοπικού κεφαλαίου. Είναι παράσιτα που ζουν σε βάρος της κοινωνίας. Ας αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Και η κοινωνία πρώτη και καλύτερη θα πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της διοίκησης της. - Επειδή αρνούμαστε να ζήσουμε σε ένα επερχόμενο ζοφερό μέλλον εκμοντερνισμένου νεοφεουδαλισμού, όπου οι άνθρωποι-υποτελείς θα έχουν απαξιωθεί ολοκληρωτικά, θα εργάζονται στα εργοστάσια και στα γραφεία, σα μηχανές παραγωγής υπεραξίας, για τις δέκα μεγάλες εταιρείες που θα διαφεντεύουν το κόσμο, θα επιβιώνουν για να δουλεύουν και θα πληρώνουν και "τον αέρα που αναπνέουν", μια ζωή υποβαθμισμέ-

νη, σε σίτιση, σε υγεία, σε μόρφωση, σε πρόνοια.

- Επειδή το «μνημόνιο» δεν είναι παρά η συνέπεια της επίθεσης των κερδοσκόπων στην Ελλάδα, ως μέρος ενός συνολικότερου παγκόσμιου σχεδίου επίθεσης, για τη μετάλλαξη της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας, προς το στυγνότερο, ειδικότερο, και μαζικότερο σχέδιο παγκοσμιοποιημένης εκμετάλλευσης των ανθρώπων.

Ως εδώ! Παίρνουμε την ζωή μας στα χέρια μας, δεν έχουμε κάτι άλλο να κάνουμε παρά να αντιτάξουμε την δική μας απάντηση. Για εμάς η μοναδική απάντηση στην επερχόμενη λαίλαπα, είναι η χειραφέτηση της κοινωνίας, η απαγκίστρωσή της από τα ψευδοδημοκρατικά μοντέλα οργάνωσης και τους κομματικούς μηχανισμούς, η άμεση δημοκρατία, η αδιαμεσολάβητη αυτοοργάνωσή της από τα κάτω προς τα πάνω, η απάρνηση των σχέσεων εκμετάλλευσης, με την εφαρμογή της αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, επί τη βάση των ελεύθερων συμφωνιών των αυτόνομων ανθρώπων, συλλογικοτήτων, ομόσπονδων κοινοτήτων, συννομόσπονδων συνόλων, ενώσεων παραγωγών, διανομέων, καταναλωτών, χωρίς μεσάζοντες.

Η Λαϊκή Συνέλευση

Η Λαϊκή Συνέλευση έρχεται να εκφράσει οργανωτικά την ανάγκη αυτή, σε αντιδιαστολή με τις κυρίαρχες μορφές λήψης αποφάσεων και οργάνωσης της κοινωνίας. Αποτελεί το αποτέλεσμα της χειραφέτησης της κοινωνίας και προσπαθεί να θεμελιώσει μορφές αυτοοργάνωσης και αυτοδιαχείρισης της κοινωνίας. Για να φτάσει σε αυτό το στόχο κρίνοντας από όσα αναφέραμε παραπάνω είναι απαραίτητη η κατάργηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και της κάθε μορφής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ειδήλως δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική αλλαγή στις πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις, καθώς βασίζονται στην ανάθεση και στην διαμεσολάβηση. Όπως επίσης η κατάργηση κάθε εξουσίας -πηγή εκμετάλλευσης, καταπίεσης, χειραγώγησης και δυστυχίας. Τέλος, εμείς οι ίδιοι, θα πρέπει να περάσουμε από την απάθεια στην ενεργό συμμετοχή, από την εγωπάθεια στο συλλογικό (μέσα στο οποίο ανθεί και το ατομικό και συνυπάρχει αρμονικά μαζί του), από τη νοοτροπία της ανάθεσης των τυχών μας σε άλλους, σε αυτήν της δράσης μας συλλογικά και χωρίς ιεραρχικά μοντέλα (αυτοοργάνωση).

Οι Λαϊκές Συνελεύσεις μπορούν να αποτελέσουν τα κύτταρα της οργάνωσης του αγώνα των ανθρώπων που δε θέλουν να ζήσουν αντίο και οι επόμενες γενιές σαν σκλάβοι, ενάντια στο πρόγραμμα των αγορών να στραγγίζουν τις κοινωνίες και να δημιουργήσουν παγκοσμιοποιημένες μάζες δουλοπαροίκων, που θα επιβιώνουν για να εργάζονται και να παράγουν κέρδος για τους ελάχιστους κι εκλεκτούς του πλανήτη. Δεν πρόκειται να αποδεχθούμε αυτή την οδυνηρή προοπτική, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια μελλοντική κοινωνία που θα βασίζεται στην αλληλεγγύη, στη αλληλοβοήθεια και τη αλληλοπροσφορά, και όχι στην απληστία του κέρδους, και του χρήματος. Ως εκ τούτου η σύσταση δικτύων προσφοράς -ζήτησης και διανομής, μέσα από ελεύθερες συμφωνίες ατόμων, ομοσπονδιοποιημένων κοινοτήτων, ενώσεων παραγωγών και καταναλωτών, χωρίς εμπορευματικό και κερδοσκοπικό χαρακτήρα, είναι η μοναδική προοπτική για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τη μέγγενη των αγορών και των εκκολαπτόμενων παγκόσμιων νεοφεουδαρχών. Θα πρέπει όλοι οι άνθρωποι, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, να καταλάβουμε ότι θα πρέπει να πραγματοποιήσουμε σήμερα αυτό που φαντάζει αδύνατο, προκειμένου να μη ζήσουν αύριο τα παιδιά μας το αδιανόητο που επέρχεται.

μέρος β' αρχές της Λαϊκής Συνέλευσης

Η Συνέλευση αποτελεί το κυρίαρχο όργανο λήψης απόφασης της κοινωνίας. Οποιαδήποτε άλλη πηγή λήψης απόφασης, θεωρείται αυθαίρετη, υποβολιμαία καταχρηστική, και παρασιτική. Συνεπώς η κοινωνία δια μέσου της Συνέλευσης κηρύσσεται αυτόνομη, και αυτοδιευθύνεται.

- Προτεραιότητα της Συνέλευσης είναι η προστασία του συλλογικού συμφέροντος και του δημόσιου χώρου, που αποτελούν προϋποθέσεις για την ατομική ολοκλήρωση και ευτυχία. - Η κεντρική πολιτική εξουσία αντικαθίσταται από την αποκέντρωση κι ομοσπονδιοποίηση των κοινοτήτων και των συνελεύσεών τους.

- Το σύστημα της πολιτικής και κομματικής διαμεσολάβησης, αντικαθίσταται από την άμεση δημοκρατία των Λαϊκών Συνελεύσεων, και των συνελεύσεων των εργαζομένων, με άμεσα ανακλητή και κυκλική εκπροσώπηση.

- Οι ιεραρχικά επιβαλλόμενες πυραμιδοειδείς δομές αντικαθίστανται, από την οριζόντια διασύνδεση των αυτόνομων κοινοτήτων κι ενώσεων εργαζομένων και καταναλωτών.

- Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ τους. Ως εκ τούτου όλοι έχουν ισότιμο δικαίωμα συμμετοχής στην Συνέλευση,

έκφρασης γνώμης και στην λήψη και στην υλοποίηση των αποφάσεων, που τους αφορούν. Η ισότητα απέναντι στο νόμο αντικαθίσταται από την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, ο δε νόμος αντικαθίσταται από τις ελεύθερες αμοιβαίες συμφωνίες.

- Όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στην ελευθερία της κίνησης και της έκφρασης και γενικότερα στην ανθρώπινη ευτυχία. Η Συνέλευση μεριμνά και αποφασίζει προς αυτή τη κατεύθυνση.

- Στο πλαίσιο της ελευθερίας της κίνησης και της έκφρασης, κάθε άνθρωπος έχει

δικαίωμα αυτοκαθορισμού της σεξουαλικής και θρησκευτικής συμπεριφοράς του. Οποιαδήποτε μορφής αποκλεισμού με βάση την σεξουαλική, θρησκευτική ή άλλη ταυτότητα είναι αδιανόητη.

- Η φύση προσφέρει τα αγαθά της ισότιμα προς όλα τα όντα, που κατοικούν τον πλανήτη. Τα αγαθά της φύσης ανήκουν σε όλους τους ανθρώπους και απαγορεύονται οι αποκλεισμοί κάθε είδους, ιδιοκτησιακοί ή μη από αυτά. Κανείς δεν μπορεί να εκμεταλλεύεται τους πόρους της φύσης και τους ανθρώπους για ίδιον όφελος. Καθήκον του κάθε ανθρώπου είναι να προστατεύει την φύση, στην οποία οφείλει την ύπαρξη του. Η κυριαρχία απέναντι στη φύση αντικαθίσταται από

τη συνεργατική σχέση μαζί της.

- Η πνευματική, τεχνική, και γνωστική ιδιοκτησία, αντικαθίστανται από την ελεύθερη και χωρίς όρους διάθεση της γνώσης, στο βαθμό που κάθε ατομική γνώση, πέρα από τη προσωπική παρατήρηση κι εμπειρία, δεν είναι, παρά το "κοινωνικό αντίκρισμα" μέσα νου. Η γνώση, είναι ελεύθερα προσβάσιμη κι ελεύθερα μεταδιδόμενη, συνεπώς η παιδεία είναι δημόσιο αγαθό ελευθερίας και για αυτό μη εμπορεύσιμο. Η παιδεία έχει επίκεντρο τον άνθρωπο κι όχι το κέρδος. Η ελεύθερη παιδεία προϋποθέτει τη κατάργηση της διαδικασίας αποστήθισης, σώρευσης γνώσεων και εξειδίκευσης και την αντικατάστασή της με την μόρφωση και την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης.

- Ο πολιτισμός, επίσης, είναι δημόσιο αγαθό και δεν είναι εμπόρευμα. Μέσα από την συμμετοχή στον πολιτισμό ο άνθρωπος μορφώνεται και εκφράζει την προσωπικότητά του. Η Λαϊκή Συνέλευση οφείλει να ενθαρρύνει την δημιουργία πολιτιστικών εκδηλώσεων και την συμμετοχή των πολιτών σε εκείνες.

- Η υγεία είναι δημόσιο αγαθό, και παρέχεται ισότιμα σε όλους. Η ιατρική επιστήμη τίθεται αφιλοκερδώς στην υπηρεσία της κοινωνίας και της ανθρώπινης υγείας.

- Η μέριμνα και η πρόνοια, για τους -είτε για λόγους ηλικίας, είτε για λόγους υγείας- αδύναμους, είναι συλλογική υποχρέωση της συνέλευσης. Η φιλανθρωπία καταργείται.

- Η γη και τα μέσα παραγωγής ανήκουν στη κοινότητα. Οποιοδήποτε αγαθό παράγεται ή προέρχεται από ατομική μορφή παραγωγής, και οποιοδήποτε αγαθό αφορά ή υπάγεται σε προσωπική χρήση, ανήκει στο χρήστη του κι οφείλει σεβασμού από οποιοδήποτε τρίτον. - Οι πολίτες που είναι και ταυτόχρονα εργαζόμενοι θα παράγουν και διαθέτουν τα προϊόντα με βάση την αρχή: "από το καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του, στο καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του".

Η υποχρεωτική εργασία, στην οποία οι εργαζόμενοι εκτός ότι δεν καρπώνονται οι ίδιοι το σύνολο του αποτελέσματος της εργασίας τους, είναι και οικονομικά υποδουλωμένοι στον ιδιοκτήτη των μέσων παραγωγής, αντικαθίσταται από την "ανάλογα με τις ανάγκες" εργασία. Η συνέλευση συστήνει την όσο το δυνατόν μείωση του καταμερισμού εργασίας, στο βαθμό που είναι εφικτό.

- Όλοι οι συμμετέχοντες στη συνέλευση, αναγνωρίζουν, αποδέχονται και προσπαθούν να εφαρμόσουν στην πράξη, μέσα και έξω από τη συνέλευση, τις αρχές της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, της αμοιβαιότητας, της αξιοπρέπειας, της αυτοπεθαρχίας και της υπευθυνότητας. Η άμεση κι ενεργή συμμετοχή, διέπεται από το κανόνα της υπευθυνότητας και της συνέπειας: "όχι δικαιώματα χωρίς υποχρεώσεις, όχι υποχρεώσεις χωρίς δικαιώματα".

Σκοποί της Λαϊκής Συνέλευσης

- Η εξασφάλιση του μέγιστου δυνατού βαθμού ευδαιμονίας της κοινωνίας.

- Η εξασφάλιση της ικανοποίησης των διατροφικών αναγκών, σε ποσότητα και ποιότητα, των κατοίκων της περιοχής

- Η εξασφάλιση της υγείας των πολιτών.

- Η ανατροφή, μόρφωση, διαπαιδαγώγηση τους.

- Η Συνέλευση οφείλει να επεξεργασθεί σχέδιο μόνιμου χαρακτήρα προκειμένου, να εξασφαλισθεί η διαρκής, φροντίδα κι εξασφάλιση των μέσων επιβίωσης ανάπτυξης κι ευημερίας, για όσους αδυνατούν να εξασφαλίσουν μέσω της εργασίας τους, τα μέσα αυτά, είτε για λόγους ηλικίας (βρέφη, παιδιά, ηλικιωμένοι), είτε για λόγους υγείας, είτε και για τα δύο.

- Η απονομή δικαιοσύνης και η εξασφάλιση της ασφάλειας. Η κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής και η κατάργηση παντός είδους αποκλεισμού αποτελούν τις βασικές προϋποθέσεις εξάλειψης της εγκληματικότητας του ανθρώπου. Παρόλα αυτά τίθεται στην διακριτική ευχέρεια της Συνέλευσης να αποφασίσει την δημιουργία σωμάτων πολιτοφυλακής, ή λαϊκών δικαστηρίων, σε περιπτώσεις κατά κύριο λόγο, άμυνας από

εξωτερικούς εχθρούς, που επιβουλεύονται το συλλογικό συμφέρον, ή επιδίκασης διαφορών μεταξύ των πολιτών. Τα σώματα πολιτοφυλακής ή τα λαϊκά δικαστήρια, αποτελούν ομάδες εργασίας και η λειτουργία τους εμπίπτει στους κανόνες λειτουργίας τους.

Γενικότερα, προκειμένου να ευδοθηθούν οι σκοποί της συνέλευσης το συντομότερο δυνατόν, εκείνη θα πρέπει να συλλέξει άμεσα όλα εκείνα τα στοιχεία απογραφής που απαιτούνται, ώστε να καταγραφούν οι τοπικές ανάγκες σε

σίτιση, ύδρευση, στέγαση, ηλεκτρισμός, τηλεπικοινωνία, παιδεία υγεία και πρόνοια, προκειμένου να προσδιοριστεί η στόχευση, να ελέγχουν οι προσφορές, και σε συντονισμό με άλλα αυτοργανωμένα σύνολα, να είναι σε θέση να καλύψει τις ανάγκες αυτές σύντομα.

Στόχοι της Λαϊκής Συνέλευσης

1. Αύξηση της ενσυνείδητης συμμετοχής

Δεδομένου ότι στη παρούσα ιστορική συγκυρία η συνέλευση έχει περιορισμένη αποφασιστική ισχύ, σκοπός της είναι, η μεγιστοποίηση της ισχύος της ούτως ώστε, να καταστεί το μοναδικό όργανο λήψης αποφάσεων της κοινωνίας. Ως εκ τούτου σκοπός της συνέλευσης είναι να εργασθεί προς τη κατεύθυνση της αύξησης της αριθμητικής ισχύος, προκειμένου να γίνει όχι μόνο αποδεκτή, αλλά κτήμα κι όργανο, από το σύνολο του πληθυσμού που κατοικεί τη περιοχή.

Η συμμετοχή στη συνέλευση αποτελεί βασική προϋπόθεση νομιμοποίησής της, και η αύξηση του αριθμού των συμμετεχόντων, όπως και η αύξηση του αριθμού των συνελεύσεων ανά περιοχή, αποτελούν τον κύριο στόχο της συνέλευσης.

2. Ενίσχυση συνεργασίας και συντονισμού με άλλες συνελεύσεις με στόχο την ομοσπονδιοποίηση

Η επικοινωνία, η αλληλοβοήθεια, και η αλληλεγγύη, με άλλες Συνελεύσεις, είναι απαραίτητη προϋπόθεση είτε για τη προώθηση του αγώνα της κοινωνικής απελευθέρωσης, είτε και γενικότερα για την κάλυψη του συνόλου των κοινωνικών αναγκών. Η συγκεντρωτική διοικητική λειτουργία του κράτους, έχει δημιουργήσει, ένα υδροκέφαλο διοικητικό μοντέλο, που έχει σωρευσει στα αστικά κέντρα τα δύο τρίτα του πληθυσμού της χώρας, ειδικά στην Ελλάδα. Αυτό δημιουργεί στις Συνελεύσεις, την ανάγκη του συντονισμού του αγώνα και της ένωσης των δυνάμεών τους, ενώ στις κοινότητες την ανάγκη, της επικοινωνίας, για τη κάλυψη αναγκών σε προϊόντα που της λείπουν.

Στη παρούσα ιστορικά συγκυρία και με τις κεντροποιημένες οικονομικές και

διοικητικές δομές, η επικοινωνία και συντονισμός των Συνελεύσεων σε διεθνές μάλιστα επίπεδο, κρίνεται εκ των ουκ άνευ. Η δημιουργία δικτύου επικοινωνίας και συντονισμού τουλάχιστον δύο Συνελεύσεων, προκειμένου να επιτευχθεί ένας κοινός σκοπός, είναι η μοναδική απάντηση, στις υδροκέφαλες δυσλειτουργικές μεγαλουπόλεις, προκειμένου κάθε συνέλευση να συμβάλει στην αποκέντρωσή τους. Η εκλογή εκπροσώπων των Συνελεύσεων, όπως ορίζεται από τη διαδικασία, και η επάνδρωση συντονιστικών επιτροπών, είναι η μέθοδος που διευκολύνει την ευόδωση του ανατεθειμένου έργου, την ευελιξία και ταχύτητα στην εφαρμογή, και την παράκαμψη της γραφειοκρατίας.

Η συνάντηση και μόνιμη επικοινωνία των άμεσα ανακλητών εκπροσώπων - εντεταλμένων, των τοπικών συνελεύσεων ανά περιοχή, ή γεωγραφική ενότητα, ή χωρικά σύνολα, για την επεξεργασία κάποιου μόνιμου ή προσωρινού ζητήματος, δημιουργούν το πλέγμα εκείνο που θα πρέπει οι Συνελεύσεις μας να στοχεύουν: δηλαδή την ομοσπονδιοποίηση.

3. Ενίσχυση σωματείων εργαζόμενων και ενώσεων παραγωγών

Σε ένα περιβάλλον ιδιωτικοποίησης των δημοσίων επιχειρήσεων, πτώχευσης

ιδιωτικών επιχειρήσεων, ή "μετακίνησής" τους σε χώρες με φθηνότερα εργατικά χέρια κατά το συμφέρον των ιδιοκτητών τους, εκποίησης των επιχειρήσεων από τράπεζες, εκποίησης δημόσιας ακίνητης περιουσίας, απομείωσης της αξίας των αγροτικών προϊόντων και εγκατάλειψης αγροτικών εκτάσεων στην ύπαιθρο, οι εργαζόμενοι σε αυτές τις επιχειρήσεις, θα πρέπει με αντιεραρχικές, αδιαμεσολάβητες κι αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, να καταλάβουν τους χώρους εργασίας και τα μέσα παραγωγής, και να τα λειτουργήσουν, προσφέροντας αφιλοκερδώς το προϊόν τους σε συνεννόηση με τις Λαϊκές Συνελεύσεις, τις ενώσεις καταναλωτών, και τις ενώσεις παραγωγών. Ειδικότερα δε, καλεί άμεσα στη κατάληψη πτωχευμένων επιχειρήσεων και στην επαναλειτουργία τους, θεωρώντας αδιανόητο κι ανήθικο να κλείνει μια επιχείρηση, και να πετάγονται οικογένειες στο δρόμο, για να τηρηθεί η "ιδιοκτησιακή" νομιμότητα, δηλαδή να διατηρηθεί η σχέση κατεχόντων/εκμεταλλουμένων, και κυρίως να αποζημιωθούν οι πιστωτές με το παραπάνω, δηλαδή οι τράπεζες. Ιδιαίτερα, δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφελείας ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, ΕΡΤ, κ.τ.λ., και προ του φάσματος της ιδιωτικοποίησής τους, καλούμε τους εργαζόμενους να καταλάβουν και να επαναλειτουργήσουν τις επιχειρήσεις αυτές σε συντονισμό με τις λαϊκές

συνελεύσεις, προς όφελος της κοινωνίας και όχι του Κεφαλαίου, κρατικού ή ιδιωτικού. Οι επιχειρήσεις αυτές είναι κοινής ωφελείας, επομένως αυτό που παράγουν θα είναι δημόσιο αγαθό, όχι προϊόν κερδοσκοπίας, όπως σήμερα. Πρόκειται δηλαδή για κοινωνικοποίηση, όχι για κρατικοποίηση τους. Προειδοποιούμε δε, τους επερχόμενους και υποψήφιους "επενδυτές", που εσπευσμένως να αγοράσουν έναντι «πινακίου φακής» τις δημόσιες αυτές επιχειρήσεις, που με χρήματα των φορολογουμένων ή την εργασία πατεράδων και παππούδων μας στήθηκαν και λειτούργησαν κερδοφόρα όλα αυτά τα χρόνια, ότι διακινδυνεύουν να χάσουν τα χρήματά τους, διότι δεν θα αποζημιωθούν στη περίπτωση κοινωνικοποίησής τους. Η συνέλευση παροτρύνει, υποστηρίζει, κι ενισχύει οποιαδήποτε δράση στοχεύει στη κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής [με προτεραιότητα στις μεγάλες επιχειρήσεις], ανεξαρτήτως ιδιοκτησιακού καθεστώτος, είτε αυτά ανήκουν σε ιδιώτες και σε εταιρείες πολυεθνικές και μη, είτε στο Κράτος.

Προϋποθέσεις για την λειτουργία των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής είναι:

- Η αφιλοκερδής διάθεση και διανομή των αγαθών.

- Η αντιεραρχική - αμεσοδημοκρατική δομή λήψης αποφάσεων της κοινωνικοποιημένης μονάδας. Οι αποφάσεις θα λαμβάνονται δηλαδή με τη διαδικασία των Συνελεύσεων (βλ. πιο πάνω).

- Η εκτέλεση των παραγγελιών των ενώσεων καταναλωτών και γενικότερα η όσο το δυνατόν πληρέστερη κάλυψη της ζήτησης.

Στόχος είναι η δημιουργία δικτύου αλληλεγγύης κι αλληλοπροσφοράς ούτως ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες ζήτησης με αντιεμπορευματικό τρόπο, προκειμένου να εξοστρακισθεί η κερδοσκοπία. Στη πορεία, οι ενώσεις παραγωγών, εργαζόμενων, και καταναλωτών, θα εκτελούν ουσιαστικά μια μηχανιστική διαδικασία ζήτησης και κάλυψης αναγκών.

Θεωρούμε ότι η διαδικασία της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, είναι η κρίσιμη, στο βαθμό που η κοινωνική αυτοοργάνωση, δε μπορεί να συνυπάρχει με το εμπορευματικό σύστημα διάρθρωσης της οικονομίας. Αργά ή γρήγορα κάποιο από τα δύο θα εξουδετερωθεί. Ως εκ τούτου, οι Λαϊκές Συνελεύσεις θα πρέπει να εργάζονται, προκειμένου να μην παραμείνουν μόνο σώματα διαμαρτυρίας ή εκφοράς αντικυβερνητικών ή αντισυστημικών ιδεών, αλλά να συμπεριλάβουν στις θεωρητικές τους αναζητήσεις αλλά κυρίως στην πρακτική τους, δραστηριότητες της οικονομικής σφαίρας, έτσι ώστε να δημιουργηθούν, στο σήμερα και στο αύριο, σε αυτήν την κοινωνία αλλά και στην αυριανή, όλες εκείνες οι υποδομές που θα προετοιμάσουν την οριστική ρήξη με το παρελθόν.

4. Δίκτυα αλληλεγγύης. Δημιουργία, υλοποίηση, ανάπτυξη.

Η συνέλευση παροτρύνει και βοηθάει τη δημιουργία ελευθέρων κι ακηδεμόνευτων συλλογικοτήτων δράσης, όπως συμβούλια γειτονιάς, συνεργατικές δράσεις, αυτόνομα συνδικάτα και σωματεία, πολιτιστικά στέκια, εργασιακά συμβούλια, συλλόγους νέων και φοιτητών, οικολογικές ομάδες κι οργανώσεις, κτλ. αποδομούν τις ελεγχόμενες δομές οργάνωσης, και προωθούν στο κομμάτι που τους αναλογεί και στο χώρο που δραστηριοποιούνται, την υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης. Παράλληλα συνεργάζεται μαζί τους, αφού δεν αποτελεί κάτι που βρίσκεται έξω ή πάνω από αυτές: τα μέλη της, ως κοινωνικά και συλλογικά όντα, είναι μέλη κάποιων από τις παραπάνω συλλογικότητες.

Οι παραπάνω οργανώσεις και συλλογικότητες, βρίσκονται σε οριζόντια διασύνδεση συνεργασία και συντονισμό με τη συνέλευση, τόσο για τα ιδιαίτερα τοπικά όσο και για γενικότερα υπερτοπικά διακυβεύματα για τα οποία αγωνίζονται.

Προσπάθειες όπως: Αυτοδιαχειριζόμενα στέκια. Αυτοδιαχειριζόμενα εργοστάσια: σε πρώτη φάση μονάδες παραγωγής που έχουν κλείσει ή/και πτωχεύσει και που έχουν καταληφθεί και κοινωνικοποιηθεί.

Για την αντιγραφή επιμέλεια του κειμένου: **Αντιπληροφοριακή Διεθνής**

Τα «άλλα πλήθη»

Το καθεστώς είναι ένας γίγαντας που πλέον έχει πήλινα πόδια. Γι' αυτό και πρέπει να τα βάλει στον γύψο αλλιώς θα γίνουν θρύψαλα. Το έστω και επιβεβλημένο ρίσκο που πήραν τα αφεντικά από την στιγμή που επεδίωξαν την διάλυση της κοινωνικής συνοχής και την εκ νέου οικοδόμηση της με άλλους όρους, δημιουργεί δυναμικές καταστάσεις. Το κέντρο του πολιτικού φάσματος, ο εκφραστής της πάσης φύσεως νοικοκυροσύνης σιγά-σιγά αποσύρεται και μαζί του εξαφανίζονται και οι ψευδαισθήσεις επιστροφής στην ομαλότητα του κράτους πρόνοιας. Από την μία αναδύεται η οργή και από την άλλη το δράμα των πολιτών που ψάχνουν κάπου να αναθέσουν τις ζωές τους και δεν βρίσκουν κανέναν. Η εκκωφαντική κατάρρευση του κοινωνικού ιστού αναδύει όλες της αντιφάσεις μιας κοινωνίας που κατέστειλε της επιθυμίες της με τηλεοπτικά ναρκωτικά και καταναλωτικά υπνωτικά. Για ένα μεγάλο κομμάτι της, αυτή η ύπνωση έγινε η ίδια επιθυμία. Με πιο απλά λόγια μαζί με την κρίση δεν εμφανίστηκε μόνο το αίτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης, ξαναεμφανίστηκε και το αίτημα της χαμένης κοινωνικής ηρεμίας.

Σε αυτή την κοινωνία ποτέ δεν ήμασταν μόνοι. Απλά η άλλη πλευρά δεν μιλάγε - προτιμούσε να μιλάει στην τηλεόραση. Μπορεί αυτοί που βγήκαν τον Δεκέμβρη να ήταν πολλοί αλλά και αυτοί που αναρωτιώντουσαν τι δουλειά είχε ο Γρηγορόπουλος στα Εξάρχεια πάρα πολλοί ήταν, ενώ ακόμα πιο πολλοί ήταν αυτοί που χάρηκαν που ο κόσμος κάποια στιγμή γύρισε σπίτι του, όταν πλέον η κατάσταση είχε χρονικά παρατραβήξει. Τα «άλλα πλήθη» στην Ελλάδα πάντα υπήρχαν αλλά έκαναν την εμφάνισή τους σπάνια. Είτε με την μορφή των μακεδονομάχων το '90, είτε στις συγκεντρώσεις του Χριστόδουλου, είτε ποδοσφαιρόκαθλοι στο ευρο, είτε στις απολιτικές συμμορίες που δέρνουν μετανάστες στις γειτονιές, είτε τέλος στις συγκεντρώσεις της οποιασδήποτε δεξιάς ή ακροδεξιάς. Το ζήτημα πλέον είναι ότι όλοι αυτοί πρέπει πλέον να κινητοποιηθούν, ο καναπές χάλασε και τρίζει, η τηλεόραση παίζει μόνο ταινίες οικονομικού τρόμου και το σπίτι θα το πάρει η τράπεζα άσχετα εάν έτσι κι' αλλιώς σε λίγο δεν θα είχε θέρμανση και ρεύμα. Μαζί με τα πλήθη που εν δυνάμει μπορούν να επαναστατήσουν, εμφανίζονται και τα πλήθη που θα μπορούσαν να αποτελέσουν τον στρατό της αντεπανάστασης. Όσο είναι ο καιρός μας άλλο τόσο είναι και ο δίκος τους. Ακόμα και εάν σε επίπεδο πολιτικού κινήματος είναι σε εμβρυακό στάδιο, πλεονεκτούν σε ένα βασικό ζήτημα : αποτελούν σάρκα εκ της σαρκός του καθεστώτος και προφανώς θα τυχουν και της αμέριστης φροντίδας του. Ταυτόχρονα ο κόσμος που δεν έχει πάρει ακόμα θέση αριθμητικά είναι τόσο μεγάλος που αναμφίβολα θα καθορίσει και την τελική έκβαση των πραγμάτων.

Χρυσουγίτες, στρατός και μπάτσος

Η αστική - κοινοβουλευτική δημοκρατία ούτε είναι, ούτε ήταν για το καθεστώς κάτι παραπάνω από ένα εργαλείο. Όποτε δεν την έχει ανάγκη ή όποτε δεν εξυπηρετεί τους σκοπούς του δεν δίστασε να την πετάξει στα σκουπίδια. Αυτή την εποχή φαίνεται ότι αυτός ο θεσμός περνάει μεγάλη κρίση και στο περιθώριο αυτής της κρίσης αναδύονται φασιστικές αντι-δημοκρατικές αντιλήψεις και «ιδεολογίες». Μαζί τους αναδύονται και μια μπασταρδεμένη λογική διαμαρτυρίας και φιλοχουντισμού, πατριωτικής αγανάκτησης και αντιμπατσικών συνθημάτων, μια ιδιαίτερη μορφή εθνικής ενότητας στην βάση της φανταστικής ανιδιοτελούς πολιτικής καθαρότητας. Επίσης μαζί τους εμφανίζεται και για πρώτη φορά μετά την αντιπολίτευση κινητικότητα στον στρατό στην λογική της λαϊκής ακροδεξιάς που κινητοποιείται ενάντια στους προδότες, όπως αυτή εκφράστηκε στο σπάσιμο του Υπ. Άμυνας. Η ακροδεξιά πατριωτική συνιστώσα της ελληνικής κοινωνίας αρχίζει σιγά-σιγά να δίνει το παρών. Με το ένα πόδι πατάει στις συγκεντρώσεις και τις απεργίες ουρλιάζοντας ενάντια στους προδότες και με το άλλο συζητάει παρασκηνιακά με τους μπάτσους και ρωτάει για το επόμενο κυνήγι μεταναστών. Η ανάγκη έκφρασης αυτού του χώρου πολιτικά, εάν όχι τώρα, κάποια στιγμή αναπόφευκτα θα εκδυλωθεί. Η δημοσκοπική άνοδος της ακροδεξιάς και μάλιστα όχι της εκλαικευμένης του Καρατζαφέρη αλλά της ναζιστικής του Μιχαλολιάκου αποτελεί ένα σημείο των καιρών που κάποια στιγμή θα εμφανίζονταν. Εάν δεν εμφανίζονταν το καθεστώς θα έπρεπε να το εφεύρει.

Οι χρυσουγίτες, οι στοχικοί και τα λοιπά ακροδεξιά μορφώματα αποτελούν την εμπροσθοφυλακή του πατριωτικού ακροδεξιού χώρου. Η μηδαμινή τους, μέχρι την κρίση, παρουσία στο πολιτικό προσκήνιο αποτελούσε συνάρτηση πολλών συνιστωσών. Από την μία η μαχητική αντιφασιστική δράση και το αδιανόητο της ναζιστικής πρότασης κοινωνικής οργάνωσης σε καιρούς ευημερίας και από την άλλη η δραστηριοποίηση τους στο επίπεδο του παρακρατικού μηχανισμού οδήγησε αυτόν τον χώρο στην μέχρι τώρα αφάνεια και περιθωριοποίηση. Παρ' όλα αυτά δεν έπαψαν ποτέ να υπάρχουν, το καθεστώς τους έτρεφε μέσα του, τους άφηνε να στρατολογούν μπάτσους και караβανάδες και ταυτόχρονα τους στρατολόγούσε το ίδιο στις υπηρεσίες του μυστικές ή μη. Τώρα είναι η πιο ακραία εφεδρεία του στην υπό προϋποθέσεις επερχόμενη αλλαγή φρουράς.

Ράιχοιαιγκ 2012 γιατί χαιρέται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρα;

Στρατόπεδα συγκέντρωσης αντιφρονούντων

Σε αυτό αυτό το πρωτοφανές και ομιχλώδες κοινωνικά τοπίο πραγματοποιούνται και οι πιο περίεργες μεταπολιτευτικά εκλογές. Εάν και το ίδιο το αποτέλεσμα των εκλογών σίγουρα σηματοδοτεί μια εντελώς καινούργια κατάσταση, με τις προβλέψεις να μιλάνε για την είσοδο στην βουλή δύο φασιστικών κομμάτων (ΛΑΟΣ, Καμμένος) και ενός ναζιστικού, μεγάλη άνοδο της αριστεράς και ταυτόχρονα κατάρρευση των κομμάτων εξουσίας, στο παρασκήνιο της προεκλογικής περιόδου συμβαίνουν πιο σημαντικά πράγματα. Πιο σημαντικό από της ίδιες της εκλογές, είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνονται. Η μέχρι στιγμής μονοθεματικότητα γύρω από το θέμα της εγκληματικότητας, όπως προβάλλεται από ΜΜΕ και την πολιτική εξουσία δείχνει έναν εντελώς καινούργιο τρόπο χειραγώγησης της κοινής γνώμης. Και αυτό στο βαθμό που σηματοδοτεί ουσιαστική αλλαγή στην ίδια την άσκηση εξουσίας είναι σίγουρα πιο σημαντικό από την διαχείριση της.

Η τεράστια σε διάσταση επιχείρηση αποπροσανατολισμού των οικονομικά λεηλατημένων μικροαστών, τηλεθεατών και ψηφοφόρων είναι πρωτοφανής σε κυνισμό και αγριότητα. Χωρίς ακόμα να έχει τελειώσει την επίθεση του εναντίον των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων, με μηδενική νομιμοποίηση στα μάτια αυτών που εξουσιάζει και ενώ η θέση του είναι τουλάχιστον επισφαλής, το καθεστώς προσπαθεί να αλλάξει τον ίδιο τον τον ρόλο και να επιβληθεί σαν ο μεγάλος προστάτης της κοινωνίας. Όλη η επιχείρηση μοιάζει σαν να προσπαθεί να σβήσει σε μια στιγμή από την μνήμη των προλετάριων και των μικροαστών όλη την ταξική σύγκρουση των τελευταίων τριών ετών και να επανεκκινήσει την κοινωνική μηχανή από την αρχή με άλλους όρους. Ο βασικός μισθός πήγε 400 ευρώ (μόλις πέντε δυο μήνες) και η κοινωνία εξαθλιώθηκε από κάποια περίεργη φυσική καταστροφή ή επιδημία, την οποία τώρα ο Χρυσοχοϊδης, οι Ναζί, ο Καρατζαφέρης ή ο Σαμαράς καλούνται να διαχειριστούν και για την οποία προτείνουν λύσεις. Στην κοινωνία - στρατόπεδο συγκέντρωσης ούτε οι Χρυσοχοϊδηδες, ούτε οι Σαμαράδες είναι υποχρεωμένοι να εξηγούν τι κάνουν και γιατί το κάνουν. Έχουν δικαίωμα επί της ζωής και του θανάτου όλων των φυλακισμένων εντός του στρατοπέδου, του οποίου και εγγυούνται την εύρυθμη λειτουργία σκοτώνοντας και εκτελώντας όσο συχνά χρειαστεί. Το ολοκαίνουργιο κόμμα της Τάξης σχεδιάζει να εφιαλτικό δυστοπικό μέλλον με ορδές μπάτσων στους δρόμους, μισθοφόρους και πολιτοφύλακες στις γειτονιές και εάν χρειαστεί στρατό γύρω από κυβερνητικά κτήρια. Ο σχεδιασμός είναι αυτός που αρμόζει στην στρατιωτική επιβολή επί ενός εχθρικού διακεκμένου πληθυσμού.

Το Κόμμα της Τάξης είτε στην μνημονιακή, είτε στην αντιμνημονιακή μορφή του, έχει ένα και μόνο αντικείμενο. Εμπορεύεται Τάξη και Ασφάλεια και ξερνάει τρομοκρατία επι του πληθυσμού. Η παρακρατική Ελληνική Πολιτοφυλακή του καθηγητή Λιόλιου που μόνο προσωρινά διαλύθηκε δεν είναι τίποτα λιγότερο από έναν μισθοφορικό στρατό εντός της πόλης - σύμφωνα με τον επίσημο κανονισμό λειτουργίας της - που θα πουλάει προστασία στους έντρομους πολίτες ενός κράτους που από την μία λεηλατεί οικονομικά τον πληθυσμό και από την άλλη πριμοδοτεί την αλληλοσφαγή του. Ομοίως οι Χρυσουγίτες δεν κρύβουν ότι σκοπεύουν και οι ίδιοι να μετατραπούν σε επαγγελματίες μισθοφόρους. Και στις δύο περιπτώσεις η εταιρία γιγαντώνεται και μετατρέπεται σε κράτος. Αντίστοιχα με νέα ρύθμιση του Χρυσοχοϊδη θα μπορούν μεγαλέμποροι, βιομήχανοι, μαφιόζοι ή οποιοσδήποτε έχει την δυνατότητα να νοικιάζουν μπάτσους για προστασία, μετατρέποντας το ίδιο το κράτος σε εταιρία παροχής ασφάλειας. Κράτος, παρακράτος, μισθοφόροι, μαφιόζοι, πολιτικοί, βιομήχανοι και χρυσουγίτες εμπλέκονται σε ένα ελλεινό γαιτανάκι αλληλοπαροχής προστασίας σε ένα ολοκληρωτικό κόσμο αγγελικά πλασμένο. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου από ένα καθεστώς που έχει ήδη ηθικά χρεωκοπήσει

αποτελεί εμφύλιο πόλεμο.

Η ιδεολογική σύμπλευση του Χρυσοχοϊδη με τον Μιχαλολιάκο δεν προκύπτει ούτε από την φασιστοποίηση του πρώτου, ούτε από τον εξωραισμό τον «απόψεων» του δεύτερου. Προκύπτει από την ανάγκη του καθεστώτος να σταματήσει να αμφισβητείται πολιτικά. Η επίθεση στους μετανάστες είναι μόνο η αρχή. Ο υπουργός Καταστολής δεν είναι μαλάκας να πιστεύει ότι φοβούνται τους μετανάστες οι νεόπτωχοι και γι' αυτό δεν ψωνίζουν στο εμπορικό κέντρο της Αθήνας. Στόχος του είναι η αποκτήνωση της κοινωνίας, είτε με τους Δελτάδες να γονατίζουν και μετά να τσουβαλιάζουν ανθρώπους που στην συντριπτική πλειοψηφία τους δεν έχουν κάνει απολύτως τίποτα, είτε με το να υπόσχεται θέσεις εργασίας σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όταν το επιτύχει αυτό θα επιτεθεί και σε αυτούς που μπορούν ακόμα να βλέπουν τον υπαίτιο για την εξαθλίωσή τους. Οι οποίοι και πάρα πολλοί είναι και αυξάνονται. Ταυτόχρονα πλησιάζει η στιγμή που δεν θα ικανοποιούνται με μια στημένη συγκρουσιακή γενική απεργία κάθε τρεις μήνες.

Αντιφασισμός και αντιεξουσιαστική πρόταση

Η κρισιμότητα της ιστορικής περιόδου που διανύουμε αναδύει της αδυναμίες και τα όρια της συγκρότησης της δικιά μας πλευράς. Συνεπώς δείχνει και τα όρια του αντιφασισμού. Η εναντίωση στην άνοδο των φασιστικών - ναζιστικών συμμοριών που συντελείται ταυτόχρονα με τον εκφασισμό του καθεστώτος εάν δεν ξεφύγει από το επίπεδο της αντίστασης και δεν προχωρήσει στην πρόταση δεν έχει μέλλον. Ο φασισμός πατάει στην κανιβαλιστική συμπεριφορά εξαθλιωμένων ελλήνων και μεταναστών, την διαχωρίζει με βάση την φυλή και της δίνει πολιτικό πρόσημο. Η ύπαρξη του νοηματοδοτήτα από την ύπαρξη του κανιβαλισμού - σε επίπεδο γειτονιάς οι φασίστες είναι οι μπράβοι που προστατεύουν τα ελληνικά μικροσυμφέροντα στο πόλεμο φυλετικών συμμοριών που οι ίδιοι πριμοδοτούν (και εάν δεν υπάρχει τον εφεύρουν) . Η αναγκαία εξόντωση των φασιστών εάν δεν συνοδεύεται από την δημιουργία κοινοτήτων και δομών σε αυτές τις γειτονιές με τις οποίες θα μπορούν οι κάτοικοι να επιβιώνουν δεν είναι μόνο ανέφικτη, είναι και ανούσια - ο φασισμός θα ξαναεμφανιστεί με άλλη μορφή. Ταυτόχρονα εάν δεν χτυπήσουμε το κοινωνικό απαρχάντ ενάντια στους εργάτες χωρίς χαρτιά, δημιουργώντας ομάδες που είτε θα απαιτούν και θα διεκδικούν τα αυτονόητα όπως η υγεία, η παιδεία και η τροφή είτε θα τα κάνουν δικιά τους υπόθεση με κοινωνικά ιατρεία, ελευθεριακά σχολεία και λαϊκά συσσίτια, οι αναγκαίες ομάδες αυτοάμυνας απέναντι σε μπάτσους και φασίστες δεν θα μπορούν να γίνουν από πολιτικές ομαδοποιήσεις, κομμάτι της κοινωνίας. Με απλά λόγια η συμβίωση ντόπιων και μεταναστών εξαρτάται άρρηκτα από την επιβίωση τους.

Ταυτόχρονα εάν ο αντιφασισμός δεν ξεπεράσει την αναπαραγωγή στερεοτύπων αριστερής προέλευσης και δεν περάσει στο επίπεδο της πραγματικής ζωής και καθημερινότητας αναπόφευκτα θα καταλήξει γραφικότητα κενή νοήματος. Ανάμεσα στους μετανάστες υπάρχουν επαναστατημένοι και νοικοκυραίοι, ρουφιάνοι και αξιοπρεπείς, αφεντικά και σκλάβοι και πολλοί, πάρα πολλοί προλετάριοι που δεν βρίσκουν κανέναν απολύτως τρόπο επιβίωσης. Η ταυτότητα του μετανάστη δεν αποτελεί συλλογική ταυτότητα και συνεπώς δεν είναι όλοι οι μετανάστες αδελφία μας, όπως άλλωστε ούτε όλοι οι προλετάριοι είναι, ούτε όλοι οι ντόπιοι εργαζόμενοι. Τα αδελφία μας βρίσκονται στις λαϊκές συνελεύσεις, στις συγκρούσεις και τα οδοφράγματα, στα δίκτυα αλληλεγγύης και σε εκείνο το κομμάτι του ντόπιου και πολυεθνικού προλεταριάτου που ούτε θα φαι τις σάρκες του, ούτε θα σκύψει το κεφάλι.

Μαζί τους θα οικοδομήσουμε την αντιεξουσιαστική πρόταση και μαζί τους θα επαναστατήσουμε.

■/ Βαγιάν

Το editorial του φύλλου 12 της «Απατρικς» ξεκινούσε με τη φράση «*οι αυταπάτες είναι φρούτα που ευδοκιμούν σε συνειδήσεις καθυστερημένες*». Ένα χρόνο μετά, οι διεργασίες που λόγω «κρίσης»¹ φαίνεται να λαμβάνουν χώρα μέσα στις συνειδήσεις μεγάλου μέρους της ελλαδικής κοινωνίας, δυστυχώς μας υποχρεώνουν να ασχοληθούμε επειγόντως με την περαιτέρω επεξήγηση της διαπίστωσης αυτής. Αυτό για δύο λόγους: πρώτον, γιατί οι «αυταπάτες» αυτές τείνουν πια επικίνδυνα να μετουσιώνονται σε τάσεις εκφασισμού της κοινωνι-

ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΟΝΕΪΡΟΥ

εσφαλμένα τη ραγδαία επιδείνωση της ζωής τους με όρους «προδοσίας» των πολιτικών «τους», γιατί πιστεύουν στο μύθο ότι οι τελευταίοι («κανονικά») υπάρχουν για να υπηρετούν τους ίδιους και το έθνος. Το πρόβλημα όμως αρχίζει να γίνεται τρομακτικό, όταν η προσκόλληση στο «μεγαλείο» του τελευταίου είναι ο

σκειά, Τιμή, Γη, Παράδοση, Προγονολατρεία, Αρχαίο Μεγαλείο και πολλά άλλα αποτελούν κανονιστικό πλαίσιο για τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων (και μ' αυτή την έννοια είναι πολλά τα χρόνια που «χτυπούν» μέσα στο εκάστοτε τρέχον).

Δε θα κρίνουμε εδώ αν αυτό είναι καλό ή κακό γενικότερα. Για το θέμα που πραγματευόμαστε όμως, μας ενδιαφέρει η πτυχή της προσήλωσης στις παραπάνω αξίες, που οδηγεί τη συνείδηση να ζει σε μια χρονικότητα ευρισκόμενη σε απόλυτη ασυμβατότητα με τη χρονικότητα της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας. Αυτό γιατί οι κυρίαρχες αξίες της τελευταίας είναι εντελώς άλλης κατηγορίας: το κεφάλαιο, το κέρδος, η ιδιοτέλεια, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η εκλογίκευση των πάντων κ.ο.κ., δε γνωρίζουν ούτε θρησκείες, ούτε πατρίδες και σύνορα, ούτε παραδόσεις και μύθους, Συντάγματα και νόμους. Αν το να προσανατολίζεις τη ζωή σου με οδηγό το άστρο της Θρησκείας και της Τιμής ήταν κάτι λογικό στις μεσαιωνικές κοινωνίες, όπου κυρίαρχη αξία γενικά δεν ήταν η οικονομία και το άτομο αλλά η

επιπλέον, η ασυγχρονία (δηλαδή η καθυστέρηση) ανάμεσα στη συνείδησή του και τις ιλιγγιώδεις εξελίξεις, τον μπερδεύει ακόμα περισσότερο όταν ενισχυθεί από τις παράλογες χρονικότητες αυτού του συστήματος: δούλεψε 35 χρόνια για να πάρει μια αξιοπρεπή σύνταξη, αλλά έχασε σε 2 μέρες τις αποταμιεύσεις του, γιατί «κούρεψαν» τα ομόλογα που τις είχε επενδύσει. Οργίζεται κι αγανακτά, όμως και πάλι αυτές οι παλιές δυνάμεις που διαφεντεύουν το μυαλό του, στέκονται ανάμεσα σ' αυτόν και στο υπαίτιο σύστημα σαν προπέτασμα καπνού. Είναι η στιγμή που, αν δε βρεθεί ένας κοινωνικός πόλος, ένα κίνημα που θα του δώσει ένα νέο όραμα για το αύριο, θ' αγκιστρωθεί με ακόμα μεγαλύτερο φανατισμό στα κατάλοιπα του παρελθόντος που διέπουν τη σκέψη του. Αυτά τα κατ' ουσίαν προκαπιταλιστικά αποθέματα είναι τα μόνα που γνωρίζει για να στηριχτεί, και γι' αυτό αναβιώνουν δυναμικά μέσα στη συνείδησή του, τη συνείδηση μιας ολόκληρης τάξης που βουλιάζει. Σ' αυτή την κρίσιμη φάση, στην οποία ταυτόχρονα ονειροπολεί για την επάνοδο στην πρότερη, γαλήνια ομαλότητα, αν απ' την άλλη βρεθεί ένας «Μακρυγιάννης», που θα είναι ταυτόχρονα οργισμένος και μέτριος, αντιφατικός και ρομαντικός όπως εκείνος, μα φλογερός κήρυκας της αναβίωσης ενός μεγαλειώδους παρελθόντος, τότε ο μέχρι σήμερα αμόρφτος κοινότοπος ανθρωπάκος μας μπορεί κάλλιστα να γίνει φανατικός οπαδός του, άσχετα από τη μισαλλοδοξία και τον αγριανθρωπισμό που μπορεί να χαρακτηρίζουν τις ιδέες και τις προτάσεις του: ο ανθρωπάκος θα εθελουφλεί μπροστά στο προφανές, για να ανακουφιστεί από το δυσβάσταχτο.

ας². Δεύτερον, γιατί οι εν λόγω συνειδήσεις είναι ένας βασικός λόγος γι' αυτή την άκρως ανησυχητική εξέλιξη.

Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε πώς και γιατί λειτουργούν έτσι οι συνειδήσεις αυτές και πώς μπορούμε να βάλουμε φρένο σ' αυτό το φαινόμενο. Αυτό μάλιστα γίνεται σήμερα μια επιτακτική ανάγκη που δεν αφορά μόνο όσους/ες κινούνται οργανωμένα μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό αλλά και κάθε υγιώς σκεπτόμενο άνθρωπο.

Όσα ακολουθούν έχουν ξαναγραφτεί και ειπωθεί, 70 χρόνια τώρα, μετά τις τραγικές συνέπειες που είχε για την ανθρωπότητα μια τέτοια φασίζουσα, ανορθολογική τροπή στη σκέψη εκατομμυρίων ατόμων, όταν – ξανά μετά από μια «κρίση» – αποκρυσταλλώθηκε τελικά σε φασιστική ή ολοκληρωτική ιδεολογία. Οφείλουμε όμως να τα ξαναπούμε, γιατί η ελλαδική κοινωνία κατάντησε σήμερα να διεκδικεί την παγκόσμια πρωτοτυπία να είναι η μόνη όπου υπάρχει ένα ανοιχτά νεοαζιστικό κόμμα³ που φαίνεται να συγκεντρώνει ποσοστά τέτοια που να του επιτρέπουν να μπει στη βουλή. Τα πάντα βέβαια είναι ακόμα ρευστά, όμως η αυξημένη τα τελευταία χρόνια επιρροή της συμμορίας αυτής, αλλά και άλλων μορφωμάτων της ευρύτερης ακροδεξιάς, εδράζεται σε τάσεις, νοοτροπίες και αντιλήψεις πλατιά διαδεδομένες μέσα σε ποικίλα κοινωνικά στρώματα. Και παρ' ότι οι αντιλήψεις αυτές σοβούσαν πάντα σε όλες τις σύγχρονες ατομικιστικές κοινωνίες, είναι σε περιστάσεις όπως αυτές που λαμβάνουν χώρα στην Ελλάδα σήμερα, που αν δεν συναντήσουν τις κατάλληλες αντιστάσεις, αποτελεί κανόνα να οξύνονται και να βγαίνουν ξανά στην επιφάνεια, με πιθανότατα τρομακτικές συνέπειες.

«Καθυστερημένη» λοιπόν είναι μια συνείδηση που προσπαθεί να κατανοήσει μια νέα πραγματικότητα με παλιά εργαλεία, ακατάλληλα πια για τα νέα δεδομένα. Το αποτέλεσμα είναι να καταλήγει σε αναληθείς και αντιφατικές ερμηνείες. Έτσι, αντί να καταλήξει σε μια λίγο πολύ λογική θεώρηση, κατασκευάζει κι ενστερνίζεται ένα Μύθο: μια ανορθολογική σύλληψη των εξελίξεων, των προβλημάτων και των αιτιών τους. Οι μάζες των αγανακτισμένων πατριωτών οποιασδήποτε απόχρωσης στην Ελλάδα του σήμερα, ερμηνεύουν

μόνος τρόπος που βρίσκουν για να ξεπεράσουν την απογοήτευση και την ταπείνωση που νιώθουν. Γιατί τότε είναι που μπαίνει το πρώτο αγκωνάρι για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης κάθε λογής αποδιοπομπαίων τράγων (Εβραίων, ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ...).

Πώς εξηγείται όμως αυτή η ροπή προς μια μυθική, δηλαδή ψευδή και εσφαλμένη αντίληψη της πραγματικότητας; ...τόσο η εμπειρία όσο και η Ιστορία έχουν δείξει ότι δύο είναι κυρίως οι αιτίες: η πρώτη είναι ακριβώς αυτή η θεμελιώδης ασυγχρονία της συνείδησης πολλών ανθρώπων με τους καιρούς που ζουν και τις εξελίξεις εντός τους. Η δεύτερη – και δεν χρησιμοποιήσαμε τυχαία τη λέξη νωρίτερα – το γεγονός πως μιλάμε για ΜΑΖΕΣ. Ας μιλήσουμε όμως για την πρώτη.

1. Η σχετικότητα του Χρόνου...

Δε ζουν όλοι οι άνθρωποι στο ίδιο Τώρα. Βιολογικά βέβαια, διαβιών και κινούνται σ' αυτό. Πάρα πολλοί όμως κουβαλούν στο μυαλό τους παρελθοντικά στοιχεία που παρεμβάλλονται ανάμεσα στη σκέψη και τη σημερινή αντικειμενική τους θέση, κάνοντάς τους να ζουν σε παρωχημένους χρόνους: ο μεσόκοπος και ο ηλικιωμένος, αλλά συχνά και ο αγρότης, ζει σε μεγάλο βαθμό στο παρελθόν. Το ίδιο και ο λόγω κρίσης ξεπεσμένος μικροαστός, που ονειρεύεται την επιστροφή στην πρότερη ευημερία, όπως και ο αριστερός, που αναπολεί το κράτος πρόνοιας και το προηγούμενο «κοινωνικό συμβόλαιο». Ο νέος, στο μέλλον. Έτσι, αξίες, πεποιθήσεις και νοοτροπίες παλιότερων κυρίως καιρών και γενεών, εξακολουθούν ν' ασκούν καθοριστική επιρροή σε αναρίθμητα μυαλά του σήμερα: Πατρίς, Θρη

αγιοσύνη, η ιπποσύνη, η κοινότητα, η αφοσίωση στον ευγενή - φεουδάρχη κλπ, στο σημερινό κοινωνικό μοντέλο η υποκειμενική υιοθέτηση αυτών των αξιών ως πυξίδας οδηγεί σε στάσεις αναντίστοιχες με κείνες που υπαγορεύουν οι νόμοι κίνησης της αντικειμενικής πραγματικότητας. Έτσι, γεννά αδυναμία προσαρμογής, κρίσεις ταυτότητας, αντιφατικές πεποιθήσεις και συμπεριφορές.

Όταν τώρα οι κυρίαρχες τάξεις κρίνουν πως ήρθε η ώρα να επιτεθούν σαρωτικά στα κεκτημένα, όπως συμβαίνει σήμερα, τότε ο ανθρωπάκος που ακόμα ζει και πορεύεται νομίζοντας πως κορωνίδα του κόσμου είναι π.χ. η Θρησκεία και η Πατρίδα, ο Νόμος και η Τάξη, η εντιμότητα στις συναλλαγές (αυτή όχι πάντα...), ο προγραμματισμός και η αποταμίευση, χάνει τον κόσμο κάτω απ' τα πόδια του: αδυνατεί να κατανοήσει τους λόγους και τους μηχανισμούς εξαιτίας των οποίων ξαφνικά κατέρρευσε ο κόσμος του.

2. «Βλέπω γύρω μου παντού μικρούς ξεπεσμένους θεούς...»

Η δεύτερη αιτία της έφεσης ή της ευπιστίας των ανθρώπων απέναντι σε μύθους που συσκοτίζουν την πραγματικότητα είναι οι μεταπλάσή τους σε μάζες. Σε σύνολα δηλαδή ανθρώπων χωρίς πραγματικούς ή με ελάχιστους κοινωνικούς δεσμούς, ομογενοποιημένα σε ένα εύπλαστο πολτό που προήλθε από τη διάλυση των ποικίλων κοινοτήτων (εργασιακών, χωροταξικών, πολιτιστικών) μέσα στις οποίες οι άνθρωποι αποκτούσαν αναγνωρίσιμη ταυτότητα ως ιδιαίτερα και διακριτά πρόσωπα και ως εκ τούτου αυτοσεβασμό και προσανατολισμό.

Η διάλυση αυτή δεν ήταν παρά αποτέλεσμα της εδραίωσης της καπιταλιστικής κοινωνίας με όλους τους μέχρι σήμερα τροπισμούς της: την αποθέωση του ατόμου ως μεμονωμένης μονάδας με ξέχωρο, αδήριτα ανταγωνιστικό συμφέρον απέναντι σε όλα τα άλλα άτομα, θεού – κυρίαρχου πάνω στους άλλους και στο φυσικό περιβάλλον, πολίτη – ψηφοφόρου χωρίς συμμετοχή στις αποφάσεις, καταναλωτή και φετιχιστή της επιτυχίας, ψυχρού υπολογιστή με βάση την τεχνοεπιστημονική γνώση κλπ.

Μόνο που για όλους αυτούς τους λόγους η «μεμονωμένη μονάδα» έγινε ταυτόχρονα και... μοναχή.

«Ειδήμονες χωρίς πνεύμα, ηδονιστές χωρίς καρδιά...»¹, τα άτομα της νέας κοινωνικής οργάνωσης έχασαν τις ρίζες που νοηματοδοτούσαν τη ζωή τους και συνδέθηκαν πια με τα υπόλοιπα μόνο μέσω του στυλ, της κατοχής πλούτου ή του θεάματος. Εφήμερα, επιφανειακά και εξ αποστάσεως. Μέσα τους άρχισε να χάσκει ένα πρωτόγνωρο κενό: το κύριο χαρακτηριστικό του σύγχρονου ανθρώπου της μάζας δεν είναι απαραίτητα η αποκτήνωση ή η

του άλογου στοιχείου του φόβου, που ευνοεί τη θυματοποίηση των μεταναστών – είναι και οι αντικειμενικές οικονομικές συνθήκες.

Στα προηγούμενα χρόνια, τ' αφεντικά πριμοδοτούσαν τον πάντα υποβόσκοντα ρατσισμό, ώστε να εκδηλώνεται μ' ένα ελεγχόμενο τρόπο, σε ένα ωφέλιμο γι' αυτά

πρότερες «υποτιμητικές» εργασίες τους, κάνοντάς τες με τα δικά τους χέρια. Ένα κάποιο επίπεδο ανοχής που υπήρχε και οι ανάλογες νομοθετικές θεσμίσεις (π.χ. για τη νομιμοποίηση ενός ποσοστού μεταναστών), έλαβαν χώρα γιατί εξυπηρετούσαν ως μέσα παραγωγικής αξιοποίησης του πλούτου για τα κάθε είδους αφεντικά. Τώρα που οι συνθήκες άλλαξαν άρδην, τυπικές θεσμίσεις και άτυπες ανεκτικές συμπεριφορές έχασαν τον ωφελμιστικό τους χαρακτήρα. Οι μετανάστες «περισσεύουν». Έγινε ό,τι και με τους Εβραίους στη Γερμανία του '30: όσο υπήρχαν οι συνθήκες της «ελεύθερης αγοράς» και των αυτοματισμών της χρηματικής οικονομίας, το επιχειρηματικό τους δαιμόνιο και η κατοχή κεφαλαίου τους έκανε αποδεκτούς ως μοχλούς ανάπτυξης κι επέκτασης της οικονομίας. Όταν ξέσπασε η κρίση, ζόρισαν τα πράγματα και η λύση δόθηκε μέσα από τον ολοκληρωτισμό, βασικό χαρακτηριστικό του οποίου είναι η συγχώνευση κράτους και οικονομίας, έχασαν τη δυναμική τους ως παράγοντες της εμπορευματικής κυκλοφορίας γιατί οι νέοι εξουσιαστές ανέλαβαν μόνοι τους να φέρουν εις πέρας αυτή τη λειτουργία.

Ανάμεσα σε άλλους λόγους, ήταν ώρα για να τους ξεφορτωθούν... ήταν ώρα για να ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ.

4. Ουτοπία ενάντια στην Πανούκλα

«Αν χάσαμε για ένα λόγο την ιδεολογική μάχη ενάντια στον εθνικοσοσιαλισμό, ήταν γιατί αφήσαμε αφύλαχτες τις πύλες του ονείρου...»

Ερνστ Μπλοχ

Με την παραπάνω αποστροφή, ο γερμανός αντιναζιστής φιλόσοφος προσπάθησε να εξηγήσει τη λαϊκή βάση του ναζισμού. Αν και απομένει ακόμα να δείξει, δυστυχώς η σκέψη του είναι πια επίκαιρη στην Ελλάδα του σήμερα. Οι τάσεις εκφασισμού της κοινωνίας για τις οποίες έγινε λόγος στην αρχή αυτού του κειμένου, όπως εκφράζονται μέσα από την άνοδο της ακροδεξιάς και ειδικά της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, είναι εμφανείς και πρέπει να δούμε τι ανάχωμα θα προβάλλουμε.

Η ακροδεξιά ρητορεία και ιδεολογία, ανάμεσα σε άλλα, ήταν πάντα βασισμένη σ' αυτές τις μυθικές κατασκευές στις οποίες ρέπει το μυαλό του ανθρωπάκου, ο οποίος δυνητικά μπορεί να στελεχώσει κινηματικά τα φασιστικά μορφώματα. Τόσο ο Μπλοχ όσο και ο Βάλτερ Μπένγιαμιν αντιτάχτηκαν στη στενά ορθολογική αντιμετώπιση των «επιχειρημάτων» των φασιστών. Σε αντίθεση με την καταστροφική μονολιθική θεώρηση της αριστεράς για το φασισμό ως το «τελευταίο καταφύγιο του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού», οι δύο διανοητές διέκριναν μέσα στο ακατάληπτο συνονθύλευμα των φασιστικών ή φασίζουσών πεποιθήσεων ενόητες αντιθέτων που περιέχουν ταυτόχρονα κυνικά αλλά

και ουτοπικά στοιχεία, ζοφερές χειραγωγήσεις αλλά και ανεκπλήρωτες προσδοκίες, ποταπότητα αλλά και άκρατη ονειροπόληση.

Στο πλαίσιο αυτό, υποστηρίζουμε πως δεν αρκεί η επίκληση στατιστικών στοιχείων, φριχτών ιστορικών επιπτώσεων και λογικών επιχειρημάτων για την αντιμετώπιση της φασίζουσας σκέψης. Τα υγειονομικά και εγκληματολογικά στοιχεία που δείχνουν ανάγλυφα πως ο «κίνδυνος» των μεταναστών δεν είναι τόσο μεγάλος όσο τον παρουσιάζουν, οι εικόνες από το Άουσβιτς, το ότι το κράτος έφτιαξε το έθνος, γενικότερα ο υλισμός και η κυριολεξία είναι επιχειρήματα σκόπιμα μα ανεπαρκή, γιατί «για κάθε ανορθολογική, δηλαδή μυθική σκέψη, το πρόβλημα της αλήθειας δεν υφίσταται πια», όπως έλεγε ο Μπένγιαμιν. Ούτε η επίκληση αξιών είναι από μόνη της ικανή να εμποδίσει την πανούκλα: αν πεις στον φασίστα «ντροπή σου που είσαι ρατσιστής», θα απαντήσει το γνωστό «αν η υπεράσπιση της πατρίδας μου είναι ρατσισμός, τότε τιμή μου που είμαι ρατσιστής» - Λόγος που βρίσκει ευήκοα ώτα. Παράλληλα λοιπόν μ' αυτά, ο ταξικός αγώνας πρέπει σε επίπεδο Λόγου να καταδυθεί και στον πυθμένα του πόθου, της επιθυμίας, της προσδοκίας και του ονείρου, και να οικειοποιηθεί τις έννοιες που αξιοποιούν οι φασίστες, δίνοντάς τους άλλο περιεχόμενο στο πλαίσιο της επίκλησης ενός οράματος. Αν το «αίμα» είναι αξία, είναι γιατί αδελφοποιεί τους λαούς – τ' αδέρφια προέρχονται πάντα από τη μίξη του. Κι αν είναι κόκκινο, «κόκκινο» θα είναι και το μέλλον. Αν η «Λαϊκή Ενότητα» είναι αξία, μπορεί να έχει υπόσταση μόνο αν ως «λαός» θεωρηθεί όλη η ανθρωπότητα, υπό συνθήκες ισότητας, ελευθερίας και απόλαυσης για όλους/ες.

Κι αν η δικιά μας Ουτοπία μπορεί να πάρει ένα επιδραστικό χαρακτήρα μέσα στα ανορθολογικά μυαλά, μπορεί να το κάνει μόνο με την υπόδειξη πρακτικών παραγωγής, διανομής, διαβίωσης, αλληλεγγύης και γενικά λύσεων καθημερινών προβλημάτων, που ήδη υφίστανται διάχυτα, σπερματικά αλλά χειροπιαστά μέσα στη σημερινή ιστορική κίνηση και αναδίδουν το άρωμα ενός άλλου, ευτυχέστερου κόσμου. «Η αντίσταση στις ακροδεξιές δυνάμεις μπορεί να είναι αποτελεσματική μόνο αν φαίνεται εφικτή μια γνήσια πολιτική εναλλακτική λύση», όπως γράφει ο Saoul Newman⁵. Μια λύση που μεταξύ άλλων θα αναδεικνύει μέσα από όλες τις λειτουργίες της τη δυνατότητα μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης που θα βρίσκεται κάτω από το συνειδητό έλεγχο των ανθρώπων, θα εκφράζει λογικές σχέσεις έμπλεες νοήματος ανάμεσα στους ανθρώπους και τη Φύση και θα 'χει τη μορφή μιας αυτοδιαχειριζόμενης κοινότητας ελεύθερων και ίσων.

Το αντίθετο του μύθου δεν είναι τόσο ένα λογικό επιχείρημα, αλλά η οικοδόμηση στο Σήμερα των θεσμών και των σχέσεων ενός τέτοιου απελευθερωμένου, Ωραίου κόσμου. Γιατί όταν το δυσβάσταχτο και άσχημο μετατρέπεται σε Ωραίο, τότε ο μύθος ραγίζει: πρώτη φθορά του, είναι το Κάλλος.

▲/ Ανέστιος

Σημειώσεις:

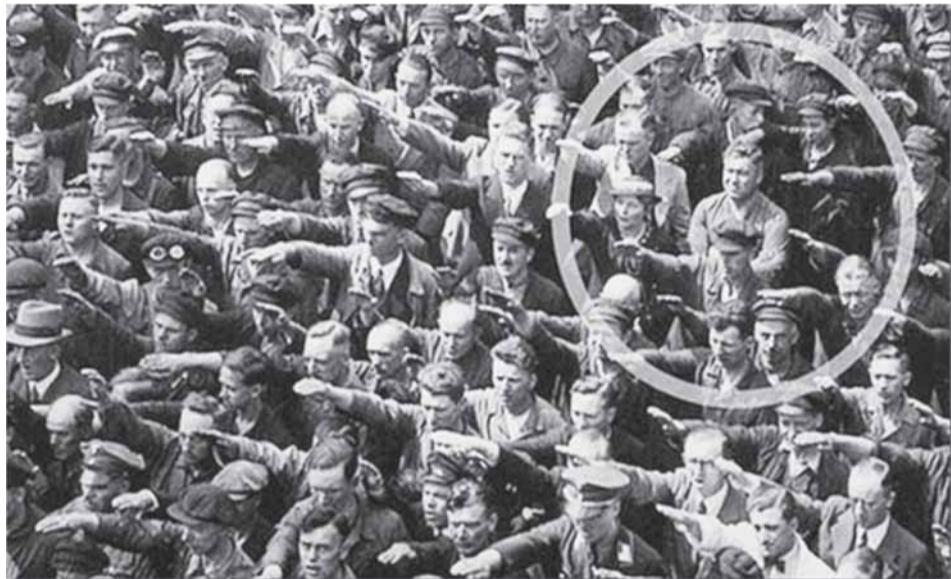
¹ «Κρίση» αποκαλούμε τη γενικευμένη επίθεση των κυρίαρχων τάξεων ενάντια στο σύνολο της ζωής μας (κεκτημένα, δικαιώματα, ελευθερίες κλπ) ως καταπιεσμένων, με στόχο να αντισταθίσουν τις ζημιές από τις πολιτικές τους και να επωφεληθούν για να επεκτείνουν τα κέρδη και τα προνόμια τους

² Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως το πρόσωπο του οποίου τα λόγια βάλαμε στην προμετωπίδα του editorial 12 (ο γνωστός «λαϊκός» στιχουργός Λευτέρης Παπαδόπουλος) ως ενδεικτικά μιας καθυστερημένης συνείδησης, σήμερα εκφέρει ανοιχτά ρατσιστικό λόγο ενάντια στους μετανάστες, ζητώντας στρατόπεδα συγκέντρωσης παρέα με όλο τον ακροδεξιό συρφετό

³ Εννοούμε βέβαια τη Χρυσή Αυγή

⁴ Ο χαρακτηρισμός του Μαξ Βέμπερ για τον αναδυόμενο τύπο Ανθρώπου της νεωτερικής αστικής κοινωνίας

⁵ «Ευτοπία», τεύχος 20, Οκτώβριος 2011

πνευματική καθυστέρηση, όσο η απομόνωση και η έλλειψη αληθινών κοινωνικών σχέσεων. Μια αίσθηση ανασφάλειας και μετωρισμού χωρίς έρμα τον κάνουν (ως εκ τούτου)...έρμαιο του φόβου και της χειραγώγησης – ειδικά σε συνθήκες όπως οι σημερινές, όπου χάνει ακόμα και τα λίγα υπάρχοντα στα οποία βάσισε τόσο την επιβίωση όσο και την καταξίωσή του, ή και τη δουλειά του, και συνεπώς αισθάνεται άχρηστος και ταπεινωμένος. Τίποτα δεν άλλαξε στον κόσμο και συνεπώς και μέσα του, σε σχέση με τους «προγόνους» του της κρίσης του '30, που για διάφορους λόγους έτυχε να 'ναι γερμανοί. Τηρουμένων των αναλογιών, «Το Άουσβιτς μπορεί να ξανασυμβεί», όπως έγραφε κάποτε ο Πρίμο Λέβι. Ένα τέτοιο ανθρώπινο υποκείμενο είναι, υπό προϋποθέσεις, πάντα έτοιμο να βρει το χαμένο νόημα μέσα σε οποιαδήποτε μυθική αφήγηση (εθνοπατριωτική, φυλετική, θρησκευτική κλπ) που θα του προσφέρει μια αίσθηση υπεργαμίας, χρησιμότητας και κοινότητας, έστω κι απ' τη διεστραμμένη όσο και αντεστραμμένη σκοπιά του να μισεί τους Διαφορετικούς ως μέρος κάποιων Αλλων: έλληνας, σουδανός ή χιλιανός εθνικιστής, ζηλωτής θρησκευτικής πίστης, «άριος» λευκός, οπαδός ποδοσφαιρικής ομάδας, μέλος συνδικατικής συμμορίας...ανικανοποίητος οικονομικά, συναισθηματικά και σεξουαλικά, μπορεί να μισεί χωρίς τελειωμό· δεν ανέχεται καμία χαλάρωση, ακριβώς γιατί δε γνωρίζει καμία εκπλήρωση.

3. Μια απαραίτητη παρένθεση

Αν όλα τα παραπάνω παίρνουν σήμερα στην Ελλάδα μια πολύ επικίνδυνη τροπή μέσα στο μυαλό του πανικόβλητου ανθρωπάκου, αυτή έχει δύο διαστάσεις: η μία είναι ο πατριωτικός φανατισμός ενάντια σε ξένους και έλληνες «κατακτητές» και «δοσίλογους», που υποδεικνύει ως εχθρό το μνημόνιο και όχι το σύνολο του οικονομικού συστήματος που το παρήγαγε, τις εθνικότητες και τα πρόσωπα και όχι τις τάξεις και τις ιεραρχίες. Η άλλη είναι ο οξυμμένος ρατσισμός ενάντια στους μετανάστες, που θέλει να αγνοεί πως ΚΑΙ αυτοί όπως ΚΑΙ οι φτωχοί, ξεπεσμένοι έλληνες, είναι απόβλητα του ίδιου αυτού πολιτικοοικονομικού συστήματος.

Οι πολιτικοί έχουν όλα τα πανίσχυρα μέσα για να στρέψουν την προσοχή και την οργή στους μετανάστες (κι αν δεν υπήρχαν αυτοί, θα την έστρεφαν σε κάποια άλλη κοινωνική ομάδα, υποδεέστερη απέναντι στην κυρίαρχη, μα καταπιεσμένη εθνική).

Το ζήτημα εδώ είναι ότι, αν επιμεινουμε να επισημαίνουμε μόνο όσα αναφέρθηκαν στις ενότητες (1) και (2) ως αιτίες του αυξανόμενου ρατσισμού, θα δώσουμε μια μονοδιάστατη, αντιδιαλεκτική ερμηνεία του φαινομένου: δεν είναι μόνο η άνοδος

επίπεδο. Ήταν η εποχή που οι μετανάστες τους βόλευαν όλους: χονδρικά, τα μεγάλα αφεντικά έβρισκαν πάμφθινο εργατικό δυναμικό και ταυτόχρονα πίεζαν προς τα κάτω τους μισθούς αυξάνοντας τα κέρδη· τα δε μικρά, γίνονταν τέτοια αφήνοντας τις μέχρι τότε (χειρωνακτικές) εργασίες τους στους

Το αντίθετο του μύθου δεν είναι τόσο ένα λογικό επιχείρημα, αλλά η οικοδόμηση στο Σήμερα των θεσμών και των σχέσεων ενός τέτοιου απελευθερωμένου, Ωραίου κόσμου. Γιατί όταν το δυσβάσταχτο και άσχημο μετατρέπεται σε Ωραίο, τότε ο μύθος ραγίζει: πρώτη φθορά του, είναι το Κάλλος

«κακομοίρηδες» για να γίνουν (υπ)εργολάβοι, να εισπράττουν επιδοτήσεις και ν' αποφεύγουν τις ασφαλιστικές εισφορές. Εποχή της «ανάπτυξης», της δάνειας ευμάρειας, του ασφαλούς μακροπρόθεσμου σχεδιασμού, των μεγάλων (ολυμπιακών) έργων και της οικονομικής κατάκτησης των Βαλκανίων.

...Τώρα; τώρα οι μετανάστες δεν μπορούν πια να παίξουν το ζωτικό ρόλο που έπαιζαν στην καπιταλιστική οικονομία: τα μεγάλα αφεντικά αναδιπλώνονται και δεν επενδύουν, ενώ τη βρωμοδουλειά της υποτίμησης του εργατικού κόστους την κάνει απροσημάτιστα πια ο εκτελεστικός τους βραχίονας, η κυβέρνηση, με τους νόμους, τους δικαστές και τους μπάτσους. Τα δε μικρά χρεοκοπούν και γυρνάνε (όσα έχουν) στις

συνέχεια από σελ.1

Κατά τους τελευταίους μήνες, η Χρυσή Αυγή άνοιξε γραφεία σε πολλές περιοχές της χώρας, κατάρτησε ψηφοδέλτια σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες και παρουσίασε προεκλογικό πρόγραμμα, μακιγιάροντας το πραγματικό πρόσωπο της με στοιχεία αντικαπιταλιστικά, «σοσιαλιστικά» (εθνικοποίηση τραπεζών και άλλα), φιλολαϊκά και εθνικιστικά (επανάκτηση της Βόρειας Ηπείρου και απελευθέρωση των Κατεχομένων της Κύπρου, άμεση απέλαση όλων των ξένων και επαναφορά του καθεστώτος για τις νάρκες διασποράς στα σύνορα) και, φυσικά, αντιμνημονιακά. Απέκτησε έτσι σημεία παρέμβασης στις τοπικές κοινωνίες για την προώθηση των ναζιστικών της αντιλήψεων, τις οποίες όμως φροντίζει να κρύψει, χρησιμοποιώντας εναλλακτικά πολιτικά προσώπια.

οι κρυμμένοι πατριώτες

Η Χρυσή Αυγή κινείται μέσα σε ένα αόριστο "αντιμνημονιακό" κλίμα στοχεύοντας στο θυμικό του υποψήφιου κοινού: συνωμότες "αντιπατριώτες" πολιτικοί αντίπαλοι (κυρίως αναρχικοί και αριστεροί) και μετανάστες, είναι οι φορείς του "Κακού". Αυτοί που ευθύνονται για την καταρράκωση των εθνικοπατριωτικοχριστιανικών ιδεωδών και τη σήψη της κοινωνίας που παραδίδεται τάχα σε σκοτεινούς προδότες οδηγούμενη στο χάος και στην απώλεια της εθνικής ταυτότητας. Συνδυάζοντας την πίστη στο έθνος, με την πίστη στη θρησκεία, επιδιώκει να προσελκύσει όσους ψηφοφόρους απογοητεύτηκαν από τη λειτουργία του "δημοκρατικού" πολιτεύματος, παγιδευόντας τους σ' ένα φανατικό κομματικό στρατό που επιτίθεται σε μετανάστες στο όνομα της δήθεν φυλετικής καθαρότητας και υιοθετώντας, προσχηματικά, συνθήματα, πολιτικές αναλύσεις και μεθόδους δράσης προοδευτικών πολιτικών χώρων, προσαρμοσμένες βέβαια στον άρρωστο λαϊκισμό της ακροδεξιάς. Οι χρυσαυγίτες φροντίζουν ν' αποκρύπτουν και πολλές φορές ν' απαρούνται - επίσημα τουλάχιστον - το πραγματικό ιδεολογικό τους υπόβαθρο, μη αναφερόμενοι στο ναζισμό στην προσπάθειά τους να προβάλλουν ένα προφίλ περισσότερο λαϊκό, παρά την πραγματική δολοφονική και συστημική τους υπόσταση.

Στα ΜΜΕ μεγάλης τηλεθέασης, εκπρόσωποι της Χ.Α. παίζουν το ρόλο του «νομιμόφωνα πολιτικού» που παλεύει για το εθνικό συμφέρον ενώ στα ιδιωτικά τους κανάλια και στις εφημερίδες τους οι ίδιοι άνθρωποι χαϊδεύουν το 'άγριο ακροατήριο' τους, επιστρέφοντας στους βασικούς αντισημιτικούς και ρατσιστικούς λίβελους. Στο φύλλο του πρωταπριλιάτικου "Πρώτου Θέματος" ο Θ.Αναστασιάδης ταυτίζεται με την πιο ακραία εκδοχή του χρυσαγίτικου λόγου, με το αίτημα «Μπάτσοι παντού» και «άμεση εκδίωξη των λαθρομεταναστών». Από κοντά, έστω και με πιο στρογγυλεμένο τρόπο όλα τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, τα οποία θεωρούν ότι προσφέρουν υπηρεσίες στον δικομματισμό όταν εκπέμπουν μονοθεματικά δελτία για τους «λαθρομετανάστες» και την εγκληματικότητα, ενώ στην πραγματικότητα στρώνουν το έδαφος για τη Χρυσή Αυγή και τους ομοϊδέατες της σε άλλα κόμματα.

Το τηλεοπτικό γυαλί έχει τους δικούς του κώδικες εμφάνισης και εκεί οι φατσές των ξυρισμένων νεοναζί είναι μάλλον αταίριαστες. Έτσι δημιουργήθηκαν οι «επιτροπές κατοίκων», ένα μάτσο μικροαστοί εθνικόφρονες δηλαδή που μπήκαν βίαια στην κεντρική πολιτική τα τελευταία τέσσερα χρόνια κυρίως. Οι «επιτροπές κατοίκων» με αιχμή του

τι δείχνουν οι δημοσκοπήσεις?

δόρατος τον αντιμουσουλμανισμό και το λεγόμενο «μεταναστευτικό πρόβλημα» πρωταγωνίστησαν στο πογκρόμ του Μάη του 2011 στο κέντρο της Αθήνας - εκεί ήταν που αυτές οι επιτροπές αναπλήρωναν την παρουσία των φασιστών βουλευτών και δημοτικών συμβούλων στα ΜΜΕ, αποτελώντας παράλληλα την κοινωνική τους νομιμοποίηση. Οι επιτροπές κατοίκων, κινητοποιώντας φόβο, υπερβολές και συκοφαντίες εις βάρος μεταναστών έμπαιναν στην υπηρεσία της δικαιολόγησης των πάρτυ με τα μαχαιρώματα που ακολουθούσαν όταν έσβηναν τα φώτα των καμερών.

Ας μην ξεχνάμε επίσης τις σχέσεις των νεοναζί με το εσωτερικό του κρατικού μηχανισμού. Ο ίδιος ο Χρυσοχοϊδης έχει παραδεχτεί δημόσια ότι έχει θέσει εκτός ΕΛ.ΑΣ. 50 αστυνομικούς που "συσχετιζονταν" με τη Χρυσή Αυγή. Πέρα απ'το φυσικό γεγονός της απήχησης των φασιστικών ιδεών σε ένα σώμα που ασκεί εξ επαγγέλματος βία σε εργαζόμενους, είναι επίσης γνωστό ότι η νεοναζιστική ομάδα χρησιμοποιείται από τις δυνάμεις καταστολής συστηματικά στο ρόλο που έπαιζαν κάποτε οι λεγόμενοι «αγανακτισμένοι πολίτες», μόνο που εδώ η βία που ασκείται ελεύθερα είναι πολύ χειρότερη. Τη σχέση αυτή έχει περιγράψει αναλυτικά στο βιβλίο του ένα πρώην ηγετικό στέλεχος των νεοναζί: «Μας έστειλαν μεμονωμένα, λες και ήμασταν παρακρατικοί 'αγανακτισμένοι πολίτες', να ενισχύσουμε την προσπάθεια της αστυνομίας» (Χάρης Κουσουμβέρης, «Γκρεμίζοντας τον μύθο της Χρυσής Αυγής», εκδ. «Ερεβος», Πειραιάς 2004).

Η Χρυσή Αυγή συνθηθίζει επίσης να χρησιμοποιεί σαν πολιτική θέση την εναντίωση στο μνημόνιο και το ΔΝΤ. Όχι όμως γιατί καταστρέφει την εργατική τάξη, γιατί ισοπεδώνει την δημόσια παιδεία, υγεία, γιατί γεννάει ανεργία, γιατί στέλνει την κοινωνία πολλές 10ετίες πίσω, αυτά είναι λεπτομέρειες. Το παν για τη Χρυσή Αυγή είναι η εθνική κυριαρχία, η υπεράσπιση της εθνικής οικονομίας και του εθνικού κράτους. Το μόνο πρόβλημα είναι οι «διεθνείς τοκογλύφοι», λέει. Όσο για τους άλλους, τους «εθνικούς» τοκογλύφους, τους Έλληνες τραπεζίτες, που κρατάνε στα χέρια τους μέρος του χρέους, κουνάει πουθενά. Αποτελούν κι αυτοί μια ασήμαντη λεπτομέρεια. Τυχαίο; Καθόλου. Και μόνο αυτή η αναφορά θα αρκούσε για να αποδείξει ότι ούτε ήμασταν ούτε πρόκειται να γίνουμε ποτέ ένα «έθνος». Ήμασταν και θα εργαζομένων, των ανέργων, των φτωχών, κι αυτό των τραπεζιτών και των καπιταλιστών - με τους δεύτερους να ελέγχουν την οικονομία και το κράτος ασκώντας την ταξική τους κυριαρχία.

Διαβάζουμε από το κείμενο στη σελίδα της Χ.Α με τίτλο «Όχι στην απεργία, ναι στη

στάση πληρωμών» τα εξής: «Αρα τι νόημα έχει η απεργία; Για να ταλαιπωρηθεί ο άλλος Έλληνας, ο άλλος εργαζόμενος; ..οι απεργίες ενισχύουν το μίσος μεταξύ των Ελλήνων. Ιδιαίτερα στη συγκεκριμένη συγκυρία οι απεργίες ευνοούν την κυβέρνηση», ταυτιζόμενη απόλυτα με την προπαγάνδα των συντηρητικών ΜΜΕ. Θυμόμαστε επίσης το κύμα μίσους που εκτόξευε η συγκεκριμένη οργάνωση και οι παρατρεχάμενοι βόθροι του διαδικτύου ενάντια στις λαϊκές συνελεύσεις που λάμβαναν χώρα σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας, θυμόμαστε τους φασίστες που με καλυμμένα τα πρόσωπα τους βοηθούσαν το κράτος, ως παρακράτος, στο έργο της καταστολής. Έτσι, η φράση του αρχηγού της Χ.Α. Ν.Μιχαολιάκου «Δώστε όπλα στους Χρυσουαυγίτες για να καθαρίσουν το κέντρο της Αθήνας» φαίνεται πως κρύβει από πίσω το «Δώστε όπλα στους Χρυσουαυγίτες να καθαρίσουν τους δρόμους από διαδηλωτές και να αναγκάσουν τους απεργούς να πάνε πίσω στις δουλειές τους». Αυτός είναι ο πραγματικός ρόλος των φασιστοσυμμοριών: φιλολαϊκό γαύγισμα και ταυτόχρονα φιλοεξουσιαστικό γλειψίμο.

οι φανεροί νεοναζί

Πίσω από το «κοινωνικό πρόσωπο» της οργάνωσης και τις γραβάτες των ηγετών της, κρύβεται η ομολογημένη ταύτιση της οργάνωσης με τον ναζισμό. Αν και ο «φύρερ» της οργάνωσης ισχυρίζεται ότι το καταστατικό του κόμματός του δεν προβλέπει «επίσημο χαιρετισμό», εν τούτοις ο ίδιος χρησιμοποιεί κατά κόρον τη συγκεκριμένη χειρονομία, όπως έκανε στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας, του οποίου είναι εκλεγμένο μέλος. Άλλα μέλη της Χρυσής Αυγής χρησιμοποιούν σε πολλές περιπτώσεις τον φασιστικό χαιρετισμό, όπως για παράδειγμα στην πορεία του σώματος των Βατραχανθρώπων (παρέλαση της 25ης Μαρτίου 2010), όταν οι δύο επικεφαλής τους - σύμφωνα με τα τότε δημοσιεύματα, μέλη της Χρυσής Αυγής - φώναζαν ρατσιστικά και εθνικιστικά συνθήματα.

Η Χρυσή Αυγή είναι ένα νεοναζιστικό κόμμα, με ξεκάθαρα φασιστικό λόγο. Η θέση της περί φυλετικής ανωτερότητας και το όλο εθνικοσοσιαλιστικό μοντέλο που υποστηρίζει (επί της ουσίας ένα εθνικό, μονοπωλιακό καπιταλιστικό κράτος) καταρρίπτουν εξορισμού την ταξική ενότητα, η οποία υπερβαίνει σύνορα και φυλετικούς διαχωρισμούς. Αποτελείται από, επαγγελματίες και μη, τραμπούκους και μαχαιροβγάλτες, οι οποίοι δε διστάζουν να επιτεθούν, μέχρι και να δολοφονήσουν, «για να ξεβρωμίσει ο τόπος» από οποιονδήποτε δεν ταιριάζει στις μισαλλόδοξες ιδέες τους. Όποτε χρειαστεί λειτουργεί ως δεξί χέρι του κράτους για τις βρώμικες δουλειές που δεν «αρμόζουν» στο προφίλ της αστικής δημοκρατίας, από πογκρόμ σε μετανάστες μέχρι επιθέσεις σε αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια.

Στη Χρυσή Αυγή έχουν δραστηριοποιηθεί γνωστοί φασίστες, όπως ο «Περίανδρος»

Ανδρουτσόπουλος που καταδικάστηκε για τη δολοφονική επίθεση στον φοιτητή Δημήτρη Κουσουρή το 1998 έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπως ο υποψήφιος περιφερειάρχης στη Δυτική Στερεά, Ρήγας, που κατηγορείται ότι δολοφόνησε δύο ανθρώπους, εκτελώντας συμβόλαια θανάτου, όπως ο Παναγιώτης Μπαντέμης, υποψήφιος στη Θεσσαλονίκη και κατηγορούμενος πρόσφατα για ληστείες και ξυλοδαρμούς κατά αλλοδαπών. Όσον αφορά τη δράση τους, αυτή είναι κατεξοχήν παρακρατική, αφού αφορά σε εγκληματικές δράσεις εναντίων συνδικαλιστών και αγωνιστών, σε δολοφονικές ενέργειες κατά μεταναστών σε ρατσιστικά πογκρόμ, με αποκορύφωμα αυτά τον Μάη του '11 με αφορμή τη δολοφονία του Μ. Καντάρη.

Το τι ακριβώς κάνει η Χρυσή Αυγή στον Άγιο Παντελεήμονα το έχει εξηγήσει ο ίδιος ο φύρερ της. Μιλώντας κατά την προεκλογική περίοδο, φιλοξενούμενος στην εκπομπή του Ν.Χατζηνικολάου (27.9.2010) ο Μιχαολιάκος ανέλυσε το «πρόγραμμά» του ως εξής: «Τρία ευρώ το μήνα να δίνει κάθε αθηναίος πολίτης, συγκεντρώνεται ένα ποσό τριών εκατομμυρίων ευρώ. Θα φτιάξουμε ιδιωτικές εταιρείες ασφαλείας από μέλη του κόμματός μας (...) Θα ζητήσουμε άδειες οπλοφορίας, όπως έχουν πολλοί μεγαλοεπιχειρηματίες τέσσερις και πέντε οπλοφόρους. Γιατί να μην έχει κι ο Δήμος Αθηναίων 200 ενόπλους να προστατεύουν τη ζωή των πολιτών του;». Αυτό είναι η Χρυσή Αυγή: αυτόκλητοι ναζιστές μπράβοι που διεκδικούν λεφτά για τη δράση τους.

Οι χρυσαυγίτες αλλαξαν ακόμη και θρησκεία, προφανώς για να διεισδύσουν στην κοινωνία. Ως το 2002 πολλά δημοσιεύματα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής υμνούσαν το Δωδεκάθεο (που ταιριάζει με τον μύθο των αρίων φυλών), τον θεό Πάνα, ακόμη και τον... Εωσφόρο. Τα τελευταία χρόνια έκαναν στροφή 180 μοιρών και άρχισαν να γράφουν και να μιλούν για τη χριστιανική ορθοδοξία, για την ηθική που πρέπει να επικρατεί στον χριστιανισμό, και τα εγκαίνια των γραφείων τους άρχισαν πλέον να γίνονται με τις ευχές και το λιβανιστήρι παπάδων, μοναχών κτλ. Υπάρχουν όμως άλλες σταθερές που δεν πρόκειται να αλλάξουν, όπως η αντίθεσή τους στους ομοφυλόφιλους: «Ξέρετε πόσοι ομοφυλόφιλοι έχουν ψηφίσει ως τώρα και ΝΔ και ΠαΣοΚ; Εμείς την ομοφυλοφιλία τη θεωρούμε ανωμαλία» απαντά όταν ερωτάται σχετικά ο ηγέτης του κόμματός.

..κι ο φασισμός

Η δημοκρατία των γκλοπς, των λοστών, των τσεκουριών και των μαχαιρωμάτων, η δημοκρατία του παρακράτους, των στρατόκαυλων και των κομπλεξικών, διολισθαίνει. Κάποιοι αντί να στρέφονται ενάντια σε αυτούς που τους εκμεταλλεύονται χρόνια και τους οδήγησαν εκεί που είμαστε σήμερα, στρέφονται ο ένας εναντίον του άλλου και η άνοδος του φασισμού, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη, αλλά και οι απανταχού δικτατορίες, ιστορικά, οικοδομήθηκαν και πάτησαν πάνω στην ανοχή και την αδιαφορία της πλατιάς πλειοψηφίας της εκάστοτε κοινωνίας.

Σήμερα οι φασίστες δεν είναι ούτε γραφικοί ούτε απλά προκλητικοί: είναι επικίνδυνοι και υποκινούμενοι από την κυριαρχία. Γι αυτό το λόγο και η αντιμετώπισή τους πρέπει να είναι συνολική, γιατί ο φασισμός μας αφορά όλους.

διαβάστε: φάκελος χρυσή αυγή

jungle-report.blogspot.com/2012/03/blog-post.html

δείτε: το κουτί της πανδώρας - χρυσή αυγή

www.youtube.com/watch?v=kgLOTQjE3ho

■/ C. Palomino

απεργίες πείνας κρατούμενων στα ελληνικά κολαστήρια

Ανακοίνωση Σ. Αντωνίου, Γ. Καραγιαννίδη, Α. Μητρούσια, Κ. Σακκά

Στα μέσα Μαρτίου μας γνωστοποιήθηκε πως καλούμαστε ακόμα μια φορά από τους ειδικούς εφέτες-ανακριτές Μπαλντά και Μόκκα, για να «απολογηθούμε» για μια σωρεία εμπρηστικών και εκρηκτικών επιθέσεων, την ευθύνη των οποίων έχει αναλάβει η Ε.Ο. Σ.Π.Φ.

Από την πρώτη στιγμή έχουμε αρνηθεί τη συμμετοχή μας στη συγκεκριμένη οργάνωση, καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη.

Αν και τη δεδομένη στιγμή οι διώξεις στοχεύουν εμάς, θεωρούμε πως αυτό που στοχοποιείται είναι ο ανατρεπτικός λόγος και πράξη.

Μέσα στις ιδιαίτερα τεταμένες κοινωνικές συνθήκες της περιόδου που διανύουμε η ριζοσπαστική οργάνωση και αντίσταση είναι αυτό που περισσότερο τρομοκρατεί το κράτος, το οποίο αναβαθμίζει το κατασταλτικό του σχέδιο.

Μετρώντας μόνο από την αρχή του χρόνου, έχουμε τις φρονηματικές διώξεις συντρόφων για κατάληψη ραδιοσταθμού σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Ε.Ο. Ε.Α., τη δημοσίευση φωτογραφιών συλληφθέντων και προφυλακισθέντων για τις συγκρούσεις στις 12/2, ενώ στα πλαίσια της σκληρύνσης της στάσης της δημοκρατίας ακόμη και απέναντι σε ότι μπορεί εν δυνάμει να διαταράξει την εύθραυστη πλέον ισορροπία της έχουμε τη δημοσίευση φωτογραφιών συμμετεχόντων στις συγκρούσεις με μπάτσους στο Ο.Α.Κ.Α. και τις πρόσφατες μαζικές «σκουπες» της ΕΛ.ΑΣ. που μεταδίδονται πλέον ζωντανά από τα δελτία ειδήσεων με προφανή προεκλογική σκοπιμότητα.

Είναι σαφές λοιπόν πως ο πόλεμος εντείνεται. Στο νομικό πεδίο αυτό εκφράζεται με την εφαρμογή διατάξεων του τρομονόμου που είναι σκοπιμώς ασαφείς και γενικές. Αν και στη συγκεκριμένη δικογραφία δεν υπάρχει ούτε ένα στοιχείο ή ένδειξη που να μας συνδέει με τις ενέργειες, η υποκειμενική και μόνο κρίση των γνωστών ανακριτών αποτελεί ικανή συνθήκη για να προφυλακιστούμε εκ νέου.

Ούτως η άλλως με χαλκευμένα στοιχεία και ψευδομαρτυρίες δύο από εμάς (Μητρούσιας-

Καραγιαννίδη) προφυλακιστήκαμε και για την υπόθεση «δέματα-βόμβες».

Είναι ξεκάθαρο πως οι καινούριες διώξεις είναι ιδιαίτερα στοχευμένες χρονικά προκειμένου να αποτρέψουν την αποφυλάκιση λόγω λήξης του 18μήνου των Κώστα Σακκά και Στέλλας Αντωνίου. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι κατηγορίες για τις συγκεκριμένες ενέργειες δεν μας αποδόθηκαν κατά τη σύλληψη μας πριν 16 μήνες αλλά σήμερα, παρόλο που δεν προέκυψε κανένα καινούριο στοιχείο.

Δηλώνουμε λοιπόν πως από σήμερα 6/4 ξεκινάμε απεργία πείνας απαιτώντας:

Την άρση των αυθαίρετων και εκδικητικών

προφυλακίσεων μας

Την άμεση αποφυλάκιση της συγκατηγορούμενης μας Σ. Αντωνίου για λόγους υγείας

Φυλακές Κορυδαλλού, 6-4-2012

Σ. Αντωνίου, Γ. Καραγιαννίδη, Α. Μητρούσια, Κ. Σακκά

Σημ: Η Σ. Αντωνίου θα ξεκινήσει απεργία πείνας μια εβδομάδα αργότερα παρόλη την επιβαρυνόμενη κατάσταση της υγείας της.

Κείμενο της Σ. Αντωνίου για τους 3 απεργούς πείνας

Μετά από 16 μήνες προφυλάκισής μου και των Κ. Σακκά, Α. Μητρούσια και Γ. Καραγιαννίδη μάς καλούν για συμπληρωματικές κατηγορίες νέων διώξεων, σε συνδυασμό με νέες προφυλακίσεις. Διώξεις οι οποίες δεν βασίζονται σε κανένα στοιχείο για ενέργειες, οι οποίες προϋπήρχαν και όφειλαν με βάση τους νόμους τους να τις εντάξουν εξ' αρχής στην πρώτη δικογραφία, στην πρώτη προφυλάκιση. Όμως δύο μήνες πριν την αποφυλάκιση τη δική μου και του Κ. Σακκά, εξαιτίας της λήξης του 18μήνου, χρεώνουν στους Σακκά, Μητρούσια, Καραγιαννίδη νέα προφυλάκιση για την ίδια υπόθεση. Ο ανακριτής είπε μάλιστα ότι σκοπεύει να συνενώσει όλες αυτές τις δικογραφίες σ' ένα δικαστήριο με αποτέλεσμα οι 3 σύντροφοι να έχουν 2 και 3 προφυλακίσεις για μία υπόθεση. Ήδη ο Μητρούσιας και ο Καραγιαννίδη έχουν προφυλακιστεί στη σύλληψη μας στις 4/12/10, δεύτερη προφυλάκιση γι' αυτούς ξεκίνησε μετά την κατασκευασμένη εμπλοκή τους στις ενέργειες των δεμάτων χωρίς ν' αναγνωριστούν από κανένα μάρτυρα και τρίτη τώρα με τις ενέργειες για τις οποίες έχει αναλάβει την ευθύνη η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Χρεώνουν όμως και στον Κ. Σακκά νέα προφυλάκιση με αποτέλεσμα να μην αποφυλακιστεί τον Ιούνιο που λήγει το 18μηνο μας.

Δεύτερο βασικό αίτημα της απεργίας πείνας είναι η αποφυλάκισή μου για λόγους υγείας. Είναι πλέον γνωστό ότι έχω κάνει 4 αιτήσεις αποφυλάκισης οι οποίες απαντήθηκαν αρνητικά, ενώ 1 μήνα τώρα περιμένουμε ν' απαντηθεί η πέμπτη αίτηση. Τη Δευτέρα 9 Απριλίου ανακρίθηκα για τις ίδιες ενέργειες και δεν με προφυλάκισαν εκ νέου. Μετά απ' αυτή την εξέλιξη επιτέλους μπορώ σε πολύ κοντινό χρονικό διάστημα να φροντίσω την υγεία μου κάτι που μέσα στη φυλακή είναι σχεδόν ακατόρθωτο.

Ύστερα από συμφωνία με τους συντρόφους Σακκά, Μητρούσια, Καραγιαννίδη δεν θα

προχωρήσω σε απεργία πείνας. Οι 3 αγωνιστές συνεχίζουν την απεργία πείνας βρισκόμενοι στην έκτη μέρα, με τα ίδια αιτήματα. Δεν αποχωρώ από την απαίτηση της ικανοποίησης των δύο αιτημάτων μας και θα στηρίξω μέχρι τέλους την πολιτική αυτή επιλογή. Αρχικά προχωρώ από σήμερα σε αποχή συσσιτίου παίρνοντας κι εγώ μέρος στο συγκεκριμένο αγώνα. Να μην αφήσουμε κανένα σύντροφο μόνο του.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Κ. Σ Α Κ Κ Α , Α . Μ Η Τ Ρ Ο Υ Σ Ι Α , Γ.ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Κι αν οι 9000 σελίδων δικογραφία δεν έχει ενδείξεις, στοιχεία η αποδείξεις, η στάση τους είναι επιφορτισμένη με στοιχεία ενός "πολιτισμένου" κόσμου. Με την ένδειξη ότι έχουμε δίκιο και γι' απόδειξη ότι μας πολιορκούν. Μοναδική απόφαση: ο αγώνας.

Στέλλα Αντωνίου

Γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού

11/4/2012

«Οι τίγρεις της οργής είναι σοφότερες από τα άλογα της μάθησης»

Καθένας από μας γνωρίζει, ότι για να πάρει τη ζωή στα χέρια του, πρέπει να αρνηθεί το διάλογο και τις ψευδαισθήσεις της δημοκρατίας και να έρθει σε σύγκρουση με την εξουσία, έχοντας το μαχαίρι του ανάμεσα στα δόντια.

Από την πρώτη στιγμή της φυλάκισής μας, επιλέξαμε να μην παραδοθούμε στη δικτατορία του σωφρονιστικού συστήματος. Το κράτος και οι ταγματασφαλίτες της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, απ' την πρώτη στιγμή έστειλαν συγκεκριμένες εντολές στην υπηρεσία των φυλακών, τόσο για μας όσο και για τους υπόλοιπους συντρόφους της Σ.Π.Φ. για ειδική μεταχείριση.

Βρισκόμαστε ήδη ενάμιση χρόνο στις φυλακές. Από τις πρώτες μέρες της σύλληψής μας εγώ ο Γεράσιμος Τσάκαλος, μεταφέρθηκα στις φυλακές Μαλανδρινού και αρνήθηκα να παραμείνω στην ειδική πτέρυγα προστασίας, πήρα πειθαρχική μεταγωγή από τις φυλακές Κορίνθου και αργότερα μαζί με τον σύντροφο Παναγιώτη Αργυρού, ήρθαμε σε ρήξη λεκτική και σωματική, με τους δεσμοφύλακες των φυλακών Δομοκού, όταν αρνήθηκα να δεχτούμε τον εξευτελιστικό σωματικό έλεγχο που ήθελαν να πραγματοποιήσουν εναντίον μας.

Επίσης, μέχρι σήμερα μας έχουν μεταφέρει πάνω από είκοσι φορές με έκτακτες μεταγωγές (ειδικές αλεξίσφαιρες κλούβες, ΕΚΑΜ, ειδικό σώμα μεταγωγών, αντιτρομοκρατική) από και προς τον Κορυδαλλό, για τις συνεχιζόμενες νέες διώξεις που «προκύπτουν» από τους τρομο-ανακριτές (Μόκκα, Μπαλντά) σε σχέση με την αναρχική αντάρτικη δράση της Σ.Π.Φ.

Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε για πολλοστή φορά στις φυλακές Κορυδαλλού για τις διώξεις που εντέχνως προέκυψαν τώρα, σχετικά με τις 250 εμπρηστικές και εκρηκτικές επιθέσεις της Συνωμοσίας. Ιδιαίτερα αυτή η νέα δίωξη που πραγματοποιείται λίγο πριν από τις εκλογές, όπως και στην περίπτωση Χαλανδρίου, σε συνδυασμό με τις πολιτικές δηλώσεις για την «πάταξη των κουκουλοφόρων», αποτελεί κομμάτι της ευρύτερης αντιαναρχικής εκστρατείας που έχει ξεκινήσει από το 2009. Πόσο μάλλον όταν σε αυτές τις

ανακρίσεις, εκτός από εμάς καλούνται και άτομα που δεν έχουν ΚΑΜΙΑ σχέση με την Σ.Π.Φ., όπως μεταξύ άλλων η αναρχική Σ. Αντωνίου που οι δικαστικές αρχές, παρά το σοβαρό πρόβλημα υγείας που έχει, απορρίπτουν τη μία αίτηση αποφυλάκισης μετά την άλλη, γεγονότα για τα οποία επιφυλασσόμαστε να πάρουμε θέση στο άμεσο μέλλον.

Λοιπόν επειδή η υπομονή έχει και τα όριά της και η οργή παραμένει άπειρη, δηλώνουμε ότι από την Κυριακή 8 Απριλίου ξεκινάμε απεργία πείνας με αίτημα την οριστική μεταγωγή μας στις φυλακές Κορυδαλλού, ώστε να σταματήσουν οι επαναλαμβανόμενες εκδικητικές μεταγωγές μας και η σωματική και ψυχολογική μας φθορά.

Η απεργία πείνας δεν είναι για μας μία παθητική αντίσταση ή μία ειρηνική διαμαρτυρία για να αποσπάσουμε την ευαισθησία των δειλών γραφειοκρατών της εξουσίας, ούτε τον ανθρωπισμό των προοδευτικών απολογητών του συστήματος.

Είναι ένας τρόπος να ξαναορίσουμε εμείς οι ίδιοι το σώμα μας, έξω από την εξουσία των δεσμοφυλάκων. Ίσως αυτή η πιο γλυκιά αντίφαση ενός αναρχικού αντάρτη πόλης, καθώς στη μάχη μας για την ελευθερία συχνά το τίμημα είναι η φυλακή και στον αγώνα για τη ζωή παραμονεύει πάντα ο κίνδυνος του θανάτου.

Όμως αυτό που δεν αλλάζει ποτέ, είναι ότι παραμένουμε για πάντα αναρχικοί της πράξης. Ένας αναρχικός της πράξης παραμένει αναρχικός ακόμα και δίχως στυλό και πιστόλι, αρκεί να κατέχει το όπλο που εμπεριέχει όλα τ' άλλα. «Μία αποφασισμένη συνείδηση που λέει: Μάχομαι, μέχρι το τέλος».

Τσάκαλος Γεράσιμος, Αργυρού Παναγιώτης

Μέλη του φυλακισμένου Πυρήνα μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς /F.A.I./I.R.F.

Φυλακές Κορυδαλλού, 6-4-2012

Υ.Γ. Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στον επίσης απεργό πείνας Σπύρο Δραβίλα που είναι ένας από τους ελάχιστους, ο οποίος δεν αποτελεί άλλη μία στατιστική της παθητικής μάζας «που κατοικεί στις φυλακές».

«Όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον, τότε είμαστε ήδη νεκροί»

Δεν είμαι ανθρωπιστής και επομένως δε θα μιλήσω σαν ανθρωπιστής. Τοποθετώ τον εαυτό μου από τη μεριά των αναρχικών της πράξης. Στη μάχη για μια ελεύθερη ζωή δίχως αρχηγούς και υποτακτικούς, συχνά το τίμημα είναι η φυλακή. Αυτό το τίμημα μου έχει επιβληθεί εδώ και ένα χρόνο, καθώς βρίσκομαι φυλακισμένος-ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ του κράτους. Αιχμάλωτος αλλά όχι ηττημένος, καθώς για μένα, ως αναρχικό αντάρτη πόλης, η φυλακή είναι μια προσωρινή στάση αναμονής, αλλά ποτέ ο τερματικός σταθμός. Σε αυτόν τον ένα χρόνο δεν επέτρεψα στη φυλακή ούτε να με εξημερώσει, ούτε να με «σωφρονίσει», καθυποτάσσοντας το σώμα και τη μνήμη μου μέσα από τη νεκρή επανάληψη του χρόνου-δεσμοφύλακα.

Από την πρώτη στιγμή όμως, ξεκίνησε εναντίον όλων των συντρόφων που συμμετέχουμε στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς ένας αδιάκοπος ψυχολογικός πόλεμος κι ένα ειδικό καθεστώς κράτησης.

Προσωπικά οδηγήθηκα στις φυλακές Γρεβενών, «τοποθετήθηκα» αρχικά σε πτέρυγα προστασίας (στην οποία αρνήθηκα

να παραμείνω και μεταφέρθηκα), ενώ έχω μεταχθεί πάνω από 20 φορές με έκτακτες μεταγωγές (αλεξίσφαιρη κλούβα, ΕΚΑΜ, αντιτρομοκρατική, ειδικό σώμα μεταγωγών) κατά τη διάρκεια των οποίων έχω μείνει στο πειθαρχείο των φυλακών Διαβατών και στο μεταγωγών Θεσσαλονίκης με εικοσαμελή ομάδα αστυνομικών για «προσωπική» φύλαξη.

Η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από τον αντίπαλο. Από τη στιγμή που κηρύξαμε πόλεμο ενάντια στο κράτος και την κοινωνία του, γνωρίζαμε το κόστος των πράξεων μας και παραμένουμε αμετανόητοι στις επιλογές μας. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θα παραμείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Χρωστάμε στον εαυτό μας άλλη μια μάχη... μέχρι την επόμενη.

Αρνούμαι λοιπόν να βάλω τη ζωή σε παρένθεση. Εδώ μέσα στη φυλακή, στη χώρα των σκιών παραμένω στα μαχαίρια με το υπάρχον, τις στολές και τους υπακτικούς του. Σ' αυτή τη μάχη αν δεν ρισκάρεις τη ζωή σου, τότε δεν είσαι ικανός να τη ζήσεις με πάθος. Στη σημερινή μαζική κοινωνία του κράτους ούτε ρίσκο υπάρχει, ούτε πάθος. Υπάρχει μόνο φόβος και ρουτίνα. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φοβισμένοι και μόνοι. Αλλά ζωντανό ποτέ.

Όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον, τότε είμαστε ήδη νεκροί. Γι' αυτό σήμερα Κυριακή 8 Απριλίου ξεκινάω απεργία πείνας ως έμπρακτη αλληλεγγύη στους συντρόφους Παναγιώτη Αργυρού και Γεράσιμο Τσάκαλο που πραγματοποιούν απεργία πείνας απαιτώντας την μεταγωγή τους στις φυλακές Κορυδαλλού και την οριστική διακοπή των εκδικητικών μεταγωγών. Παραμένοντας συνεπείς στα λόγια και στις επιλογές μας ως Συνωμοσία, αυτή η κίνηση είναι παράλληλα μία πρώτη χειρονομία προς την κατεύθυνση της δημιουργίας μιας πολιτικής κολεκτίβας συμβίωσης στις φυλακές.

Τώρα λοιπόν που έρχονται οι γιορτές, τώρα που ο καθένας κάνει τα ψώνια του ή ξεγελάει τη φτώχεια του, στους στολισμένους δρόμους και στις βιτρίνες, εμείς «προσφέρουμε» την απεργία πείνας στο γιορτινό σας τραπέζι. Όπως καταλαβαίνει ο καθένας η απεργία πείνας αποτελεί έσχατο μέσο αγώνα. Είναι μια μάχη με το θάνατο σε αργή κίνηση. Είναι η θέληση για ζωή ενάντια στην παραίτηση και την υποταγή. Είναι όμως και κάτι άλλο. Είναι ο καθρέφτης των ενοχών της κοινωνίας. Είναι ο καθρέφτης που φανερώνει τις σιωπές της. Είναι ο καθρέφτης της αδιαφορίας, ο καθρέφτης των κενών αξιών, ο καθρέφτης της παραίτησης, ο καθρέφτης του φόβου, ο καθρέφτης του μοναχικού πλήθους... Πίσω από τον καθρέφτη υπάρχει ΖΩΗ. Αρκεί να σπάσουμε τον καθρέφτη.

Υ.Γ. Την ίδια περίοδο πραγματοποιείται απεργία πείνας για την απελευθέρωση της αναρχικής Στέλλας Αντωνίου και την παύση των διώξεων για τις 250 εμπρηστικές και εκρηκτικές επιθέσεις που έχει αναλάβει η Σ.Π.Φ., εναντίον ατόμων που δεν έχουν καμία σχέση με τη Συνωμοσία.

Η στήριξη μου στα παραπάνω αιτήματα είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητη

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΧΥΣΗ ΤΗΣ Ε.Α.Ι./Ι.Ρ.Ε.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Τσάκαλος Χρήστος

Μέλος του πυρήνα φυλακισμένων της Σ.Π.Φ./Ε.Α.Ι.

Απεργία πείνας άλλων 3 μελών της ΣΠΦ

Η αλληλεγγύη μεταξύ των αναρχικών της πράξης δεν είναι μόνο λόγια

Στην αδιαπραγμάτευτη απόφαση μας να κάνουμε την καθημερινότητα μας επανάσταση μέσω της άμεσης δράσης και του αναρχικού αντάρτικου πόλης ξεκινήσαμε μια διαδρομή με αφετηρία χωρίς όμως τερματικό σταθμό. Κάναμε και συνεχίζουμε να κάνουμε επιλογές που περιέχουν ολοκληρωτικά τις ζωές μας. Είμαστε περήφανοι για αυτό. Τα μυαλά μας ταξιδεύουν έξω από τους τείχους των φυλακών σχεδιάζοντας τις νέες εχθροπραξίες στους δρόμους της ανομίας όπου ζήσαμε στιγμές απόλυτης ελευθερίας. Μέχρι τη στιγμή που θα γίνει πραγματικότητα η επιθυμία αυτή συνεχίζουμε με πάθος τον αγώνα εντός φυλακής με τα μέσα που τώρα διαθέτουμε.

Είχαμε δηλώσει ως Συνωμοσία ότι αν δεν ικανοποιηθεί η απαίτηση των συντρόφων μελών της Οργάνωσης μας Γεράσιμου Τσάκαλου και Παναγιώτη Αργυρού για οριστική μεταγωγή τους από το Δομοκό θα κλιμακώσουμε την απεργία πείνας που έχουν ήδη ξεκινήσει από τις 8/4 μαζί με τον σύντροφο και αδερφό μας Χρήστο Τσάκαλο. Έτσι ανακοινώνουμε ότι ξεκινάμε απεργία πείνας την Τρίτη 17/4 δίπλα στους συντρόφους Γεράσιμο, Χρήστο και Παναγιώτη που τότε θα βρίσκονται στην δέκατη μέρα απεργίας πείνας.

Στον αγώνα για αξιοπρέπεια θα είμαστε σίγουρα οι νικητές με οποιοδήποτε τίμημα...

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ/ΕΑΙ/ΙΡΕ

ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Χάρης Χατζημιχελάκης, Δαμιανός Μπόλانو, Γιώργος Πολύδωρος

Μέλη του Πυρήνα Φυλακής της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Υ.Γ.1 Μια θερμή αγκαλιά στους συντρόφους Eat και Billy που έχουν αναλάβει την ευθύνη της συμμετοχής τους στο Πυρήνα "Ζήτω ο Luciano Tortuga" της ΕΑΙ/Τομέας Ινδονησίας. Την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον σύντροφο Billy ο οποίος ταλαιπωρείται από σοβαρά προβλήματα υγείας.

Υ.Γ.2 Στέλνουμε την επαναστατική μας αλληλεγγύη στον Σπύρο Δραβίλα που έχει ξεκινήσει απεργία πείνας από τις 4/4 καθώς οι ανθρωποφύλακες του Δομοκού του αρνούνται άδεια που δικαιούται εδώ και 2,5 χρόνια. Ο Σπύρος είναι από τους ελάχιστους αξιοπρεπείς κρατούμενους αφού έχει καταφέρει να κρατήσει τον εαυτό του έξω από τον μεγάλο σκουπιδοτενεκέ της φυλακής.

Απεργία πείνας κρατούμενου στις φυλακές Δομοκού

Το κράτος και οι θεσμοί του εκδικούνται αυτούς που δεν υποκύπτουν στο σύστημα τους στερώντας το κεκτημένο δικαίωμα της προσωρινής άδειας.

Ξεκινάω από σήμερα 04-04-2012 ημέρα Τετάρτη, Απεργία Πείνας, ως έσχατο νόμιμο μέσο διαμαρτυρίας, απέναντι στις συνεχείς και με προσχηματικές αιτιολογίες, απορριπτικές αποφάσεις του αρμόδιου συμβουλίου της φυλακής, στο νόμιμο δικαίωμά μου να λάβω τακτική Άδεια, ενώ έχω συμπληρώσει εδώ και δύομισι χρόνια το απαιτούμενο όριο του ενός πέμπτου της ποινής μου.

Είμαι βέβαιος ότι μετά την πανηγυρική ομόφωνη αθώωσή μου από το Μ.Ο.Δ. Βόλου που έβαλε τέλος στην κατασκευασμένη υποδικία η οποία μου στερούσε τυπικά για δύομισι ολόκληρα χρόνια το δικαίωμα άδειας, το κατάστημα κράτησης Δομοκού με ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ τρόπο παίρνοντας την ρεβάνς της σωφρονιστικής οικογένειας απέναντι στην πράξη απελευθέρωσης κρατούμενου που έγινε τον Ιούνιο του 2006, αποφάσισε τη διαρκή στέρηση του δικαιωμάτος μου για τακτική άδεια παρότι αυτή πρέπει να δίνεται, ανεξάρτητα από το είδος του αδικήματος και το ύψος της ποινής μόλις συμπληρωθεί το νόμιμο όριο, εφόσον δεν υπάρχει ενεργό πειθαρχικό και εκκρεμής κατηγορία για κακούργημα.

Με τη δήλωση έναρξης Απεργίας Πείνας καθιστώ υπεύθυνους τη διοίκηση της Φυλακής και τους αρμόδιους δικαστικούς λειτουργούς για τις συνέπειες στην υγεία και τη ζωή μου καθώς και για την προστασία των νόμιμων δικαιωμάτων μου ως απεργού πείνας και συγκεκριμένα τη διαβίωση σε ειδικό χώρο.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΝΙΖΩ ΤΗΝ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ

Σπύρος Δραβίλας

Αλληλεγγύη στον προφυλακισμένο Βαγγέλη Κ.

Τα ξημερώματα της Τρίτης 3 Απριλίου 2012, συλλαμβάνεται ο 41χρονος σύντροφος Βαγγέλης Κ., για απόπειρα εμπρησμού πολυτελούς αυτοκινήτου AUDI στο πρώην στρατόπεδο Παπαστάθη, απέναντι από τη Σ.χολή Μ.όνιμων Υ.παξιωματικών.

Οι δικωτικές αρχές, αφού έβγαλαν όλο το μίσος τους επάνω του, με τον άγριο ξυλοδαρμό του, τον οδηγούν στην ασφάλεια τρικάλων, όπου προσπαθούν να του φορτώσουν και τις υπόλοιπες εμπρηστικές επιθέσεις, που είχαν σημειωθεί στην πόλη των Τρικάλων τον τελευταίο μήνα (ενάντια στα γραφεία της δημοτικής αστυνομίας, στο παρκινγκ της αστυνομικής διεύθυνσης τρικάλων, στο αυτοκίνητο του υποδιοικητή της Σ.Μ.Υ. και στο αυτοκίνητο του πρώην δημάρχου τρικάλων και νυν πολιτευτή της ΝΔ).

Το κράτος με τις ένστολες συμμορίες του και ενόψει εκλογών, εκδικείται το σύντροφο με την προφυλακίση του την Παρασκευή 6 Απριλίου, ενώ έχει προηγηθεί ένα τριήμερο διαπόμπευσης και καταδίκες του από τα τοπικά μέσα ενημέρωσης (ηλεκτρονικά και μη), τα οποία παίρνοντας την ενημέρωση των δικωτικών αρχών (οι οποίες στηρίχτηκαν στην ψευδομαρτυρία γνωστού τοξικομανούς ρουφιάνου) έπεσαν να θριαμβολογήσουν την μεγάλη «επιτυχία» και να τον διασύρουν ως τον γκαζάκια των Τρικάλων. Όλα αυτά σε μια προσπάθεια εκφοβισμού όλης της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που καταδικάστηκε από τους σημερινούς διαχειριστές της εξουσίας σε βίαιη φτωχοποίηση και πείνα για τα επόμενα 40 χρόνια. Μιας κοινωνίας υπόδουλης στις ορέξεις των ντόπιων και ξένων κρατιστών, των βουλευτών, των νομοθετών, των τραπεζών, των εφοπλιστών, των μεγαλοκαναλαρχών – κατασκευαστών και βιομηχάνων.

Η πολύχρονη ανεργία του Βαγγέλη Κ., η τοξικομανία που τον ταλαιπώρησε τα τελευταία χρόνια, η μεγάλη του προσπάθεια να αποτοξινωθεί παρακολουθώντας τους τελευταίους μήνες πρόγραμμα στον ΟΚΑΝΑ με χρήση υποκατάστατων ουσιών και το γεγονός ότι ήταν άστεγος, όπλισαν τα χέρια του ενάντια στην ανέχεια.

Οι δικωτικές και δικαστικές αρχές ενόψει των εκλογών, σε μια προσπάθεια ανακοπής της κοινωνικής οργής και παράλληλα εκφοβισμού της κοινωνίας βγάδουν το μίσος τους ενάντια στο σύντροφο, όπως ακριβώς έχουν κάνει τα τελευταία 2 χρόνια σε χιλιάδες διαδηλωτές που αντιδρούν στην κρατική βαρβαρότητα και στις δεκάδες προφυλακίσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Επί 4 μέρες οι άθλιοι πραιτοριανοί του Χρυσοχοϊδη αρνήθηκαν να πάνε τον σύντροφο στο νοσοκομείο για την εποδύση των τραυμάτων από τον ξυλοδαρμό του και για την «καταστολή» του στερητικού συνδρόμου, λόγω της μη λήψης των υποκατάστατων ουσιών του ΟΚΑΝΑ.

Ο Βαγγέλης Κ. όμως δεν είναι μόνος. Είναι κομμάτι της κοινωνίας που αντιδρά ενάντια στην κρατική βαρβαρότητα. Είναι κομμάτι όλων εκείνων (σχεδόν 1800 άνθρωποι) που έστρεψαν τα όπλα της οργής ενάντια στον εαυτό τους και αυτοκτόνησαν λόγω του Μνημονίου. Είναι ένα με τους χιλιάδες εκείνους που πέρασαν τα όρια της «νόμιμης διαμαρτυρίας» και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, έξω από το κοινοβούλιο, ρισκάροντας την ελευθερία τους για μια πραγματικά ελεύθερη ζωή. Είναι ένα με τα εκατομμύρια καταπιεσμένων που είδαν την ζωή τους να γκρεμοτσακίζεται για χάρη της ευρωπαϊκής προοπτικής του ελληνικού κράτους και του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Είναι ένα με τους εκατοντάδες χιλιάδες καταπιεσμένους που θα μαυρίσουν σ' αυτές τις εκλογές τους σύγχρονους δυνάστες με την αποχή τους.

Λευτεριά στον σύντροφο Βαγγέλη Κ.

και σε όλους τους ομήρους του κράτους

Την ημέρα των εκλογών όλοι στους δρόμους γιατί είναι η μόνη εγγύηση για την κοινωνική μας απελευθέρωση από την διδυμη αδελφή της χούντας, την κοινοβουλευτική δημοκρατία

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ – ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

ΠΑΝΟΠΤΙΚΟΝ

Τετράδιο ολικής αντιπαραθέσης κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα

για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespiniadis@gmail.com
www.panoptikon.gr

break on through!

ξεπερνώντας την κρίση-καπιταλισμό

Το παρακάτω απόσπασμα είναι από κείμενο που βρήκαμε στο Athens indymedia και μας φάνηκε αρκετά ενδιαφέρον, δεν συμφωνούμε αναγκαστικά σε όλα τα γραφόμενα, αλλά οι συγγραφείς θέτουν κάποιους προβληματισμούς με τους οποίους καλό θα ήταν να ασχοληθούμε. ολόκληρο το κείμενο θα το βρείτε στο:

http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1388772

Έξω από την απομόνωση!

Τα τελευταία τρία χρόνια, από “την αρχή” της κρίσης, ανακαλύψαμε ορισμένες διαφορές ανάμεσα στα ριζοσπαστικά κινήματα στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα υπάρχει ένας οργανωμένος αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος, που χιτίζεται από τα τέλη του 70. Ο “χώρος” αυτός έχει τα όριά του αλλά πάντα σχεδόν προσπαθεί να είναι μέρος των κοινωνικών κινήματων. Σε κάποιες χώρες τις βόρειας Ευρώπης όπως στη Γαλλία και το Βέλγιο, βρίσκει κανείς μια απομονωμένη ριζοσπαστική αριστερά, που δρά κυρίως στο σκοτάδι, επικεντρώνοντας σε περιορισμένα και μονόπλευρα εγχειρήματα. Στην Γερμανία επίσης, αν εξαιρέσουμε κάποια μικρή ριζοσπαστική δράση, οι ακτιβιστές έχουν αποτύχει στο να συνδεθούν με τις καταστάσεις σε άλλες χώρες. Κοιτώντας τους ριζοσπαστικούς χώρους και κινήματα στην Ευρώπη, θεωρούμε αναγκαίο να καταδείξουμε τα όριά τους και να διατυπώσουμε κριτικές. Βλέπουμε τις ελλείψεις μας και είναι πολυάριθμες.

Πρώτιστα όσον αφορά την κατανόηση μας των καταστάσεων σε διαφορετικές χώρες. Τα μέτρα λιτότητας ψηφίστηκαν στην Μ. Βρετανία πριν από 20 χρόνια. Μπορούμε να μάθουμε απ’ αυτό και να καταλάβουμε τι ήταν οι διαμαρτυρίες ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό τη δεκαετία του 80 και γιατί απέτυχαν να σταματήσουν τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η Ελλάδα. Πολλοί Ευρωπαίοι ακτιβιστές “ονειρεύονται” την ελληνική κατάσταση. Κάποιοι απ’ αυτούς καλούν στην επερχόμενη κοινωνική καταστροφή - “Ας οξύνουμε την κρίση”- ώστε να πειραματιστούν με την “αναπόφευκτη” εξέγερση που θα έρθει σαν αντίδραση. Για να απαντήσουμε σε αυτό το χαζό σύνθημα πρέπει να θυμίσουμε πως η κοινωνική μιζέρια είναι συνεχώς χαρακτηριστικό της Ευρώπης τα τελευταία διακόσια χρόνια και αυτό έχει πυροδοτήσει κάποιους ξεσηκωμούς μα και πολλά φασιστικά καθεστώτα. Επίσης οι εξεγερσιακές στιγμές στην Ελλάδα δεν μπορούν να κατανοηθούν χωρίς να μελετηθεί η εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας και του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου από το τέλος της δικτατορίας στα μέσα της δεκαετίας του 70. Σίγουρα μπορούμε να μάθουμε από τις τακτικές σύγκρουσης στην Ελλάδα, αλλά θα πρέπει να μάθουμε και από την μάτσο νοοτροπία και τις -ενίοτε βίαιες- συγκρούσεις που υπάρχουν μέσα στον “χώρο”. Θα μπορούσαμε να φέρουμε πολλά ακόμα παραδείγματα: το κίνημα ενάντια στα πυρηνικά στην Γερμανία και τα 30 χρόνια ιστορίας του, τα κοινωνικά κέντρα στην Ισπανία και την ικανότητά τους να δημιουργούν ισχυρούς δεσμούς με κατοίκους της περιοχής τους... Ενώ παγκόσμια συμβαίνουν πάμπολλα πράγματα που μας αφορούν, δεν μαθαίνουμε και δεν εμπνεόμαστε σχεδόν καθόλου από αυτά.

Στο δρόμο μας για την εξέλιξη!

Είτε μιλάμε για τους αγώνες ενάντια στις σάπιες δικτατορίες του Αραβικού κόσμου, είτε για τους εργατικούς αγώνες στην Κίνα και την Ινδία, την κοινωνική διαμαρτυρία στο Ισραήλ ή την κατάληψη της Wall Street στην Νέα Υόρκη, οι άνθρωποι αυτού του κόσμου σταμάτησαν να βλέπουν το σύστημα σαν κάτι αναμφισβήτητο. Πολλά χάσματα ανοί

γουν και πρέπει ακόμα να καλυφθούν. Και όπως βλέπουμε τόσο στην ιστορία όσο και σήμερα, υπάρχουν πολλά διαφορετικά ή και αντικρουόμενα πράγματα που μπορούν να θρέψουν τις επαναστάσεις των λαών.

Στην παρούσα κατάσταση, δεν πρέπει να φοβόμαστε τις ριζοσπαστικές μας θέσεις ενάντια στον καπιταλισμό. Όπως δείχνει το κίνημα Occupy, τα μέτρα λιτότητας θα κάνουν πολλούς ανθρώπους να κριτικάρουν το σύστημα ή και να ξεσηκωθούν ενάντια του. Το χάσμα ανάμεσα στους ριζοσπάστες και σε πολλούς απλούς ανθρώπους, βρίσκεται ίσως περισσότερο στην αντίληψη πως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να προσφέρει ελευθερία και ευτυχία και πως αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν με άλλον τρόπο από τον καπιταλιστικό.

Το ζήτημα είναι το πώς θα αναπτύξουμε τις ριζοσπαστικές προοπτικές μας έξω από τους “χώρους” μας. Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να χτίσουμε ξανά ένα κόμμα, το “καλό” αυτή τη φορά. Θα μπορούσαμε να πολεμήσουμε ενάντια στο εθνικό κράτος που βρίσκεται πιο κοντά μας σαν στόχος. Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να χτίσουμε την πέμπτη διεθνή, μαζεύοντας όλους τους καταπιεσμένους του κόσμου σε

μια υπερεθνική δομή. Ή...μπορούμε να σκεφτούμε και να δράσουμε στρατηγικά. Μπορούμε να προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε τοπικές και διεθνείς προοπτικές και εκστρατείες. Μπορούμε να δοκιμάσουμε να επεξεργαστούμε σχέδια για μακροπρόθεσμους αγώνες και να οργανώσουμε τα μέσα για να τους πραγματοποιήσουμε. Μπορούμε να μάθουμε από τις εμπειρίες σε άλλες χώρες και από την ιστορία-και μερικές φορές η ιστορία δεν είναι πολύ καιρό πριν. Δέστε την γενική απεργία στις 12 Φεβρουαρίου (και πολλές άλλες) στην Ελλάδα, το κίνημα No-TAV στην Ιταλία, την πλατεία Ταχρίρ στην Αίγυπτο. Την άμυνα του Ungdomshuset (Youthhouse) στην Δανία και την καμπάνια anti-castor στη Γερμανία. Τα μόνα κοινά στοιχεία σε όλα αυτά τα σχετικά πετυχημένα κινήματα είναι ο εξεγερσιακός τους χαρακτήρας και το γεγονός πως πολλοί διαφορετικοί άνθρωποι ένωσαν τις δυνάμεις τους. Αν ληφθεί αυτό υπόψιν είναι ξεκάθαρο πως ο μόνος τρόπος να καταφέρει ο κόσμος να νικήσει είναι να δεχτεί διαφορετικές οπτικές και τρόπους δράσης και να μπορεί να δουλεύει και να βαδίζει πλάι με αυτούς που θα μπορούσε να κριτικάρει. Χρειαζόμαστε τους διαλλακτικούς ανθρώπους όσο αυτοί χρειάζονται εμάς.

Πέρα από ευκαιρίες για στιγμές ξεσηκώματος, ένας σημαντικός στόχος για μας είναι να μπορούμε να δημιουργούμε νέους δεσμούς διεθνούς αλληλεγγύης. Ο καπιταλισμός είναι παντού και τα κέντρα λήψης αποφάσεων μπορούν να είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το μέρος που επιδρούν. Ακόμα και η “δική σας” κυβέρνηση, αυτή που σας τυραννάει περισσότερο (είτε μιλάμε για πολιτικούς, είτε για τραπεζίτες), πιθανότατα δε βρίσκεται καν στη χώρα σας. Το ευρωπαϊκό θαύμα! Άρα, αν θέλουμε να πολεμήσουμε αποτελεσματικά την κυριαρχία, θα πρέπει να καταλάβουμε πώς λειτουργεί το κτήνος και να μπορούμε να μεταδώσουμε αυτή τη γνώση. Προς το παρόν οι διαδικασίες συνδιάλεξης των αγωνιστών στην Ευρώπη είναι ακόμα υπανάπτυκτες: Από τις ριζοσπαστικές ομάδες, κάποιοι έχουν ταξιδέψει στην Ελλάδα ή την Τυνησία για λίγο μαχαλοτουρισμό, μα ελάχιστες ομάδες έχουν πειραματιστεί με πιο οργανωμένες συνεργασίες. Σίγουρα μας λείπουν τα εργαλεία και οι χώροι για να μπορούμε να συντονίζουμε την αντίσταση σε πανευρωπαϊκό επίπεδο και να μεταδώσουμε την ιστορία και τις εμπειρίες μας. Επιπλέον χρειάζεται να βρούμε τις συνδέσεις ανάμεσα στις καπιταλιστικές διεργασίες στην Ευρώπη. Πρέπει να μαζευτούν πληροφορίες για το πώς κρατικοί θεσμοί ή εταιρίες που δρουν διεθνώς, είναι ενεργές σε διαφορετικές χώρες ώστε να διατηρούν την καπιταλιστική τάξη. Το δημόσιο στην Ελλάδα ξεπουλιέται. Ο ΟΤΕ πάει στην γερμανική Telecom

η ΕΥΑΘ ιδιωτικοποιείται από τη διεθνή εταιρία Veolia, Το αεροδρόμιο της Αθήνας στην hochtief, το λιμάνι του Πειραιά στην Cosco και οι αυτοκινητόδρομοι, ο σιδηρόδρομος και άλλα θα ακολουθήσουν. Για να μπορούμε να δείχνουμε αλληλεγγύη ή και σε περίπτωση-ας είμαστε φιλόδοξοι- διεθνών εγχειρημάτων, υπάρχουν πάντα στόχοι που είναι πιο ευαίσθητοι και λιγότερο προστατευμένοι απ’ τις πρεσβείες. Ας σκεφτούμε “την” κρίση, την καταστολή των μεταναστών, τις οικολογικές καταστροφές και, και, και... . Πολλές δομές και εταιρίες μπορούν να αναφερθούν σε αυτά τα θέματα. Είναι απλά θέμα αρχικά έρευνας ώστε να ανακαλυφθούν οι δεσμοί σε διαφορετικές χώρες, και έπειτα συντονισμού για να αναλάβουμε δράση. Άσχετα με το αν αυτές οι δράσεις θα έχουν μορφή καταλήψεων, άμεσων δράσεων, αντάρτικου αντιπληροφόρησης ή μπλοκαρισμάτων, οι ιδέες και τα πρότυπα για την αντίσταση μπορούν να είναι πολλά και να ποικίλουν.

Όπως και να 'χει είναι ξεκάθαρο πως αν δεν προσπαθήσουμε να οργανωθούμε με τέτοιο τρόπο, αν δεν εντατικοποιήσουμε τις συνδιαλλαγές μας και δεν αποκτήσουμε μια παγκόσμια οπτική του συστήματος, δε θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε δικό μας προγραμματισμό. Θα συνεχίζουμε να περιμένουμε το επόμενο αυθόρμητο κίνημα, με το ρίσκο να περιμένουμε υπερβολικά πολύ επιβεβαιώνοντας τον μύθο του “δεν υπάρχει εναλλακτική” στον καπιταλισμό. Σε αυτούς τους καιρούς λιτότητας και λαϊκών εξεγέρσεων, πρέπει οπωσδήποτε να πάμε τους τρόπους οργάνωσης και δράσης μας σε άλλο επίπεδο.

... Από το Βερολίνο στη Νέα Υόρκη, από την Τυνησία στην Αθήνα, όλα γίνονται δυνατά. Η αλληλεγγύη πρέπει να είναι ανθετική και συμπαγής. Η παρούσα κατάσταση μας δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε -μεταξύ μας, με άλλους ανθρώπους, με συναδέλφους ή γείτονες. Η ευκαιρία για κουβέντα πάνω στο πως να κάνουμε κριτική στον καπιταλισμό μπορεί να προκύψει παντού. Η εξήγηση παραμένει η ίδια. Οι συγκρούσεις σε τοπικό επίπεδο πρέπει να απλωθούν, έτσι ώστε να μην υπάρχει επιστροφή στην κανονικότητα. Έτσι ώστε οι ιδέες και οι πρακτικές που μας συνδέουν να γίνουν πραγματικοί δεσμοί. Έτσι ώστε να φτάσουμε στην αλλαγή που στοχεύουμε.

Μετά από μια χρονιά εξεγέρσεων, το 2012 προσφέρει μια ευρεία ποικιλία ευκαιριών να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και να δράσουμε: Μια πρώτη προσπάθεια θα είναι η Ευρωπαϊκή μέρα δράσης ενάντια στον καπιταλισμό στις 31 Μαρτίου. Θα γίνουν δράσεις σε διαφορετικές πόλεις και χώρες, και μια μαζική κινητοποίηση θα λάβει χώρα στην Φρανκφούρτη, την πόλη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, στο “κέντρο του τέρατος” όπως γράφουν Γερμανοί σύντροφοι. Την Πρωτομαγιά άνθρωποι απ’ όλο τον κόσμο θα βγουν στους δρόμους, ενώ από τις 16 Μαΐου στην Φρανκφούρτη ομάδες στην Γερμανία σχεδιάζουν μια πανευρωπαϊκή κινητοποίηση για οργανωθεί ένα μεγάλο μπλοκάρισμα της πόλης και να συνεχίσει να ασκείται πίεση στους διαχειριστές της κρίσης. Πάντως δεν είναι μόνο τα καλεσμένα γεγονότα ή οι “παγκόσμιες μέρες δράσης” που έχουν σημασία. Συνέπεια και επιμονή είναι οι λέξεις! Είτε είναι μια επίθεση στην ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα), η κατάληψη μιας γειτονικής σας οικοδομής ή μια παρέμβαση αντιπληροφόρησης σε ραδιόφωνο, δράσεις μπορούν και θα πρέπει να γίνονται κάθε μέρα -και νύχτα- για να ξεπεράσουμε αυτό το δολοφονικό, εξουσιαστικό σύστημα!

Να περάσουμε από πάνω του όλες-οι μαζί

Διεθνής Αυτόνομη Επιτροπή ενάντια στην καπιταλιστική κανονικότητα

Blockupy Frankfurt

Απευθύνουμε κάλεσμα για συμμετοχή στις ευρωπαϊκές μέρες διαμαρτυρίας ενάντια στη δικτατορία λιτότητας της Τρόικας και της γερμανικής κυβέρνησης στις 16-19 Μάη στη Φρανκφούρτη του Μάιν στη Γερμανία.

Θέλουμε να φέρουμε την αντίσταση ενάντια στο καθεστώς κρίσης που ωθεί στην εξαθλίωση εκατομμύρια ανθρώπους σε πολλές χώρες της Ευρώπης, σ' ένα από τα αφετηριακά του σημεία: Στην "καρδιά" του χρηματοοικονομικού κέντρου της Φρανκφούρτης, στην έδρα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και πολλών ισχυρών γερμανικών τραπεζών και πολυεθνικών.

Στεκόμαστε ενάντιοι στην προσπάθεια ν' αντιπαρεθεθούν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και όσοι υποφέρουν από τις πολιτικές λιτότητας σε Γερμανία και

ενάντια στα μαζικά προγράμματα λιτότητας που εφαρμόζονται από τις κυβερνήσεις, ανεξαρτήτως πολιτικού στρατοπέδου. Οι μισθοί μειώνονται, τα συντάξιμα όρια ηλικίας αυξάνονται, θέσεις εργασίας στο Δημόσιο καταργούνται, κοινωνικές δομές κλείνουν. Σχεδόν σε όλες τις χώρες συρρικνώνονται οι τομείς της Υγείας και της Εκπαίδευσης. Από τα εκατομμύρια ευρώ των «μηχανισμών στήριξης» ούτε ένα σεντ δεν πηγαίνει στους λαούς, το μεγαλύτερο μέρος πηγαίνει πίσω στις τράπεζες.

Αυτή η δικτατορία της Τρόικας (ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ) που κυριαρχείται από τις κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Γερμανίας καταλύνει στην πράξη τη δημοκρατία. Στην Ελλάδα και την Ιταλία έχουν σχηματιστεί κυβερνήσεις τεχνοκρατών χωρίς εκλογές, οι οποίες εφαρμόζουν πιστά τα προγράμματα

Ελλάδα, σε Γαλλία και σε άλλες χώρες μέσα από εθνικιστικά συνθήματα. Αντί αυτών χαράζουμε ένα σημάδι αλληλεγγύης με όλους τους ανθρώπους και τα κινήματα που αμύνονται εδώ και μήνες σε όλη την Ευρώπη ενάντια στις επιθέσεις στο βίος τους και στο μέλλον τους

Θα διαδηλώσουμε ενάντια στην πολιτική της ΕΕ και της Τρόικας, θα αποκλείσουμε την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, θα καταλάβουμε τους δημόσιους χώρους του τραπεζικού κέντρου της Φρανκφούρτης. Είμαστε το κίνημα Blockupy!

Οι εξεγέρσεις στη Βόρεια Αφρική τον περασμένο χρόνο κλόνισαν και ανέτρεψαν δομές εξουσίας παγιωμένες για δεκαετίες. Αυτά τα σημάδια ρήξης εξαπλώθηκαν σ' ολόκληρο τον κόσμο, ενέπνευσαν, έδωσαν κουράγιο. Στις ΗΠΑ και στην ΕΕ οι σκηνές έγιναν σύμβολο διαμαρτυρίας. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι στην Ισπανία κατέλαβαν κεντρικές πλατείες και απαίτησαν „αληθινή Δημοκρατία“! Στο Τελ Αβίβ ολόκληρες συνοικίες μετατράπηκαν σε κατασκηνώσεις· μεγάλες διαδηλώσεις οργανώθηκαν με επίκεντρο το αυξανόμενο κόστος ζωής. Στην Ελλάδα, τα προγράμματα λιτότητας και οι νεοφιλελεύθερες επιταγές έφεραν αναταραχή και μια σειρά από απεργίες. Από το κίνημα Occupy της Wall Street γεννήθηκε „από το τίποτα“ μια παγκόσμια κίνηση ενάντια στην κατάρρευση δημοκρατικών και κοινωνικών κεκτημένων. Εκατοντάδες χιλιάδες κατέβηκαν στους δρόμους ενάντια στη λογοκρισία του Ιντερνετ. Στη Φρανκφούρτη, έξω από τα κεντρικά της ΕΚΤ, το κίνημα Occupy συνεχίζει να κάνει αισθητή την παρουσία του.

Συλλογικότητες δράσης και διαμαρτυρίας σε πολλές χώρες της ΕΕ στρέφονται

λιτότητας που υπαγορεύουν τα κέντρα της Φρανκφούρτης και των Βρυξελλών.

Απέναντι στις δικές τους πολιτικές, εμείς προτάσσουμε την αλληλεγγύη μας! Θέλουμε να κάνουμε σαφές ότι δεν θα αφήσουμε άλλο να φορτώνονται την κρίση στις πλάτες τους εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, φοιτητές, πρόσφυγες και όσοι άλλοι υποφέρουν από τα μέτρα, ούτε εδώ ούτε πουθενά αλλού.

Οι μέρες διαμαρτυρίας στη Φρανκφούρτη συνδέονται άμεσα με την παγκόσμια μέρα δράσης στις 12 του Μάη και με την επέτειο από την πρώτη συνέλευση στη Μαδρίτη. Συμπίπτουν και με τις δράσεις κατά της συνόδου των G8 στην Αμερική· ήδη, υπό το φόβο των διαδηλώσεων, η σύνοδος θα πραγματοποιηθεί στο Καμπ Ντέιβιντ στο Μέριλαντ και όχι στο Σικάγο όπως είχε αποφασιστεί αρχικά.

Στις 17 Μάη θα καταλάβουμε πάρκα και κεντρικές πλατείες της πόλης για να δημιουργήσουμε χώρους συζήτησεων και ανταλλαγής εμπειριών. Στις 18 Μάη θα μπλοκάρουμε τη λειτουργία των τραπεζών στη Φρανκφούρτη για να δείξουμε έμπρακτα την οργή μας για τις πολιτικές της Τρόικας. Στις 19 Μάη θα συγκεντρωθούμε για μία μαζική πορεία για να δείξουμε την πλατειά βάση των διαμαρτυριών μας. Άνθρωποι από πολλές χώρες και περιοχές του κόσμου θα ταξιδεύουν στη Φρανκφούρτη για να πάρουν μέρος στις μέρες διαμαρτυρίας.

□ Τετάρτη, 16.05. φίξη – Δράσεις στην έδρα του Συμβουλίου της ΕΚΤ

□ Πέμπτη, 17.05. Κατάληψη πλατειών, συγκεντρώσεις, εκδηλώσεις

□ Παρασκευή, 18.05. Αποκλεισμός της ΕΚΤ και του τραπεζικού κέντρου

□ Σάββατο, 19.05. Μαζική πορεία

BLOCKUPY FRANKFURT

Βασανισμοί σε αγωνιστές των Ερυθρών Ταξιαρχιών

Νέο σκάνδαλο στην Ιταλία με αποκαλύψεις για φρικτούς βασανισμούς των μελών της οργάνωσης «Ερυθρές Ταξιαρχίες» συγκλονίζει τη χώρα. Το 1982 το περιοδικό "L'Espresso" κατηγορεί βασανισμούς σε βάρος των ερυθροταξιαρχικών που είχαν συλληφθεί για την απαγωγή του αμερικανού στρατηγού Dozier.

Τότε όχι μόνον υπήρξε κατηγορηματική διάψευση από το σύνολο του ιταλικού πολιτικού κόσμου και της κυβέρνησης, αλλά συνελήφθη και ο δημοσιογράφος για «διασπορά ψευδών ειδήσεων»... Σήμερα ο τότε επικεφαλής της αστυνομίας Salvatore Genova επιβεβαιώνει τα πάντα: «Ημουν μεταξύ των υπευθύνων και είχαμε εν λευκώ εντολές για κτυπήματα, βασανισμούς...». Ο λόγος του επιθεωρητή της ιταλικής αστυνομίας προκαλεί τριγμούς στο... ρόλο των δυνάμεων ασφαλείας: «Ναι, είμαι κι εγώ υπεύθυνος για εκείνους τους βασανισμούς... Δεν έκανα αυτό που όφειλα να κάνω... να συλλάβω τους συναδέλφους μου... να συλλαμβάνει ο ένας τον άλλον...».

Βία σε μια χώρα της πολιτισμένης δυτικής Ευρώπης τις δεκαετίες του '70 και του '80 που συγκλονίζουν την

κοινή γνώμη. Απίστευτοί βασανισμοί που κάνουν ν' ανατριχιάζουν και τους πιο ψύχραιμους κι όλα αυτά με την κάλυψη του κράτους-δυνάστη. Της επονομαζόμενης «κοινοβουλευτικής δημοκρατίας»...

Μια από τις πολλές ανατριχιαστικές διηγήσεις βασανισμών, η πιο ανώδυνη από τα μεσαιωνικά βασανιστήρια: «Η κοπέλα ήταν δεμένη γυμνή, τις τραβούν τις ρόγες με πένσα, της χώνουν το κλομπ στα γεννητικά της όργανα, η κοπέλα ουρλιάζει... ο σύντροφός της ακούει και ταυτόχρονα ξυλοκοπείται, στο στομάχι στα πόδια...». Χωρίς σχόλια... αναφερόμενοι στο πως «συμπεριφέρονται» δημόσια οι σημερινοί πραιότεροι του εδώ καθεστώτος των δωσίλογων. ΕΔΕ, ΕΔΕ, ΕΔΕ κάθε φορά που δημοσιογράφος ή φωτορεπόρτερ μένει ανάπηρος ή διασώζεται την τελευταία στιγμή σε κάποιο νοσοκομείο... Οι ανώνυμοι πολίτες απροσπάτετοι, στο έλεος των παρακρατικών με στολή... Η δικαιοσύνη; Οι δικαστές; Αναμένουν τα πορίσματα των ΕΔΕ... μια αμαυρότητα που ΠΟΤΕ δεν ολοκληρώθηκε...

(από το περιοδικό "L'Espresso", 5 Απρίλη 2012)

Χιλή

5000 μαθητές αποκλείονται από τις σχολές λόγω συμμετοχής σε διαδηλώσεις

Ο εκπρόσωπος του Εθνικού Συντονιστικού των Μαθητών Δευτεροβάθμιας, Ροντρίγκο Ριβέρα, ανέφερε στις 7/3, ότι τουλάχιστον πέντε χιλιάδες νέοι Χιλιανοί αποκλειστήκαν από τις σχολικές εγγραφές για τη συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις πέρυσι.

Ο Rivera, ο οποίος ανακοίνωσε μια διαδήλωση για τις 15 Μαρτίου, κάλεσε την κυβέρνηση να εξασφαλίσει την εγγραφή όλων των μαθητών.

Κανείς δεν πρέπει να υποστεί αντίποινα για τη συμμετοχή του στο φοιτητικό κίνημα, είπε ο Ριβέρα, ο οποίος κάλεσε επίσης τον Υπουργό Βιομηχανίας, Harald Beyer, να μην αγνοήσει τις πολυάριθμες ακυρώσεις εγγραφής.

"Δεν μπορείς να ακυρώσεις το δικαίωμα να υποστηρίξεις μόνο ένα δίκαιο αγώνα," είπε ο Μωύσης Paredes, ένα από τα αγόρια που έχουν αποβληθεί.

Το αγόρι ανήκει σε ένα από τα σχολεία της πρωτεύουσας της περιοχής του Πρόβιντενς, όπου το εν λόγω μέτρο εφαρμόστηκε σε περίπου εκατό μαθητές.

Μόλις μια μέρα πριν μαζί με εκατοντάδες φοιτητές μετακόμισε με τους γονείς του έξω από τα γραφεία της κυβέρνησης του εν λόγω δήμου για να διεκδικήσει το δικαίωμα ανανέωσης της εισαγωγής του στον δήμαρχο, Cristian Labbe.

Ο δήμαρχος, πρώην μέλος της μυστικής αστυνομίας του Πινοσέτ (1973-1990), παρέπεμψε την Διευθυντρια Εκπαίδευσης του Δήμου, Κάρλα Frauenberg, η οποία ισχυρίστηκε ότι η διοίκηση του σχολείου ενήργησε αυτόνομα.

«Είπαμε ότι τα σχολεία είχαν την αυτονομία να εγγραφούν τους μαθητές τους." Πιστεύουμε ότι αυτό ήταν πολιτική δίωξη και εμείς θα εξαντλήσουμε όλα τα δικαιοδοτικά όργανα », ανέφερε ο εκπρόσωπος των μαθητών γυμνασίου στο Πρόβιντενς του Χοσέ Victorino Lastarria, Eloska Zarate.

Σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της Συνομοσπονδίας Φοιτητών της Χιλής (CONFECH) και εκπρόσωπου των φοιτητών Μαπούτσε, Ιωσήφ Ancalao, αναστολές των εγγραφών έγινε στη βάση της λογικής του Πινοσέτ για τις πολιτικές διώξεις.

rebelian

Φονική επίθεση νεοναζι σε ομοφυλόφιλο

Ο 24χρονος Daniel Zamudio, θύμα ομοφοβικής επίθεσης από χιλιανούς νεοναζι στις αρχές Μαρτίου, είναι κλινικά νεκρός. Το έγκλημα επιβεβαιώνει με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο αυτό που πολλοί ξέρουν, κάποιοι όμως επιμένουν να ξεχνούν. Το παραπάνω αποτελεί άμεσο παράδειγμα αλλά και υπόδειξη προς τυχόν ανεγκέφαλους ψηφοφόρους της ναζιστικής Χρυσής Αυγής. η βία κατά των μεταναστών στη χώρα μας από λογής ρατσιστές και τους εθνικιστές ναζι της Χρυσής Αυγής είναι μόνο η αρχή.

Αυστραλία

Αστυνομικός σκότωσε άστεγο επειδή έκλεψε ένα πακέτο μπισκότα

Βρήκε το θάνατο γιατί έκλεψε ένα πακέτο μπισκότα, επειδή πεινούσε! Σοκ έχει προκαλέσει στην Αυστραλία ο θάνατος ενός άστεγου ο οποίος έκλεψε από ένα

ψιλικατζίδικο ένα πακέτο μπισκότων.

Το περιστατικό συνέβη στο Σίδνεϊ και καταγράφηκε από την κάμερα ασφαλείας του ψιλικατζιδίκου.

Το θύμα, τα στοιχεία του οποίου δεν έχουν γίνει γνωστά, γύρω στις 5:30 το πρωί της 18/3 ζήτησε κάτι για να ξεγελάσει την πείνα του από έναν υπάλληλο ενός ψιλικατζιδίκου.

Όταν αυτός του αρνήθηκε πεισματικά να του δώσει κάτι, ο άστεγος άνδρας έκλεψε ένα πακέτο μπισκότα και βγήκε στο δρόμο.

Εκεί έπεσε πάνω σε αστυνομικούς οι οποίοι εξάντλησαν κάθε αυστηρότητα. Αφού αρχικά του έριξαν σπρέι πιπεριού στη συνέχεια τον σημάδεψαν με ένα όπλο ηλεκτρικής εκκένωσης τίσερ (τα συγκεκριμένα όπλα διαφημίζονται από τους κυρίαρχους σαν μη θανατηφόρα).

Αυτόπτες μάρτυρες ανέφεραν ότι ο άνδρας φώναζε συνεχώς "βοήθεια", ωστόσο οι μπάτσοι εξακολουθούσαν να του ρίχνουν με το όπλο.

Πακιστάν

Αυτοκτόνησε 13χρονος μαθητής λόγω φτώχειας

Ένας μαθητής 13 ετών αυτοπυρπολήθηκε, απελπισμένος επειδή η πάμφτωχη οικογένειά του δεν έχει τα μέσα να του αγοράσει μια καινούρια στολή για το σχολείο του. Ο Καμράν Χαν, ο καλύτερος μαθητής της τάξης του επί τέσσερα χρόνια στο Σαμπκαμπάρ, ένα χωριό του βορειοδυτικού Πακιστάν, περιλούστηκε με κηροζίνη στις 24 Μαρτίου, μετά από καυγά με τη μητέρα του που αδυνατούσε να πληρώσει τη νέα σχολική ενδυμασία.

Το παιδί υπέστη εγκαύματα στο 50% του σώματός του και πέθανε πέντε ημέρες αργότερα στο νοσοκομείο όπου είχε μεταφερθεί, όπως είπε ο 16χρονος αδελφός του Σαλίμ.

Η τραγωδία αυτή είναι άλλη μια ένδειξη της απόλυτης ένδειας στην οποία ζουν δεκάδες χιλιάδες Πακιστανοί. Η κατάσταση έχει επιδεινωθεί τον τελευταίο καιρό, λόγω του υψηλού πληθωρισμού. Οι φτωχότεροι είναι αδύνατον να ανέβουν τα σκαλιά της κοινωνικής κλίμακας όπου κυριαρχεί μια μικρή μειοψηφία πάμπλουτων ιδιοκτητών.

Κύπρος Λευκωσία

Επίθεση της αστυνομίας στην κατάληψη της νεκρής ζώνης

Αργά το βράδυ της Παρασκευής 6 Απρίλη, ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας (ΜΜΑΔ) της νότιας κύπρου πραγματοποίησαν έφοδο στην κατάληψη του κινήματος occupy the buffer zone στην νεκρή ζώνη της Λευκωσίας

μία συντρόφισσα και ένας σύντροφος τραυματίστηκαν σοβαρά και έχουν συλληφθεί 22 συντρόφισσες και σύντροφοι.

Οι ειδικές δυνάμεις επιτέθηκαν και στις συντρόφισσες και συντρόφους που έσπευσαν στην νεκρή ζώνη για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους προς το κίνημα και συνελήφθησαν ακόμη δύο άτομα κατά την διάρκεια των συμπλοκών.

Συντρόφισσες και σύντροφοι πορεύθηκαν στο αστυνομικό τμήμα που κρατούνται οι συλληφθέντες για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους.

«Πέρα από τη δημοκρατία: αναρχία»

Amedeo Bertolo

εκδόσεις: ΕΥΤΟΠΙΑ, Αθήνα, Δεκέμβρης 2011

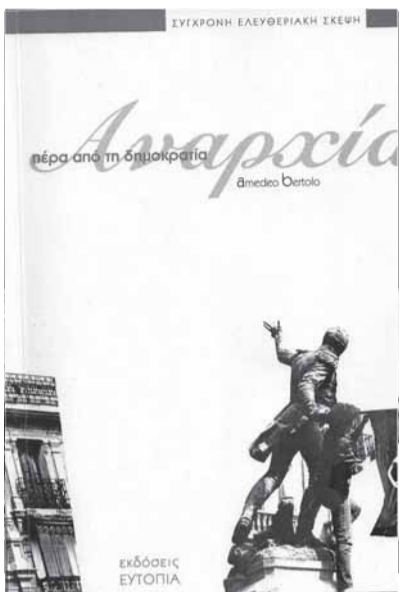
Παρουσιάζουμε στο φύλλο αυτό την πολύ αξιόλογη πρώτη εκδοτική προσπάθεια των συντρόφων που απαρτίζουν το βιβλιαίο αναρχικό/ελευθεριακό περιοδικό "Ευτοπία", που εκδίδεται ανελλιπώς εδώ και πάνω από 10 χρόνια, προωθώντας το Λόγο και την Πράξη του αναρχισμού μέσα από το πρόταγμα του ελευθεριακού κοινοτισμού.

Ας δούμε πρώτα πως παρουσιάζουν οι ίδιοι οι σύντροφοι τη νέα αυτή εκδοτική προσπάθεια, μέσα από ένα απόσπασμα από το σημείωμα "Για τις εκδόσεις της Ευτοπίας", που περιέχεται στο βιβλίο:

"Ήδη από το 1999 το περιοδικό "Ευτοπία" έθετε ως στόχο του τη διάδοση των αρχών του ελευθεριακού κοινοτισμού, αναγνωρίζοντας σ' αυτόν τον όρο μια συγκεκριμένη πολιτική θεώρηση: στηριγμένοι στην ιστορική παράδοση της αυτονομίας και του αντιεραρχικού και αναρχικού κομμουνισμού, νοσηματοδοτούμε τον ελευθεριακό κοινοτισμό ως το πρόταγμα της συνομοσπονδιακής οργάνωσης αυτόνομων και αυτοοργανωμένων κοινοτήτων (κομμούνων) στο πλαίσιο της αλληλοβοήθειας, της πλήρους ισότητας (πολιτικής και οικονομικής) αλλά και της εναρμόνισης της ανθρώπινης κοινότητας με το φυσικό περιβάλλον (...) το πρόταγμα του ελευθεριακού κοινοτισμού δεν είναι ονειροπόληση ούτε όμως και επιταγή της Ιστορίας ή της Φύσης. Είναι μια συνειδητή επιλογή εντασσόμενη σε συγκεκριμένες ιστορικές παραδόσεις, τις οποίες φιλοδοξεί να υπερβεί μετασχηματιζόμενο σε πράξη (...) γι' αυτό ας θεωρηθούν οι εκδόσεις "Ευτοπία" μια μικρή συμβολή στην κυκλοφορία των ιδεών και των αγώνων όλων εκείνων που δεν παύουν να αναζητούν την Ελευθερία και την Ισότητα στο πλαίσιο των αυτοοργανωμένων κοινοτήτων"

Το εν λόγω βιβλίο είναι μια συλλογή τριών άρθρων του ιταλού καθηγητή Αμεντέο Μπέρτολο. Ο Μπέρτολο (Μιλάνο, 1941 -) διδάσκει στο πανεπιστήμιο του Μιλάνου (λέκτωρας σε ζητήματα αγροτικής οικονομίας) αλλά δεν είναι απλώς ένας θεωρητικός ακαδημαϊκός. Συμμετέχει ενεργά στο αναρχικό κίνημα της Ιταλίας για πάνω από 50 χρόνια και υπ' αυτή την έννοια είναι εξαιρετικά χρήσιμο και ενδιαφέρον το γεγονός ότι οι θέσεις και οι απόψεις του δεν διαμορφώνονται μόνο μέσα σ' ένα πλαίσιο ακαδημαϊκής συζήτησης: εύκολα αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση οι αντικειμενικές συνθήκες της ριζοσπαστικής κι ελευθεριακής δράσης και πράξης αποτυπώνονται στη σκέψη και τα συμπεράσματα του συγγραφέα. Άλλωστε, εκείνο που σε μεγάλο βαθμό φαίνεται να ενδιαφέρει τον Μπέρτολο είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο τα συμπεράσματα αυτά, στο βαθμό που γίνονται δεκτά, μπορούν να γονιμοποιήσουν όχι μόνο την ελευθεριακή σκέψη αλλά και την πράξη.

Στο πρώτο από τα τρία κείμενά του που δημοσιεύονται σ' αυτό το βιβλίο ("Οι φανατικοί της Ελευθερίας") ο ιταλός συγγραφέας επιχειρεί να διερευνήσει το περιεχόμενο της αναρχικής έννοιας της ελευθερίας, την οποία εξετάζει σε συνάρτηση με τις θεμελιώδεις αναρχικές αξίες (την ισότητα και την αλληλεγγύη) και μέσα από τις θεμελιώδεις διαφορές και ομοιότητες της με την ίδια έννοια όπως νοείται από το φιλελευθερισμό και το σοσιαλισμό.

Στο δεύτερο κείμενο ("Η δημοκρατία και πέρα απ' αυτή") ο Μπέρτολο ασχολείται με την έννοια και το περιεχόμενο της δημοκρατίας. Κατ' αυτόν, οι μορφές οργάνωσης που οι αναρχικοί προτείνουν για την κανονιστική κοινωνική λειτουργία (για τις πολιτικές δηλαδή λειτουργίες της κοινωνίας), είναι αυτό που κατά κόρον ορίζεται ως **άμεση δημοκρατία**, θεωρούμενη βέβαια ως βάση μιας ομοσπονδιακής οργάνωσης της πολιτικής λειτουργίας. Στο πλαίσιο αυτό, ο Μπέρτολο υποστηρίζει ότι ο αναρχισμός ενσωματώνει τη δημοκρατία σε μια συνολική θέαση του κοινωνικού γίνεσθαι βασισμένη στις αξίες της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης.

Τέλος, στο τρίτο κείμενο του βιβλίου ("Εξουσία, Δύναμη και Κυριαρχία") διερευνά τον τρόπο με τον οποίο η αναρχική σκέψη θεωρεί και αντιλαμβάνεται την εξουσία. Έτσι, ως "Δύναμη" ορίζει την κανονιστική κοινωνική λειτουργία, που την αντιλαμβάνεται ως λειτουργία δημιουργίας κανόνων που είναι εγγενής και αναγκαία σε οποιαδήποτε ανθρώπινη κοινωνία και μάλιστα ως ιδρυτική της πράξη με τη μορφή αυτοθέσμησης. "Κυριαρχία" από την άλλη είναι μια ασύμμετρη σχέση που δηλώνει το πρόνομο στη Δύναμη, πρόνομο που ασκείται σε βάρος άλλων και αρθρώνεται με όρους ιεραρχίας, προσταγής και υπακοής, την οποία επιβάλλουν με τη βία κάποιοι που σφετερίστηκαν την κανονιστική κοινωνική λειτουργία. Εν τέλει (και πάντα συνοπτικά), αναφέρεται στον όρο "Εξουσία" δίνοντάς του το περιεχόμενο ενός τεράστιου πεδίου ασύμμετρων σχέσεων έξω απ' αυτό της ασυμμετρίας ως προς την κανονιστική κοινωνική λειτουργία (δηλαδή τη Δύναμη): ασύμμετρες σχέσεις που εδράζονται σε ατομικές διαφορές προσωπικότητας (επιρροή) και άλλες που ανακύπτουν κατά την άσκηση κοινωνικών ρόλων σε συνάρτηση με την ιδιαίτερη "ικανότητα" και νομιμοποίηση που επενδύεται στους κατόχους των ρόλων αυτών.

Πρόκειται τελικά για ένα βιβλίο πολιτικής φιλοσοφίας με απόβλεψη στη μετουσίωση των πραγματευόμενων εννοιών σε ελευθεριακή/απελευθερωτική πράξη. Παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα: "Στο ερώτημα αν είναι δυνατό ο αναρχισμός να πάει πέρα από τη δημοκρατία, θα απαντούσα ότι μπορεί, τόσο ποιοτικά όσο και ποσοτικά. Σε μια αναλογία μ' αυτό που έγραφα κάποτε για την ελευθερία, η αναρχική αντίληψη της ελευθερίας είναι ΚΑΙ "μεγαλύτερη" ΚΑΙ "διαφορετική" από τη φιλελεύθερη αντίληψη. Με απλούστερους όρους, αυτή η διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι για τους φιλελεύθερους η ελευθερία του ατόμου περιορίζεται από την ελευθερία των άλλων, ενώ για τους αναρχικούς ενισχύεται απ' αυτήν (...) έτσι, η πολιτική ιδέα των αναρχικών είναι, και πρέπει κατ' ανάγκη να είναι, ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, πέρα και πάνω από οτιδήποτε άλλο, εάν είναι να μην παραμείνει σ' αυτή την πλευρά της διαχωριστικής γραμμής. Αυτό είναι στην πραγματικότητα ό,τι υποστηρίζουν οι αναρχικοί: ότι η πολιτική τους αντίληψη είναι ταυτόχρονα ευρύτερη και διαφορετικότερη".

http://eutopia.gr/el/publications

Do It Yourself μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

Η αυτοοργάνωση και η αντιεμπορευματική κουλτούρα είναι κομμάτι του αγώνα του ανθρώπου, ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση, για την κοινωνική απελευθέρωση. Όποιες μπάντες της αντιεμπορευματικής D.I.Y σκηνής επιθυμούν να παρουσιάσουν και να διανέμουν τα άλμπουμ τους είτε μέσω λινκ ή και φυσικά από το distro της κατάληψης Ευαγγελισμού, επικοινωνήστε μαζί μας στο e-mail: info@apatris.info

Αντίστροφη Μέτρηση "Vol. 1"

Η Αντίστροφη Μέτρηση είναι μια μουσική ομάδα που υπάρχει από τα μέσα του 2006 και δραστηριοποιείται στη Πάτρα. Ας δώσουμε το λόγο στην ίδια την ομάδα όπως αυτή παρουσιάζεται μέσα από την ιστοσελίδα της: "Η Αντίστροφη Μέτρηση δημιουργήθηκε επειδή έχουμε την ανάγκη για επικοινωνία και χρησιμοποιώντας τη μουσική ως μέσο επικοινωνίας, προσπαθούμε να μοιραστούμε τις ιδέες μας με όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους. Πέρα από την λογική του κέρδους και πέρα από το κάθε τι που μετατρέπει την τέχνη σε εμπόρευμα. Εναντιωνόμαστε έμπρακτα στην κυρίαρχη λογική της πληρωμένης

διασκέδασης. Έξω από τις δισκογραφικές εταιρείες και τις μουσικές βιομηχανίες που στηρίζουν μια εξουσιαστική και εμπορευματική λογική.

Στεκόμαστε ενάντια σε κάθε τι, το οποίο θεωρεί ότι η μουσική μπορεί να αποστασιοποιηθεί από θέματα που επηρεάζουν την καθημερινή μας ζωή, να έχει δηλαδή καθαρά απολιτικό χαρακτήρα. Στεκόμαστε ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και εκμετάλλευσης, όπου η επικοινωνία διαμεσολαβείται και η έκφραση αιχμαλωτίζεται...Περισσότερες πληροφορίες για μας θα βρείτε στο <http://antistrotrofimetrisi.blogspot.com> Οτιδήποτε άλλες πληροφορίες που μπορεί να μην σας καλύπτει το blog μας, και θέλετε, μπορούμε να σας δώσουμε μέσω mail."

Στα μέσα του 2011 η ομάδα κυκλοφόρησε τη τρίτη της δουλειά σε cd με τίτλο vol.1 (μετά την πρόβα του 2007 και το demo του 2008). Οι ηχογραφήσεις έγιναν στο "ZeroPoint studio" και στο "Υπόγειο studio" κατά την διάρκεια Οκτώβρη 2010 μέχρι τις αρχές Φεβρουαρίου 2011. Το βιβλιαράκι του cd στήθηκε με την βοήθεια του *Jaspra* και τυπώθηκε στην τυπογραφική συλλογή *Rotta*. Το άλμπουμ μουσικά κινείται σε hardcore-punk ταχύτητες με πολύ καλή παραγωγή και με ελληνικό πολιτικό και κοινωνικό στίχο.

Μπορείτε να το βρείτε χωρίς αντίτιμο σε μορφή cd στο distro της κατάληψης Ευαγγελισμού ή να το κατεβάσετε ελεύθερα σε λίγο καιρό από το σάϊτ της ομάδας.

Burn the Boredom "To να μείνω άνθρωπος"

Ο *Burn The Boredom* δημιουργήθηκαν τον Οκτώβρη του 2009 στη Μυτιλήνη μακριά από δισκογραφικές εταιρίες και εμπορευματικές σχέσεις, μακριά από κάθε τι που σκοπό έχει την "κονόμα" και την αυτοπροβολή, θέτοντας μόνοι τους τις βάσεις για τη μουσική τους. Μουσικά κινούνται περισσότερο σε οι punk μέτρα και ταχύτητες και προτάσσουν στιχουργικά τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό λόγο με ελληνικό στίχο. Το "Να μείνω άνθρωπος" είναι μια αξιοπρεπέστατη diy παράγωγη. Σε επίπεδο artwork προσωπικά μου θυμίζει ανάλογες κυκλοφορίες σε δίσκους

από αναρχοπάνκ Βρετανικές μπάντες της δεκαετίας του '80. Η παραγωγή του cd είναι αρκετά καλή με αρκετή ένταση και ειδικότερα στην κιθάρα εάν λάβουμε και την έλλειψη των χρειαζόμενων μέσων όπως λένε και τα ίδια τα παιδιά. Στην παραγωγή έχει βοηθήσει και ο Ζήσης από Διχασμένους Αθήναιες. Το cd μπορείτε να το βρείτε στο distro της κατάληψης Ευαγγελισμού με ελεύθερη οικονομική ενίσχυση για τα έξοδα και τη δημιουργία περισσότερων αντιτύπων του cd, ενώ μπορείτε να το κατεβάσετε ελεύθερα από το λινκ: <http://tinyurl.com/7g8cq2r>

Εσχάτη ποιη. "Εσχάτη ποιηή"

Οι "Εσχάτη ποιη", είναι ένα νέο σχετικά σχήμα ενταγμένο στη hardcore ελληνική diy σκηνή που κινείται μεταξύ Ηρακλείου και Αθήνας. Κυκλοφόρησαν μόνοι τους πριν μερικούς μήνες τον πρώτο τους ομώνυμο δίσκο, ο οποίος αποτελείται από επτά κομμάτια-δυναμίτες με ελληνικό στίχο. Κλασικός hardcore ήχος που φέρνει στο νου ανάλογα ελληνικά σχήματα από τη δεκαετία του '90 και αρκετά καλή παραγωγή με ογκώδεις κιθάρες, μελωδικά περάσματα και πολιτικό στίχο. Ο δίσκος είναι κομμένος από την ίδια τη μπάντα σε cd-r και τον μοιράζουν χωρίς κανενός είδους αντίτιμο. Μπορείτε να τον κατεβάσετε ελεύθερα από

το λινκ μαζί με τα εξώφυλλα του: <http://tinyurl.com/bljhsqw> Είσης ο δίσκος υπάρχει και στο distro της κατάληψης Ευαγγελισμού σε μορφή cd

Λάθος Εποχή "Επος του εμφυλίου στην αστική μας φύση"

Οι "Λάθος Εποχή" είναι ένα hip-hop ντουέτο από το Ηράκλειο το οποίο έχει πάρει μέρος σε αρκετές κινηματικές συναυλίες στη Κρήτη. Ήρθε ο καιρός να γράψουν τα κομμάτια τους και να κυκλοφορήσουν τον πρώτο τους δίσκο με έναν εξάισιο τίτλο. Τα μέλη του συγκροτήματος οριοθετούν όσα κάνουν μέσα σε ένα γενικότερο αντιεξουσιαστικό και αυτοοργανωμένο πρίσμα:

Σε μια εποχή που το χρήμα έχει μολύνει το πνεύμα και αποτελεί τον κινητήριο μοχλό για κάθε λογής έκφραση, κάποιοι θα δημιουργούν ανεξάρτητοι, μακριά από τέτοιου είδους λογικές, έχοντας σκοπό την αμόλυντη και ελεύθερη

ανταλλαγή ιδεών, σε μια εποχή που ο άνθρωπος συνεχίζει να προσβάλλει την ύπαρξη του διαιρώντας τη γη σε κομμάτια, καταστρέφοντας το φυσικό περιβάλλον, δημιουργώντας όπλα μαζικής καταστροφής, χωρίζοντας τους ανθρώπους σε πλούσιους και φτωχούς, παράνομους και νόμιμους, όσοι έχουν καταλάβει ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός θα τον πολεμούν ως το τέλος, για μια ίση, ελεύθερη, πανανθρώπινη κοινωνία. Επειδή η μουσική (όπως και κάθε είδους τέχνη) δεν είναι εμπόρευμα, και ποτέ δεν την αντιληφθήκαμε ως τέτοιο, επιλέξαμε συνειδητά να μην εμπλακούμε με δισκογραφικές ούτε κανενός είδους εταιρείες. Για αυτό το λόγο τον δίσκο μπορείτε να τον κατεβάσετε (και να τον διαδώσετε) ελεύθερα. Το λινκ για να τον κατεβάσετε: <http://tinyurl.com/7a97pww> Μπορείτε επίσης να τον κατεβάσετε και μέσω torrent: <http://www.black-tracker.gr/details.php?id=510> Σε λίγο καιρό ο δίσκος θα υπάρχει και σε μορφή cd στη κατάληψη Ευαγγελισμού. Για επικοινωνία και περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους "Λάθος Εποχή" στο σάϊτ της μπάντας: <http://lathosepoxh.wordpress.com>

✎ Igitur

Ευτοπία

περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό

T.Θ. 3102 T.K. 10200 Αθήνα

www.eutopia.gr

e-mail: info@eutopia.gr

ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ, ΜΑΧΗΤΙΚΑ, ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΑ

ο αγώνας ενάντια στην όξυνση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ή θα είναι κοινωνικός, ταξικός, αντικρατικός, αντιεξουσιαστικός και αντικαπιταλιστικός ή δεν θα είναι τίποτα.

για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής από τα κάτω

απεργιακά ταμεία

πολύμορφοι
κοινωνικοί
αγώνες

**αυτοοργανωμένα
σωματεία βάσης**

μαζικές
απαλλοτριώσεις

αλληλεγγύη

αντίσταση

αυτόνομα σχήματα στις σχολές

άγριες **μαζική άρνηση**

διαδηλώσεις **πληρωμών**

αδιαμεσολάβητοι αγώνες

καταλήψεις

ανταλλαγές υπηρεσιών

αυτοοργάνωση

άγριες σαμποτάζ

απεργίες ανταλλαγές

συλλογικές κουζίνες **προϊόντων**

δίκτυα αλληλοβοήθειας

συνελεύσεις

γειτονιάς

αυτόνομα σχήματα στα σχολεία

ταμεία αλληλεγγύης

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ

Οι υποσχέσεις της κυριαρχίας για κοινωνική ευημερία στέρεψαν. Ζούμε πλέον σε καθεστώς εκτάκτου ανάγκης και τη θέση των υποσχέσεων παίρνει η όξυνση της εκμετάλλευσης της εργασίας, η ένταση της επιτήρησης και του ελέγχου σε κάθε κοινωνικό πεδίο, η αναβάθμιση της καταστολής, και η υφαρπαγή των κοινωνικών κεκτημένων σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής (εργασία, ασφάλιση, σύνταξη, εκπαίδευση, υγεία, κτλ). Τ' αφεντικά προστάζουν εθνική ομοψυχία, δηλαδή εκχειρία εκμεταλλευομένων και εκμεταλλευτών, και πλήρη συναίνεση στην ολική λεηλασία των ζώων μας. Από πίσω τους τα κομματικά μαγαζάκια των εργολάβων συνδικαλιστών, που λειτουργούσαν και λειτουργούν ως βαλβίδα αποσυμπίεσης των κοινωνικών αγώνων, τρέχουν να διαφυλάξουν το σύστημα από την κοινωνική οργή. Η εποχή που η απάθεια και ο ατομικισμός είχαν χώρο, έχει παρέλθει.

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

παγκρήτια συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών